Περί ανέμων και ονείρων

33 μικρές ιστορίες

SKILLBOX
E-LEARNING EDUCATION

Πρόλογος

Τα όνειρα που άλλοτε φέρνουν οι άνεμοι και άλλοτε τα παίρνουν μαζί τους. Αυτά τα όνειρα, είτε έρχονται να ξεσηκώσουν τα πάντα είτε απλά μας δροσίζουν και είναι σύμμαχοι μας, αποτελούν φαιά ουσία και την αρχή για μεγάλες αποφάσεις αλλά και μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης για δημιουργία. 33 συγγραφείς στα πρώτα τους βήματα έγραψαν για την ελπίδα, τα όνειρα, τα αναπάντεχα της ζωής και τα ταξίδια. Όλοι μεταξύ ανέμων και ονείρων ψάχνουν να βρουν το νόημα είτε πηγαίνοντας κόντρα σ 'αυτά είτε συμφιλιώνοντας τους εαυτούς τους με την ορμή τους. Στις επόμενες σελίδες θα δείτε το αποτέλεσμα της δουλειάς των συμμετεχόντων του online εργαστηρίου Δημιουργικής Γραφής του Skillbox.gr. Εισηγητής αλλά και επιμελητής αυτής της έκδοσης είναι ο Κυριάκος Χαλκόπουλος.

Καλή ανάγνωση!

Περιεχόμενα

Μαρία Σαρολίδου - Το Λευκό Βουνό 4
Βασιλική Ράικου - Στην κατασκήνωση 8
Νίκη Καραδημητρίου - Μια Ελπίδα 15
Βίκυ Πρεβεδούρου - Τα Μάτια σου τα Πράσινα 17
Κορίνα Φραγκιαδάκη - Ο Κύριος με τη Ρεδιγκότα 20
Σωτήρης Γερολυμάτος - Ο Μιχάλης και τα φιστίκια του 23
Σάββη Αντωνίου – Σιλβή 27
Χρυσούλα Στρίκου - Φόβος 29
Γιώργος Παπαλάμπρου - Λίβινγκ Ντρινκς 31
Βαλάσια Τελιορίδου - Ένας Αργός Θάνατος 35
Δέσποινα Πασχαλίδου – Τσούχτρες 37
Δήμητρα Βέκιου - Η Ελπίδα 39
Αρσαλιάν Γεσνίκ - Η Πόλη της Εφηβείας 41
Αναστασία Γιαννοπούλου - Τα όνειρα τη μέρα 42
Νίκη Αγκιλάρ - Ονειρέψου με 46
Αθανάσιος Αργυρός - Αναγκαστικό Ταξίδι 49
Βασίλειος Βλάχος - Ε.Σ. 51
Ιωάννα Γιάγκου - Ο ανάξιος επιβάτης 53
Αγγελική Ταλιαδούρου - Διανύοντας το σκοτάδι 57
Ζωή Γεροθανασίου - Ένα όνειρο 59
Μαριτόνια Καλουπτσόγλου - Η Αμυγδαλιά 61
Αποστόλης Κορδελάς - Ο Άνθρωπος που έτρεχε πολύ 64
Μαρία Μανιού - Το όνειρο 66
Κωνσταντίνα Ντινιακού - Μπορούμε να Ελπίζουμε για μια Καλύτερη Ψυχική Υγεία; 68
Αφροδίτη Σφακιανού - Ονειρώδη Βήματα 70
Βασίλης Χαλατζής - Η Αναζήτηση του Θησαυρού 72
Αλίκη Βραχασωτάκη - Να Με Θυμάσαι 76
Γιούλα Κουκουβέλη - Μια Ανάσα Από Μεσαίωνα 79
Χρυσάνθη Κουτσανδρέα - Ο Τυφώνας 82
Μαρία Λαμπή - Ένα Όνειρο 84
Μιχαήλ Χατζηνικολάου - Η Δολοφονία του Αφεντικού μου 86
Ιωάννα Ρωτζιόκου - Ποτέ μη λες ποτέ 89
Χριστίνα Βασιλάκη - Το Κλειδί 94

ΜΑΡΙΑ ΣΑΡΟΛΙΔΟΥ

Το Λευκό Βουνό

Κάπου, κάπου θυμάμαι κομμάτια από μια ζωή που έζησα, αλλά μοιάζουν απίστευτα μακρινά. Σαν ένα όνειρο, κάτι ξένο, κάτι μη αληθινό, κάτι που δεν το έζησα πραγματικά εγώ αλλά κάποιος άλλος. Υπάρχουν στιγμές που προσπαθώ να ανακαλέσω λεπτομέρειες, κι ενώ μερικές είναι ζωντανές σα να τις έζησα μόλις χθες, άλλες έρχονται αχνές σαν να τις κρύβει μια ομίχλη.

Λένε πως το μυαλό έχει την ιδιότητα να σε προστατεύει από τις τραυματικές αναμνήσεις.

Σε μένα όμως είναι ακόμη εκεί, καλά κρυμμένες στο πίσω μέρος του, αλλά παρόλα αυτά κομμάτι μου. Για να μην ξεχάσω ποτέ. Για να προσέχω.

Καμία φορά αναρωτιέμαι τι θα είχα απογίνει αν αυτή η άλλη ζωή μου είχε συνεχιστεί.

Όμως δεν αναρωτιέμαι στ' αλήθεια. Ξέρω. Θα ήμουν από καιρό πεθαμένη.

Βουνοκορφή 96 - Μερικά χρόνια πριν...

Ο άνεμος σάρωνε το βουνό, ουρλιάζοντας μέσα από περάσματα και χαραγματιές, δημιουργώντας ανεμοσούρια και χαράζοντας βουνά και κοιλάδες, όχι στις αμμοθίνες κάποιας ερήμου, αλλά πάνω στο κατάλευκο, πυκνό ,απάτητο χιόνι.

Μισόκλεισα τα μάτια στο λαμπερό φως του ηλίου που έκανε το λευκό τοπίο εκτυφλωτικό. Εδώ, το χιόνι δεν ήταν το μαλακό, απαλό και σιωπηλό τοπίο μιας ρομαντικής χειμωνιάτικης βραδιάς. Ήταν απόκοσμο, σκληρό, ανελέητο. Αν δε το σεβόσουν, δε σε σεβότανε. Αλλά ακόμη κι αν το σεβόσουνα, δεν θα αργούσε να σε καταπιεί αν έκανες το παραμικρό λάθος. Δεν υπήρχε τίποτα μαλακό εδώ πάνω. Τίποτα ανθρώπινο.

Ακόμη και οι ίδιοι οι άνθρωποι της περιοχής ήταν όμοιοι με το τοπίο γύρω τους. Παγωμένοι, σκληροί, απρόσιτοι. Το είχα μάθει αυτό καλά από πολύ νωρίς. Με είχαν προειδοποιήσει. Αλλά εγώ δεν άκουσα.

Το Λευκό Βουνό. Έτσι το έλεγα στα όνειρα μου, στις σκέψεις μου, στις σημειώσεις που κρατούσα. Αρνιόμουν να το πω με οποιοδήποτε άλλο όνομα. Κι ας είχε κι άλλα ονόματα. Όχι ένα, αλλά πολλά. Το ένα πιο τρομαχτικό από το άλλο.

Είχαν γίνει μάχες εδώ πάνω. Σκληρές και αιματηρές μάχες. Άνθρωποι αμέτρητοι είχαν χάσει τις ζωές τους, σε μια παλιότερη εποχή, στον προηγούμενο πόλεμο, από χέρια εχθρών που είχαν πατήσει αυτά τα χώματα, αλλά κι από το χέρι ενός διαφορετικού εχθρού, ίσως περισσότερο αμείλικτου, που δεν ήταν άλλος από το κρύο. Μπορεί μάλιστα πιο πολλοί από αυτούς να είχαν πεθάνει από την παγωνιά παρά από τα εχθρικά πυρά. Και πως θα μπορούσε να ήταν αλλιώς; Η θερμοκρασία εδώ έπεφτε στους 28 βαθμούς κάτω από το μηδέν, κι αυτό τις καλές μέρες.

Στεκόμουν λίγο πιο έξω από τη βαριά θωρακισμένη πόρτα που μας επέτρεπε την πρόσβαση στον εξωτερικό χώρο, μια από τις λίγες, καθώς όλες σχεδόν οι εγκαταστάσεις μας ήταν υπόγειες. Σήμερα θα μπορούσε να θεωρηθεί μια από τις καλύτερες μέρες. Έριξα μια ματιά στο θερμόμετρο που ήταν καρφωμένο έξω ακριβώς από την πύλη. Μείον 20. Όντως μια καλή μέρα.

Θυμήθηκα τον εαυτό μου το πρώτο πρωινό σε τούτη την παγωμένη κόλαση. Το κρύο. Δεν ήταν απλό φυσικό φαινόμενο. Έμοιαζε με ζωντανό οργανισμό, ένα κακόβουλο ον που μόνη του επιθυμία ήταν να σε αρπάξει στα νύχια του και αν τα καταφέρει, να σε γονατίσει. Ένα κρύο χέρι είχε σφίξει τότε την καρδιά μου, και δεν ήταν μόνο από τη φυσική παγωνιά. Ήταν ένα κακό προαίσθημα, μια απελπισία πρωτόγνωρη που στιγμιαία με πλημμύρισε. Την είχα απωθήσει τότε και δεν της έδωσα σημασία, μόνο πολύ αργότερα θα καταλάβαινα ότι ήταν το ένστικτο μου που με προειδοποιούσε και εγώ διάλεξα να το αγνοήσω. Το είχα μετανιώσει πικρά πάνω από μια φορά. Είχα φτάσει πλέον να το μετανιώνω κάθε μέρα, κάθε λεπτό. Έπρεπε να είχα φύγει τότε. Όσο μπορούσα. Να τρέξω μακριά και να μην κοιτάξω ποτέ πίσω μου. Δεν το είχα κάνει. Είχα ελπίδες ενάντια σε καθετί ανέλπιδο, και όνειρα κι άλλη τόση περηφάνια.

Κοίταξα προς τη μεριά του ηλίου που σχεδόν μεσουρανούσε. Ήταν 12:45. Σε λίγο θα έφτανε η επόμενη βάρδια. Σε λίγο θα ήμασταν ελεύθεροι. Για λίγο.

Πέρα μακριά στον ορίζοντα μόνο μια κορυφή διακρινόταν να ξεπροβάλει μέσα από τα πυκνά σύννεφα που σκέπαζαν, σαν θάλασσα, την γη από κάτω μας. Τίποτα άλλο δεν υπήρχε. Μόνο αυτή η κορυφή, η λίγο ψηλότερη από τη δική μας, και εμείς. Τίποτα άλλο, για λίγο ακόμα.

Τον μισούσα αυτό τον τόπο. Μισούσα τους ήχους, το φως, τις ιστορίες του. Ιστορίες για λύκους που επιτίθονταν στους εκχιονιστές μας, και ιστορίες για απόκοσμα φαινόμενα που έβλεπαν όσοι έμεναν για καιρό εδώ πάνω. Βλέπεις, το ανθρώπινο μυαλό δεν αντέχει για πολύ σε τέτοιο υψόμετρο. Η έλλειψη οξυγόνου δημιουργεί παραισθήσεις και αν δεν κατέβαινες πιο χαμηλά αυτές οι παραισθήσεις μπορούσαν να γίνουν και μόνιμες.

Όμως κάποιες στιγμές, σαν αυτή, δεν μπορούσα να μην αναγνωρίσω και την σκληρή ομορφιά του. Μια ομορφιά που λίγοι αντίκριζαν και πολλοί λιγότεροι άντεχαν. Μια ομορφιά που σε καταβρόχθιζε και σε έκανε να ξεχνάς ότι υπήρχε και ένας άλλος κόσμος εκεί έξω. Ένας διαφορετικός κόσμος. Ο κανονικός.

Είχα να δω άλλο χρώμα εκτός από το άσπρο, σχεδόν έξι μήνες τώρα. Ακόμη και στα χαμηλότερα επίπεδα, όπου κατοικούσαμε, το χιόνι και ο πάγος κάλυπταν τα πάντα. Δε θυμόμουν πως ήταν το πράσινο του γρασιδιού, το καφέ των δέντρων. Ακόμη και τα ίδια τα δέντρα, όσα υπήρχαν σε χαμηλότερο υψόμετρο, ήταν παγωμένα, καλυμμένα με ένα στρώμα πάγου που με είχε αφήσει με το στόμα ανοιχτό όταν τα αντίκρισα για πρώτη φορά.

Καθώς στεκόμουν εκεί και ενώ τα μάτια μου είχαν αρχίζει να τσούζουν από την εκτυφλωτική απεραντοσύνη του λευκού και τον αέρα που φυσούσε μανιασμένα, ένιωσα για ακόμη μια φορά αυτό το γνωστό παράφορο μίσος να θεριεύει μέσα μου, όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό, τόσο έντονο και απτό, που ένιωθα να πνίγομαι. Ψέματα. Δεν μισούσα μόνο αυτόν τον τόπο. Μισούσα τη ζωή μου, τα πάντα γύρω μου, και πιο πολύ εκείνον, τον άνθρωπο που εμπιστεύτηκα και που με οδήγησε σε αυτήν την παγωμένη κόλαση και με έθαψε ζωντανή κάτω από το κρύο χώμα. Που μου έμαθε τι θα πει προδοσία και εγκατάλειψη. Μα πάνω από όλα και από όλους μισούσα τον εαυτό μου που του επέτρεψα να το κάνει. Εγώ διάλεξα το δρόμο του μαρτυρίου μου. Εγώ και κανένας άλλος. Κι όσες ελπίδες και όνειρα κι αν είχα, είχαν καταποντιστεί εξαιτίας του, σ' αυτή την παγωμένη θάλασσα από χιόνι.

Με είχε παραμορφώσει τόσο πολύ που αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να βγω στον κανονικό κόσμο ξανά.

Ήξερα ότι δεν θα έπρεπε να στέκομαι για πολύ ώρα εδώ έξω, αλλά ξαφνικά δεν ήθελα να μπω μέσα. Δεν ήθελα να ξαναθαφτώ και πάλι κάτω από τη γη. Τουλάχιστον εδώ έξω όλα ήταν ξεκάθαρα. Μέσα, χαμένα στο μισοσκόταδο και καλυμμένα από το χαμηλό μουρμούρισμα των μηχανημάτων, τα πάντα ήταν πιο θολά, πιο μυστήρια, πιο ύπουλα. Κάθε φορά που διέσχιζα τα τούνελ που ένωναν τα διάφορα κομμάτια των υπογείων εγκαταστάσεων, ένιωθα ως τα κόκαλα μου

την υγρασία και το κρύο που είχε ποτίσει τους τοίχους εδώ και αιώνες. Οι τοίχοι ποτέ δεν κατόρθωναν να θερμανθούν παρ' όλα τα υπερσύγχρονα συστήματα κλιματισμού, ακόμα και τις πιο ήπιες εποχές του χρόνου. Έμοιαζαν σα να μην είχαν απορροφήσει μόνο το κρύο που ερχόταν από έξω , αλλά κι εκείνο από μέσα, που έβγαινε από τις ψυχές των ανθρώπων που κυκλοφορούσαν ανάμεσα τους.

Ένα κρύο πιο άσχημο και πιο επικίνδυνο από κάθε στοιχείο της φύσης.

Μέσα οι λύκοι είχαν δυο πόδια και περίμεναν να σε καταβροχθίσουν στο παραμικρό στραβοπάτημα.

Έκανα μερικά βήματα μακριά από την πύλη , μακριά από την ασφάλεια του προστατευτικού τοιχώματος, και βγήκα στον ανοιχτό χώρο. Ο αέρας με σφυροκοπούσε αλύπητα και έσφιξα ακόμη περισσότερο πάνω μου το ισοθερμικό μπουφάν που φορούσα. Κατέβασα τη μάσκα που κάλυπτε το στόμα μου και ο αέρας που ανέπνευσα μου προκάλεσε πόνο. Το πρώτο πράγμα που μάθαινες εδώ πάνω ήταν ότι δεν έπρεπε ποτέ να αναπνέεις αφιλτράριστο τον παγωμένο αέρα. Αρκούσαν λίγα μόνο λεπτά για να παγώσουν τα πνευμόνια σου. Όμως το είχα ανάγκη. Είχα ανάγκη να αναπνεύσω καθαρό αέρα.

Δεν έπρεπε να βρίσκομαι εδώ έξω κι όμως ήμουν.

Λίγα βήματα μόνο πιο πέρα βρισκόταν η πιο απότομη πλευρά του βουνού, ένας κάθετος γκρεμός, ένα βάραθρο απύθμενο που χανόταν μέσα στα σύννεφα. Στεκόμουν μόνο λίγα μέτρα μακριά του. Ένα λάθος βήμα και θα μπορούσα κι εγώ να χαθώ. Ένα λάθος βήμα, ή μια απότομη ριπή του ανέμου... Ένα μόνο βήμα... για τη λήθη...

Κοιτάζοντας κάτω είδα τα σύννεφα να ανοίγουν στιγμιαία. Είδα τους απότομους βράχους, το σκοτάδι πιο κάτω, το τίποτα.

Και πάνω, και γύρω μου άπλετο φως.

Το κάλεσμα του κενού....

Από μακριά ακούστηκε το βαρύ σκούξιμο της κεντρικής πύλης που υποδεχόταν την επόμενη βάρδια.

Γύρισα προς την πόρτα, αφήνοντας το κρύο πίσω, ρίχνοντας όμως μια ακόμη ματιά, πριν μπω μέσα. Τα σύννεφα είχαν ξανακλείσει, όμως το κενό ήταν πάντα εκεί. Θα ήταν πάντα εκεί, κι αν κάποια από τις μέρες που έρχονταν δεν άντεχα άλλο, θα με περίμενε...

Κούνησα το κεφάλι και ξανάβαλα τη μάσκα. Δεν θα μπορούσα να το κάνω , όχι στ' αλήθεια. Δεν ήμουν τέτοιος άνθρωπος και δε θα γινόμουν ποτέ. Μπορεί να ήταν δύναμη ή και αδυναμία.

Μπορεί να έφευγα από αυτό το μέρος νεκρή αλλά όχι από το δικό μου χέρι.

Η βαριά πόρτα έκλεισε πίσω μου και το φως του πρωινού χάθηκε. Στα έγκατα του Λευκού Βουνού δεν υπήρχαν μέρες και νύχτες, ο χρόνος κυλούσε αλλά έπαυε να έχει σημασία. Μόνο μια στιγμή μετρούσε, μόνο για μια στιγμή ζούσες. Για εκείνη που θα σε έπαιρνε μακριά...

Η ανάμνηση εκείνης της μέρας ήταν ακόμη πολύ ζωηρή στο μυαλό μου. Ήταν και από τις λίγες που ήταν όσο ζωντανές. Ακόμη μπορούσα να δω το εκτυφλωτικό φως του ήλιου, να νιώσω τον παγωμένο αέρα να μου μαστιγώνει το πρόσωπο, να γευτώ το κρύο και το χιόνι στην άκρη της γλώσσας μου. Ήταν τόσο παλιά, σχεδόν είκοσι χρόνια πριν, αλλά ακόμη

ένιωθα το κρύο στο πετσί μου.

Και αυτό γιατί ήταν εκείνη η μέρα που άλλαξαν όλα. Εκείνη η μέρα που άρχισε η αρχή του τέλους. Δεν το ήξερα τότε αλλά τώρα βλέποντας πίσω, ήταν ακριβώς εκείνη η στιγμή που αντίκρισα το κενό που μου έδωσε προοπτική. Για το ποια ήμουν και ποια μπορούσα να γίνω. Και τι μπορούσα να κάνω.

Είκοσι χρόνια μετά, μια ολόκληρη ζωή μετά, θα έπρεπε να είχα ξεχάσει. Θα έπρεπε να είχα αφήσει τα πάντα πίσω μου. Και το είχα κάνει. Για είκοσι χρόνια τώρα ζούσα μια άλλη ζωή, τελείως διαφορετική, γεμάτη αληθινό φως και ευτυχία. Όμως κάπου εκεί μέσα, μέσα στις βαθύτερες γωνιές του μυαλού μου το σκοτάδι που είχε εμποτιστεί μέσα μου τότε, υπήρχε ακόμη και παραμόνευε.

Αναρωτήθηκα για ακόμη μια φορά τι θα είχα απογίνει αν εκείνη η ζωή μου είχε συνεχιστεί...

Θα ήμουν από καιρό πεθαμένη...

Ή μήπως όχι;

Εάν κοιτάξεις την άβυσσο, η άβυσσος θα σε κοιτάξει κι αυτή...

Είκοσι χρόνια μετά, τώρα, θα επέστρεφα ξανά στο Λευκό Βουνό.

Όμως αυτή τη φορά ο λύκος θα ήμουν εγώ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΡΑΪΚΟΥ

Στην κατασκήνωση

Μια ελαφριά βροχή χτυπούσε στο παρμπρίζ καθώς απομακρυνόμουν από την πόλη με κατεύθυνση την ύπαιθρο. Η φίλη μου η Νατάσα που βρισκόταν στη θέση του συνοδηγού, είχε ανοίξει το ραδιόφωνο και κοίταζε τον κόσμο να περνάει έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου.

«Για κοίτα εδώ!» την άκουσα να λέει κάποια στιγμή. «Εδώ δεν πηγαίναμε κάποτε κατασκήνωση;»

Πάτησα το φρένο και σταμάτησα με το αλάρμ στην άκρη του δρόμου. Η Νατάσα είχε δίκιο... Αναγνώρισα αμέσως το τοπίο με τα ψηλά δέντρα ολόγυρα και την ανηφορική στροφή που έβγαζε στις εγκαταστάσεις της κατασκήνωσης λίγα μέτρα πιο πάνω. Ένα χαμόγελο νοσταλγίας σχηματίστηκε για μια στιγμή στο πρόσωπό μου... κι ύστερα τίναξα ελαφρά τους ώμους μου, ανατριχιάζοντας.

Η φίλη μου γέλασε. «Ξέρω τι σκέφτηκες», είπε.

«Αλίμονο! Εδώ το σκέφτηκες εσύ», την πείραξα.

Κι έτσι ξαφνικά, με τη δύναμη του μυαλού, είδα τη Νατάσα και τον εαυτό μου να ξαναγινόμαστε δεκαπεντάχρονες μαθήτριες και να βρισκόμαστε στο χώρο της κατασκήνωσης, εκείνο το μακρινό καλοκαίρι του 2001, τη νύχτα που θα ταύτιζα μια για πάντα τη λέξη «κατασκήνωση» με μία άλλη, ολότελα διαφορετική.

Καθόμασταν μαζί στα πλατιά μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν από την τραπεζαρία στα σπιτάκια των κατασκηνωτών, και παίζαμε τάβλι. Ενώ προσπαθούσα να την κερδίσω έστω και μία φορά πριν πέσουμε για ύπνο, είδα από μακριά τη φιγούρα της μικρής μου αδελφής να έρχεται προς το μέρος μας παρέα με μια φίλη της. Καθώς μας πλησίαζαν όλο και περισσότερο, διέκρινα μια ανησυχία στα πρόσωπά τους.

«Τι συμβαίνει; Γιατί είστε έτσι;» τις ρώτησα όταν έφθασαν κοντά μας.

Η αδελφή μου δεν έχασε χρόνο και μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Είδαμε ένα λύκο στην κατασκήνωση!» αναφώνησε και το κορίτσι δίπλα της ανεβοκατέβασε το κεφάλι με έμφαση.

Ήμουν προετοιμασμένη ν' ακούσω πολλά πράγματα, αλλά αυτό πια... Την κοίταξα δύσπιστα και όταν της έκανα την ερώτηση ο τόνος μου δεν άλλαξε: «Τι λες βρε, Ειρήνη; Είδες ένα λύκο μέσα στην κατασκήνωση;»

«Ναι!» είπαν και τα δυο κορίτσια με μια φωνή. «Είδαμε μια φουντωτή ουρά πίσω από κάτι δέντρα στο γήπεδο, ακριβώς πίσω από το σπίτι της ομάδας μας και τον ακούσαμε να φωνάζει έτσι όπως κάνουν οι λύκοι», πρόσθεσε η αδελφή μου.

«Πώς τον ακούσατε να κάνει δηλαδή;» τη ρώτησα αν και κατάλαβα τι εννοούσε.

«Να, έτσι...» είπε κι έπειτα από μια μικρή παύση, πήρε μια ανάσα κι έκανε: «Άουου!»

Η Νατάσα κι εγώ ανταλλάξαμε ένα βλέμμα όλο απορία και στράφηκα ξανά, σκεπτική, στην Ειρήνη.

«Το είπες σε κανέναν;»

«Όχι, τώρα πάμε να το πούμε στην ομαδάρχισσα μας», σχολίασε σοβαρά και λοξοκοίταξε ένα παράθυρο στα αριστερά

μας, από τις κατεβασμένες περσίδες του οποίου έβγαινε φως.

«Ναι, να της το πείτε», συμφώνησα μαζί τους και αφού μας αποχαιρέτησαν, κίνησαν για την τραπεζαρία.

«Λες να μπήκε όντως λύκος εδώ;» ρώτησα τη Νατάσα όταν απομακρύνθηκαν, αλλά αντί γι' απάντηση εκείνη ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της.

Δε διακόψαμε την παρτίδα μας παρά μόνον όταν οι ομαδάρχισσες μας έκαναν νόημα να πάμε για ύπνο. Για τα επόμενα δέκα λεπτά επικράτησε πανδαιμόνιο στην κατασκήνωση· τα περισσότερα παιδιά μπαινόβγαιναν στα σπιτάκια της ομάδας τους ή πηγαινοέρχονταν βιαστικά στις τουαλέτες, άλλα φορώντας ήδη τις πιτζάμες τους και άλλα κρατώντας τες στα χέρια τους. Κι ύστερα σιωπή.

Όταν μαζεύτηκαν στο σπιτάκι όλα τα κορίτσια της ομάδας μου, πέσαμε στα κρεβάτια μας και η υπεύθυνη ομαδάρχισσα που κοιμόταν μαζί μας για να μας προσέχει, έσβησε το φως. Είχα διαλέξει το επάνω κρεβάτι μιας κουκέτας που βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου και η Νατάσα είχε πάρει το ακριβώς διπλανό έτσι ώστε να είμαστε κολλητά.

Αν και δεν είχα ποτέ πρόβλημα στο θέμα του ύπνου, το συγκεκριμένο βράδυ δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Έφερα τον καρπό πολύ κοντά στα μάτια μου και διέκρινα τους δείκτες του ρολογιού μου με δυσκολία μέσα στο σκοτάδι. Ήταν δώδεκα και πέντε. Μετάνιωσα την ώρα και τη στιγμή που ήπια τόσο πολύ νερό κατά τη διάρκεια του δείπνου, αλλά προσπάθησα παρ' όλα αυτά να το ξεχάσω και να κοιμηθώ. Μάταια όμως. Κάτι η έντονη ανάγκη μου να πάω στην τουαλέτα, κάτι τα ροχαλητά της ομαδάρχισσας που έκαναν την κατάσταση ακόμα χειρότερη... στο τέλος συνειδητοποίησα πως αν δεν άδειαζα την κύστη μου θα έμενα όλη τη νύχτα άγρυπνη.

Κατέβηκα τη σκάλα του κρεβατιού στις μύτες των ποδιών μου και άρχισα να ψάχνω στα τυφλά την επιφάνεια ενός τραπεζιού που υπήρχε σε μια γωνία μήπως και βρω τα κλειδιά. Για την ασφάλειά μας (και καλά), η υπεύθυνη ομαδάρχισσα κλείδωνε την πόρτα και φύλαγε το κλειδί σε ένα μέρος όπου μόνο εκείνη ήξερε· έπρεπε λοιπόν να την ξυπνήσω για να μου το δώσει. Φυσικά, αυτό μια ιδέα ήταν γιατί η συγκεκριμένη δεν ξύπναγε ούτε με σφαίρες!

Ενώ συνέχιζα να ψάχνω με την ελπίδα ότι θα το βρω, άκουσα το θρόισμα από κάποιο σεντόνι κι αμέσως ακούστηκε ένας ψίθυρος από κάπου μέσα στο δωμάτιο.

«Γιατί σηκώθηκες, τι έγινε;»

Ήταν η Νατάσα κι ένιωσα ανακούφιση που η φωνή ανήκε σ' εκείνη.

«Τίποτα, απλά θέλω να πάω τουαλέτα και δεν ξέρω πού είναι το κλειδί για να βγω», της εξήγησα γρήγορα.

«Ωχ, αυτή δεν ξυπνάει με τίποτα. Σκούντηξε την».

Ήλπιζα να μη χρειαζόταν να ακολουθήσω τη συμβουλή της αν και, ειλικρινά, δεν έβλεπα άλλο τρόπο. Στάθηκα πάνω από την ομαδάρχισσα και πρόφερα ψιθυριστά το όνομά της. «Κυρία Λίτσα, ξυπνήστε».

«Κυρία;» έκανε ειρωνικά η Νατάσα και άρχισε να χαχανίζει σιωπηλά.

«Πώς να την πω;» τη ρώτησα, αλλά εκείνη ούτε που με άκουσε στην προσπάθειά της να πνίξει τα γέλια της στο μαξιλάρι.

Η ομαδάρχισσα δεν έδωσε κανένα σημάδι ότι με αντιλήφθηκε. Δίχως άλλη επιλογή, άρχισα να την κουνάω απαλά προφέροντας το όνομά της μα το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Ροχάλιζε τόσο έντονα που τώρα γελούσα κι εγώ μαζί με τη

Νατάσα, η οποία είχε ανασηκωθεί στηριζόμενη στον αγκώνα της κι έβλεπε από ψηλά τα όσα διαδραματίζονταν.

Ύστερα από δύο επιπλέον ανεπιτυχείς προσπάθειες ξεφύσησα απελπισμένη. «Δεν ξυπνάει. Τι να κάνω;»

«Φώναξε ακόμα πιο δυνατά», μου πρότεινε.

Της έριξα ένα ενοχλημένο βλέμμα επειδή κατά βάθος το διασκέδαζε.

«Φοβάμαι μήπως ξυπνήσουν και οι υπόλοιπες», μονολόγησα, μα καθώς το βλέμμα μου διέτρεχε το δωμάτιο συνειδητοποίησα πως λίγο μ' ενδιέφερε πλέον. Άρχισα να σκουντάω ξανά την ομαδάρχισσα ή μάλλον να την τραντάζω ολόκληρη, και φώναξα θυμωμένη: «Κυρία Λίτσα, ξυπνήστε!»

«Μμ... τι έγινε;» την άκουσα επιτέλους να μουρμουρίζει.

«Μπορείτε να μου δώσετε το κλειδί γιατί θέλω να πάω τουαλέτα;» είπα δυνατά και καθαρά ώστε να μη χρειαστεί να το επαναλάβω.

«Είναι... μέσα στην τσάντα μου... στο τραπέζι», ήταν οι λέξεις που βγήκαν με δυσκολία από τα χείλη της. Το επόμενο δευτερόλεπτο ξανάρχισε να ροχαλίζει.

Η Νατάσα ακόμη γελούσε την ώρα που ψαχούλευα μέσα στην τσάντα της κι έπαιρνα το πολυπόθητο κλειδί στα χέρια μου. Σκέφτηκα τον πολύτιμο χρόνο που θα είχα γλιτώσει αν έψαχνα εκεί μέσα δίχως την άδειά της, αλλά δεν ήμουν καν σίγουρη ότι ήταν κρυμμένο εκεί.

«Δε θ' αργήσω», είπα με χαμηλή φωνή και αφού ξεκλείδωσα την πόρτα πρόσεξα να μην κάνω θόρυβο καθώς την έκλεινα.

Βγαίνοντας έξω, πήρα τις σαγιονάρες μου που ήταν ακουμπισμένες στον τοίχο δίπλα από την πόρτα και τις φόρεσα. Ένα λεπτό αργότερα και σε απόσταση πενήντα μέτρων περίπου από το σπίτι της ομάδας μου, βρισκόμουν στο χώρο όπου στεγάζονταν οι τουαλέτες. Με το που μπήκα σε μια απ' αυτές, άκουσα από τον προαύλιο χώρο τα άγρια νιαουρίσματα μιας γάτας που καβγάδιζε με έναν σκύλο. Το μοναδικό τετράποδο της κατασκήνωσης ήταν ένα γέρικο σκυλί το οποίο, για όσο καιρό βρισκόμουν εκεί, όχι μόνο δεν είχε γαυγίσει ποτέ και σε κανέναν, αλλά με το ζόρι έπαιρνε τα πόδια του για να κάνει δυο βήματα από την κούραση. Μου έκανε τρομερή εντύπωση λοιπόν, το γεγονός ότι εκείνο το μισοψόφιο ζώο ήταν ικανό για έναν τέτοιο τσακωμό επειδή γινόταν χαμός έξω.

Πλενόμουν στο νιπτήρα όταν ο καβγάς μεταξύ των δύο ζώων κορυφώθηκε και για κάποιο λόγο, κάτι με σταμάτησε και δεν κίνησα αμέσως για το σπιτάκι με το που σκούπισα τα χέρια μου. Δυο λεπτά αργότερα και αφού δεν ακουγόταν το παραμικρό, βγήκα από εκεί.

Δεν είχα προλάβει να κάνω πέντε βήματα όταν άκουσα έναν ήχο που έκανε το αίμα μου να παγώσει. Ακριβώς από πίσω μου ήταν φυτεμένος ένας μεγάλος θάμνος και κάτι είχε κουνήσει τα φύλλα του. Αυτό το κάτι είχε προσπεράσει το θάμνο και τώρα στεκόταν πίσω από την πλάτη μου γρυλίζοντας άγρια. Είχα κοκαλώσει ολόκληρη και δεν τολμούσα να γυρίσω το κεφάλι μου.

Αυτό αποκλείεται να είναι το σκυλί της κατασκήνωσης!

Άξαφνα και ενώ η καρδιά μου είχε πολλαπλασιάσει τους παλμούς της, συνειδητοποίησα τι ήταν αυτό που γρύλιζε, έτοιμο να επιτεθεί.

Ήταν... ο λύκος!

Τον είχα ξεχάσει τελείως! Ούτε δύο ώρες δεν είχαν περάσει από τη στιγμή που η Ειρήνη μου είχε μιλήσει γι' αυτόν και να που τώρα στεκόταν ακριβώς από πίσω μου! Πριν αποφασίσω για το αν θα έπρεπε να μείνω εντελώς ακίνητη μέχρι να φύγει ή όχι – γιατί ήξερα ότι αν αρχίσεις να τρέχεις, θα εξαγρίωνες περισσότερο το ζώο –, τα πόδια μου σκέφτηκαν πιο γρήγορα από το κεφάλι μου. Πριν καταλάβω τι γινόταν βρέθηκα να τρέχω με όση δύναμη είχα. Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει από την αγωνία και το μόνο που έβλεπα μπροστά μου ήταν η πόρτα· τίποτε άλλο δεν υπήρχε για μένα εκείνη τη στιγμή. Η ορθογώνια πόρτα από ξύλο ήταν το μόνο αντικείμενο στο οποίο είχαν εστιάσει τα μάτια μου, όλα τα υπόλοιπα είχαν σβήσει.

Ο λύκος ήταν εν τω μεταξύ σε απόσταση αναπνοής. Άκουγα ανατριχιαστικά κοντά τη βαριά ανάσα του και τις πατούσες του που χτυπούσαν με δύναμη το χώμα καθώς έτρεχε από πίσω μου.

Δε θα τα καταφέρω!

Το έδαφος ήταν ανώμαλο και οι σαγιονάρες που φορούσα δε με διευκόλυναν καθόλου στο τρέξιμο. Ένιωσα τη μία να μου γλιστράει κι ευχήθηκα να μη σκοντάψω πριν φτάσω στην πόρτα. Τα πενήντα μέτρα απόστασης που έπρεπε να διασχίσω φαινόντουσαν ξαφνικά υπερβολικά πολλά για να καταφέρω να σωθώ.

Αυτό ήταν! Όπου να 'ναι θα τον νιώσω να βυθίζει τα δόντια του μέσα μου!

Πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωσα τόσο έντονα την αίσθηση ότι μπορεί να πεθάνω. Φαντάστηκα το λύκο να με αρπάζει και να με δαγκώνει με μανία· το ξημέρωμα που θα με έβρισκαν αιμόφυρτη θα ήταν αργά. Όχι... δεν είχαν τελειώσει όλα... η πόρτα διαγραφόταν όλο και μεγαλύτερη.

Δεκαπέντε μέτρα, δέκα μέτρα ακόμη...

Δυο μέτρα πριν φτάσω στο σπίτι έκανα ένα άλμα στον αέρα με το χέρι μου τεντωμένο. Όπως έπεφτα με το βάρος μου πάνω στην κλειστή είσοδο και τα πόδια μου πάταγαν με πάταγο στο τσιμέντο, το χέρι μου βρήκε το πόμολο και το γύρισε. Μπήκα μέσα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και χτύπησα με δύναμη την πόρτα πίσω μου. Το σπιτάκι ταρακουνήθηκε από το θόρυβο που έκανα και με αφύπνισε κάπως από την τρομάρα μου. Έκατσα μερικά δευτερόλεπτα με την πλάτη μου ακουμπισμένη εκεί προσπαθώντας να βρω την ανάσα μου. Είχα σωθεί... δεν μπορούσα ακόμα να το χωνέψω.

«Τι έπαθες;»

Ήταν η Νατάσα και ο τόνος της φωνής της έδειχνε πως ήταν αναστατωμένη.

Πήρα δυο-τρεις ανάσες και μετά βρήκα τη δύναμη να της απαντήσω.

«Με κυνήγησε... ο λύκος», πρόφερα λαχανιασμένη.

«Τι;» έφριξε εκείνη.

Δεν είχα συνέλθει ακόμη· το στήθος μου ανεβοκατέβαινε αδιάκοπα και ένιωθα λίγη ζαλάδα. Ήταν κρίμα που το μοναδικό παράθυρο του σπιτιού βρισκόταν στον απέναντι τοίχο, γιατί τώρα που ήμουν ασφαλής ήθελα να δω με τα μάτια μου το λύκο, να βεβαιωθώ πως το ζώο που με πήρε στο κυνήγι ήταν όντως αυτό. Γύρισα το κεφάλι μου και περιεργάστηκα την πόρτα· θα μπορούσα να την ανοίξω μια χαραμάδα και να ρίξω μια γρήγορη ματιά, αλλά...

Κι αν παραμονεύει από πίσω περιμένοντας να κάνεις αυτό το λάθος και να ορμήσει μέσα;

Ναι, ας το ξεχνούσα καλύτερα. Από θαύμα είχα γλιτώσει· δε θα το αναιρούσα κάνοντας μια τέτοια ανοησία.

Κλείδωσα την πόρτα και προσπάθησα μέσα από τον ανύπαρκτο φωτισμό να διακρίνω πόσα επιπλέον κορίτσια είχαν ξυπνήσει. Τα έχασα... Καμία δεν άκουσε το παραμικρό! Μόλις διαπίστωσα πως η πιθανότητα να πάρω βοήθεια – στην περίπτωση που ήμουν έξω πληγωμένη και φώναζα – ήταν ανύπαρκτη. Και εντάξει, την ομαδάρχισσα την είχα από την αρχή ξεγραμμένη, οι υπόλοιπες όμως;

Πέταξα ταραγμένη τα κλειδιά στην τσάντα και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Όταν οι χτύποι της καρδιάς μου άρχισαν να επανέρχονται στα φυσιολογικά τους επίπεδα διηγήθηκα τα καθέκαστα στη Νατάσα που αγωνιούσε να μάθει τις λεπτομέρειες. Όταν της είπα τα πάντα, εκείνη είπε:

«Πω-πω, τι λες τώρα! Να το πεις στην αρχηγό αύριο».

«Εννοείται πως θα της το πω», αποκρίθηκα ζωηρά επειδή στιγμή δε μου πέρασε από το μυαλό να αποκρύψω κάτι τόσο σημαντικό. «Φαντάζεσαι να ήταν κάποιο από τα μικρότερα παιδιά της άλλης ομάδας στη θέση μου; Φαντάζεσαι να ήταν η αδελφή μου;»

«Αυτό είναι πολύ σοβαρό», είπε η Νατάσα μ' ένα ύφος λες και είχε μόλις συνειδητοποιήσει την επικινδυνότητα της κατάστασης.

Συμφωνήσαμε ν' αναλύσουμε περισσότερο το θέμα αυτό αύριο γιατί η ώρα ήταν περασμένη. Γύρισα πλευρό και κοιμήθηκα σχεδόν αμέσως.

Το επόμενο πρωί που εξιστόρησα στα κορίτσια της ομάδας μου τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας συνέβη κάτι που δεν είχα υπολογίσει: σχεδόν καμιά τους δε με πίστεψε!

«Σιγά μη σε κυνήγησε λύκος! Υπερβολές!» είπε με ειρωνικό ύφος η Μάγδα, το κορίτσι που συμπαθούσα λιγότερο.

«Έχω πει κι άλλοτε ψέματα και δε με πιστεύεις;»

«Όχι. Αλλά λύκος;» τράβηξε αργόσυρτα την τελευταία λέξη και γέλασε.

«Γιατί σου είναι τόσο δύσκολο να το πιστέψεις; Λύκος είπα ότι με κυνήγησε, όχι δεινόσαυρος!» την αντέκρουσα θυμωμένη.

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη; Τον είδες;» μου έκανε την ερώτηση η Ανθή, μια άλλη κοπέλα.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

«Έπρεπε να τον κοιτάξεις», παρατήρησε εκείνη και το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση υπερηφάνειας, λες και είχε πει το πιο σοφό πράγμα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και της έριξα ένα απαυδισμένο βλέμμα. «Αν είχα γυρίσει να τον κοιτάξω την ώρα που έτρεχα για να σωθώ, δε θα ήμουν τώρα εδώ για να κάνουμε αυτή τη συζήτηση!»

«Και καμιά δεν κατάλαβε τίποτα», άκουσα τη Νατάσα να λέει.

«Αυτό πού το πας;» αναφώνησα γιατί μόλις το είχα θυμηθεί. «Κόντεψα να το γκρεμίσω το σπιτάκι έτσι όπως βρόντηξα την πόρτα κι εσείς κοιμόσασταν του καλού καιρού!»

Είδα τότε την Ιωάννα, μια κοπέλα με την οποία κάναμε λίγη παρέα να αναδεύεται δίπλα στη Νατάσα και στράφηκα προς το μέρος της.

«Εσύ με πιστεύεις;»

«Σε πιστεύω...» είπε αργά και κάπως επιφυλακτικά. «Είσαι σίγουρη όμως ότι ήταν λύκος;»

Στο σημείο αυτό τα πήρα στο κρανίο. «Εκεί κολλήσατε όλες; Μα τι έχετε πάθει; Δεν πρέπει να επικεντρωθείτε σε αυτό το κομμάτι αλλά στο ότι κάποιος θα μπορούσε να τραυματιστεί άσχημα!» Ύστερα συνέχισα κάπως πιο ήρεμα λέγοντας: «Εντάξει, ας υποθέσουμε πως ήταν ένα λυκόσκυλο ή ένα άγριο σκυλί. Πώς επηρεάζει αυτό διαφορετικά την κατάσταση;»

«Έχει διαφορά επειδή θα ήταν κάπως δύσκολο να βρεθεί ένας λύκος εδώ. Μήπως σε κυνήγησε το σκυλί της κατασκήνωσης;» πέταξε την ιδέα η Ανθή και γέλασε.

«Πλάκα κάνεις; Αυτό με το ζόρι στέκεται όρθιο!» είπα και γέλασα κι εγώ άθελά μου.

Τι άλλο θα άκουγα!

«Ξέρω κι εγώ; Μπορεί να κάνει την ημέρα το ψόφιο και το βράδυ να ζωντανεύει!» αστειεύτηκε.

«Καλά... εντάξει», είπα βιαστικά και βγήκα έξω με τη Νατάσα στο κατόπι μου.

Παρόλο που λίγες ώρες πριν πίστεψε τα όσα της είπα, τώρα επηρεασμένη από την άποψη των άλλων κοριτσιών, είχε αρχίσει να αμφιβάλλει για το κατά πόσο έγιναν έτσι όπως είπα τα πράγματα. Δε μου το είπε αλλά η στάση της αυτό έδειχνε.

Είχα πάρει το δρόμο που έβγαζε στο σπιτάκι της ομάδας με τα μικρότερα σε ηλικία παιδιά για να βρω την αδελφή μου και να την προειδοποιήσω να προσέχει. Καθώς περπατούσα, τα μάτια μου ερευνούσαν το χώρο δεξιά κι αριστερά, μην τυχόν και δω το επικίνδυνο πλάσμα ή κάποιο σημάδι τέλος πάντων που να μαρτυρούσε την παρουσία του. Γιατί, ποιος μπορούσε να πει με σιγουριά πως είχε φύγει; Ίσως να τριγυρνούσε ακόμα μέσα στην κατασκήνωση και κανείς να μην το είχε πάρει χαμπάρι. Από τη μια ήλπιζα να έχει φύγει και από την άλλη ευχόμουν να εμφανιστεί πάλι, έτσι από πείσμα... για να δουν όλοι πως έλεγα την αλήθεια.

Πριν φτάσω στον προορισμό μου διασταυρώθηκα με μια ομαδάρχισσα και δίχως καθυστέρηση, της εξιστόρησα τα πάντα. Δε μου έκανε εντύπωση η καχυποψία στο πρόσωπό της. Ενώ της μιλούσα, κάποια παιδιά σχημάτισαν κύκλο γύρω μας και άκουγαν με περιέργεια.

«Δεν έχει ξαναγίνει κάτι τέτοιο στην κατασκήνωση. Μήπως ήταν σκύλος αυτό που σε κυνήγησε; Γιατί υπάρχει εδώ κοντά κάποιος που έχει σκυλιά», είπε στο τέλος.

Αναστέναξα κουρασμένη. «Ναι, μπορεί να ήταν και σκύλος». Θα έλεγα οτιδήποτε ήθελαν ν' ακούσουν αρκεί να με πίστευαν επιτέλους και να έκαναν κάτι για την ασφάλειά μας.

«Πρέπει ν' ανακαλύψουμε από πού μπήκε για να μην ξαναμπεί», είπα κατόπιν.

«Αν μπήκε σκυλί μέσα, τώρα δε θα είναι εδώ», απάντησε η ομαδάρχισσα.

Αυτό το αν δε μου άρεσε. Ώστε κι αυτή λοιπόν νόμιζε πως τα έβγαζα από το μυαλό μου; Δεν καταλάβαινε επιτέλους πως είχε ευθύνη σε περίπτωση που γινόταν κάποιο ατύχημα; Πως θα έβρισκε τον μπελά της έτσι και με δάγκωνε εκείνο το

ζώο; Δεν έβγαλα άκρη μαζί της και δεν πίστευα πως θα κατάφερνα κάτι περισσότερο με τις άλλες ομαδάρχισσες.

Αναρωτήθηκα αν θα είχα διαφορετική αντιμετώπιση αν αντί ν' αναφέρω τη λέξη «λύκος» είχα μιλήσει από την αρχή για «σκύλο». Είχα πεισμώσει με τις αντιδράσεις τους και για να νιώσω πως έκανα κάτι χρήσιμο έψαξα για ανοίγματα στο συρματόπλεγμα που περιέφραζε το χώρο της κατασκήνωσης. Δε βρήκα τίποτα όμως που να μαρτυρά την είσοδο του εισβολέα... Από εκείνη τη μέρα, τα περισσότερα παιδιά της ομάδας μου, μου έβγαλαν το παρατσούκλι «φαντασιόπληκτη» και όποτε περνούσα από μπροστά τους μου τραγουδούσαν το, «Λύκε, λύκε είσαι εδώ;»

Η ανάμνηση τελείωσε όσο ξαφνικά είχε ξεκινήσει.

«Δε μάθαμε ποτέ τι με κυνήγησε τελικά», είπα στη Νατάσα.

«Πώς και δεν τα μάζεψες να φύγεις από τη στιγμή που κανείς δε σε είχε πάρει στα σοβαρά;» με ρώτησε τότε εκείνη.

«Δυο μέρες είχαν μείνει ακόμα, δεν είχε νόημα», της θύμισα. «Απλά είχα συνεχώς τα μάτια μου ανοιχτά για τυχόν ύποπτες κινήσεις και το κυριότερο...»

«Ναι;» έκανε η Νατάσα.

Η βροχή είχε δυναμώσει. Έβαλα σε λειτουργία τους υαλοκαθαριστήρες και χαμογέλασα. «Σταμάτησα να πίνω νερό από τις έξι το απόγευμα και μετά».

Η Νατάσα γέλασε, εγώ πάτησα γκάζι κι έτσι αφήσαμε πίσω μας το δρόμο που οδηγούσε στην κατασκήνωση.

ΝΙΚΗ ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μια Ελπίδα

Την συνάντησα στο σούπερ μάρκετ. Την έβλεπα να προσπαθεί να αποφασίσει μαζί με άλλες δύο καλόγριες να πάρουν ελληνικό καφέ για το μοναστήρι, για να καλωσορίζουν και να κερνάνε τους επισκέπτες της μονής.

Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν. Δεν μου μίλησε. Κατέβασε το κεφάλι και προσπάθησε να κρυφτεί πίσω από την μαύρη της μαντίλα. Μάταια όμως. Μπορεί να είχα πέντε ολόκληρα χρόνια να την δω, αλλά ήμουν σίγουρη πως ήταν αυτή, η Ρούφαρο. Το χρώμα του δέρματος της και η ουλή στο μάγουλο την πρόδωσαν.

Αποτράβηξα το βλέμμα μου από πάνω της και σεβάστηκα το γεγονός πως δεν ήθελε να μου μιλήσει. Ίσως από φόβο, ίσως πάλι από ντροπή, δεν ξέρω. Δεν της μίλησα ούτε εγώ. Άλλαξα διάδρομο και συνέχισα τα ψώνια μου για το σπίτι. Το σπίτι με το «κόκκινο φωτάκι».

Ενώ έπαιρνα τα πράγματα από τα ράφια και τα στοίβαζα στο καρότσι, το μυαλό μου γυρνούσε στα παλιά, τότε που την είχαν πρωτοφέρει στο σπίτι. Όλα τα θυμάμαι με λεπτομέρειες. Σαν να μην πέρασε μία μέρα. Ήταν μόλις 18 χρονών. Λερωμένη από την κορυφή μέχρι τα νύχια, χτυπημένη και ρακένδυτη. Η ομορφιά της όμως δεν κρυβόταν εύκολα. Ψηλή, λεπτή, με σγουρά μαύρα μαλλιά, μεγάλα μάτια και σαρκώδη χείλη που έρχονταν σε αντίθεση με την σκουρόχρωμη επιδερμίδα της.

«Βιολέτα παρ' την και κάνε ό,τι καλύτερο μπορείς, μου είπε το αφεντικό. Απόψε θα βγει στην πιάτσα.» Μετά, πλησίασε στο αφτί της Ρούφαρο και της είπε με απειλητικό τόνο στην φωνή: «Πλήρωσα πολλά για σένα. Μην τα θαλασσώσεις» και την έσπρωξε με δύναμη προς το μέρος μου.

Όσο την έπλενα, την έντυνα με τα αστραφτερά ρούχα της δουλειάς και περιποιούμουν τα τραύματα στο κορμί της, δεν σταμάτησε να κλαίει. Δεν μιλούσε. Δεν ήξερε ακόμα καλά Ελληνικά. Στα μάτια της όμως αποτυπωνόταν ο φόβος και η απελπισία.

Έπρεπε να περάσουν δύο μήνες για να με εμπιστευτεί και να μου μιλήσει. Μου είπε ότι κάποιοι συγχωριανοί της την εξαπάτησαν. Της έταξαν ότι αν αφήσει το φτωχό χωριό της στην Αφρική και περάσει στην Ελλάδα, θα μπορούσε να βρει μια καλή δουλειά και να στέλνει χρήματα στους γονείς και στα αδέλφια της που πεινούσαν. «Μου παρουσίασαν έναν παράδεισο και εγώ τους πίστεψα. Θα δούλευα, μου είπαν, σε ένα καλό ξενοδοχείο ως καμαριέρα. Πέρασα με βάρκα στην Ελλάδα μαζί με τους συγχωριανούς μου και με παρέλαβε το αφεντικό. Έτσι βρέθηκα εδώ. Με πούλησαν!», μου εκμυστηρεύτηκε ένα βράδυ που είχαμε ξεμείνει οι δυο μας στο πεζοδρόμιο προσπαθώντας να ψαρέψουμε πελάτες και να τους οδηγήσουμε στο σπίτι.

Κοντά τρία χρόνια δουλεύαμε στο ίδιο πεζοδρόμιο. Τρία χρόνια δεν την είδα να γελάει ούτε μια φορά. Τρία χρόνια βασανιζόταν. Ποτέ δεν συμβιβάστηκε με το επάγγελμά της.

Ώσπου ένα βράδυ άκουσα τον έντονο καυγά της με το αφεντικό. Την είχε τσακώσει να κρατάει κρυφά κάποια χρήματα για να τα στείλει στην οικογένειά της. Βρήκε το θάρρος να του αντιμιλήσει. Το αφεντικό όμως δεν ανέχεται τέτοια πράγματα! Την σακάτεψε στο ξύλο. Της χαράκωσε το πρόσωπο και την άφησε αναίσθητη στο παγωμένο πάτωμα του δωματίου.

Στο νοσοκομείο είπαμε πως δεν ξέραμε τι έγινε, ότι την βρήκαμε σε τέτοια κατάσταση στον δρόμο. Οι γιατροί την έβαλαν κατευθείαν στην εντατική. Έκανε τρεις μέρες να βρει τις αισθήσεις της.

Όταν άνοιξε τα μάτια της κοίταξε γύρω της και κατάλαβε που βρισκόταν. Στο διπλανό κρεββάτι ήταν διασωληνωμένη μία γυναίκα πάνω από εξήντα ετών. Είχε πάθει έμφραγμα.

Η ηλικιωμένη ήταν τόσο ήρεμη και καλοσυνάτη με τις νοσηλεύτριες και τους γιατρούς, που εξέπληξε ευχάριστα την Ρούφαρο. Αισθάνθηκε ότι μπορούσε να την εμπιστευτεί και δεν έπεσε έξω. Άρχισε να της λέει την ιστορία της και η καλοσυνάτη γυναίκα την άκουγε με υπομονή, παρόλο που πονούσε πολύ.

Όταν η Ρούφαρο σταμάτησε να της διηγείται τα βάσανά της, το μηχάνημα με το οποίο ήταν συνδεμένη η ηλικιωμένη άρχισε να χτυπά δυνατά, προειδοποιώντας ότι η καρδιά της δεν θα άντεχε για πολλή ακόμα. Αμέσως έτρεξαν οι νοσηλεύτριες και αυτή, αντί να ενδιαφερθεί για τον εαυτό της, ζητούσε απεγνωσμένα ένα χαρτί και ένα μολύβι.

Χωρίς κανένα δισταγμό μία νοσοκόμα της πήγε αυτά που ζητούσε. Με κόπο έγραψε κάτι, και τείνοντας το χέρι της προς την Ρούφαρο της έδωσε το σημείωμα. “Είμαι η αδελφή Θεοπίστη”, πρόλαβε να ψελλίσει πριν το μηχάνημα ηχήσει διαπεραστικά και η γραμμή του καρδιογράφου γίνει ευθεία.

Η Ρούφαρο έκλαψε πολύ για τον χαμό της αδελφής Θεοπίστης. Έμεινε άλλη μία μέρα προληπτικά στην εντατική και μετά μεταφέρθηκε σε ένα δωμάτιο της ορθοπεδικής. Εκεί την επισκέφτηκα και μου τα είπε όλα. Εκτός βέβαια από το μελλοντικό σχέδιό της.

Το ίδιο βράδυ έφυγε κρυφά από το νοσοκομείο, χωρίς να το καταλάβει κανείς. Από εκείνη τη μέρα δεν είχα νέα της.

*

«Βιολέτα!» άκουσα από πίσω μου την Ρούφαρο. Γύρισα και της χαμογέλασα. «Ρούφαρο, πόσο μου έλειψες!». Μου χαμογέλασε κι αυτή. Πρώτη φορά την είδα να χαμογελά. Επιτέλους, ήταν τόσο ήρεμη και χαρούμενη!

«Τώρα δεν με λένε Ρούφαρο, αλλά Ευτυχία. Αδελφή Ευτυχία. Βαφτίστηκα Χριστιανή και έγινα μοναχή. Αλήθεια, ποτέ δεν σου είπα πως στην πατρίδα μου το Ρούφαρο σημαίνει ευτυχία. Τελικά την βρήκα δίπλα στις μοναχές, πιστεύοντας στον ένα Θεό και λατρεύοντας τον Χριστό. Η αδελφή Θεοπίστη είχε σχεδιάσει στο σημείωμα που μου έδωσε, πριν αναπαυθεί, την τοποθεσία της μονής όπου θα έβρισκα καταφύγιο. Ακριβώς πριν πάει κοντά στον Θεό, μου έδωσε ελπίδα. Μου έδειξε μια διαφορετική, μια καινούρια ζωή. Ήρεμη, γαλήνια και ευτυχισμένη. Όπως την ονειρευόμουν. Εσύ είσαι καλά;»

«Καλά είμαι κορίτσι μου» απάντησα με βουρκωμένα μάτια από τη συγκίνηση. «Φύγε τώρα γιατί έρχεται το αφεντικό».

Η έγχρωμη μοναχή έτεινε το χέρι της προς εμένα. «Έλα μαζί μου», μου πρότεινε με περίσσια αγάπη.

«Δεν είμαι εγώ για τέτοια», απάντησα. «Βιάσου, έρχεται, κοντοζυγώνει!» της είπα αγχωμένη.

Εκείνη κάλυψε με την μαντήλα το πρόσωπό της και πήγε με σταθερά βήματα να συναντήσει τις άλλες μοναχές.

ΒΙΚΥ ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΟΥ

Τα Μάτια σου τα Πράσινα

«Γνώριζα από την πρώτη στιγμή, πως η ανάμνηση εκείνη είχε την δύναμη να μας καταστρέψει. Αν της το επιτρέπαμε, θα μπορούσε να διαλύσει όσα με κόπο είχαμε καταφέρει να χτίσουμε τα περασμένα χρόνια. Και αποφάσισα από την πρώτη κιόλας στιγμή, να μην αφήσω να συμβεί τέτοιο κακό. Αποφάσισα να την συντρίψω. Σου είχα υποσχεθεί, αν θυμάσαι, πως θα είμαι πάντα δίπλα σου. Θυμάσαι; Ήμουν! Δεν ήμουν;»

Σιωπή. Μια σιωπή γνώριμη από χρόνια, που η φασαρία της του τρυπούσε τα αυτιά. Έκανε μια παύση δύο δευτερολέπτων και συνέχισε, σαν ένας ορμητικός χείμαρρος που κανένα φράγμα δεν μπορεί να σταθεί ικανό να τον σταματήσει.

«Τόσα χρόνια προσπαθούσα για το καλύτερο όλων μας. Κάθε φορά, όμως, που σε κοιτούσα, που κοιτούσα βαθιά μέσα σε αυτά τα μάτια σου τα πράσινα, κάθε φορά θυμόμουν με κάθε λεπτομέρεια, όλα όσα ήθελα να ξεχάσω! Είχες τον τρόπο σου να μου τα θυμίζεις, βλέπεις. Όχι, όχι με λόγια. Τα λόγια σου ήταν πάντα μετρημένα. Προσεγμένα και ζυγισμένα, όπως έπρεπε να είναι. Μιλούσες με γλύκα κι ας ήθελες να στάξεις φαρμάκι. Μιλούσες ψιθυριστά κι ας ήθελες να ουρλιάξεις. Δεν μπορώ να πω, σου το αναγνωρίζω πως πάντα μιλούσες με τον τρόπο που έπρεπε να σε ακούω να μιλάς! Δεν σε ευχαρίστησα ποτέ γι' αυτό. Ξέρεις γιατί; Γιατί γνώριζα πως ήταν ψεύτικο! Αλήθεια, γιατί μου μιλούσες πάντα έτσι; Για ποιον από τους δυο μας το έκανες; Για εμένα ή για εσένα; Ποιον φοβόσουν περισσότερο από τους δυο μας;»

Σταμάτησε ξέπνοος ο Ντίνος και περίμενε απάντηση. Απάντηση όμως δεν πήρε καμιά. Μόνο ένας αναστεναγμός σαν να ακούστηκε, που του έμοιασε και λίγο με βογκητό. Ή ίσως να ήταν η ιδέα του. Έριξε μια επιτιμητική ματιά και σηκώθηκε από την κουτσή καρέκλα που μετά βίας ισορροπούσε στο ξύλινο πάτωμα. Ένας μορφασμός πόνου φάνηκε για μια στιγμή στο πρόσωπό του, μα σχεδόν αμέσως την θέση του πήρε μια έκφραση αγωνίας. Πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Οι καρυδιές έστεκαν μοναχικές στην θέση τους και οι κορφές τους ούτε που θρόιζαν. Η πόρτα της αυλής κλειστή όπως την είχε αφήσει και το δρομάκι που κατέληγε σε αυτήν, έρημο. Νωρίτερα, η λάμπα στην απέναντι γωνία τρεμόπαιζε με έναν ρυθμό μονότονο και εκνευριστικό, μα τώρα κι αυτή είχε σβήσει επιτέλους. Σκοτάδι κι ησυχία. Τα πήγαινε καλά με το σκοτάδι, το είχε μάθει από μικρός. Όταν άλλα παιδιά το φοβόντουσαν, εκείνος το αποζητούσε. Ένιωθε ασφαλής στην αγκαλιά της νύχτας. Την νύχτα οι άνθρωποι κοιμούνται, δεν μπορούν να τον πειράξουν. Αφού σιγουρεύτηκε πως κανείς δεν έχει ζυγώσει, μεμιάς η αγωνία εξαφανίστηκε και ησύχασε το βλέμμα του. Με βήμα αργό και βαρύ, επέστρεψε στην θέση του. Έκατσε με προσοχή στην ξεχαρβαλωμένη καρέκλα και άναψε τσιγάρο.

«Δεν κατάλαβα ποτέ ποιον φοβόσουν περισσότερο. Έπρεπε όμως να είσαι πιο ειλικρινής μαζί μου. Να μου μιλάς με αλήθεια. Γιατί η αλήθεια, δεν κρύβεται βλέπεις. Είχες τον τρόπο σου να μην μπορείς να την κρύψεις, σαν να το έκανες επίτηδες! Σε αυτά τα μάτια σου τα πράσινα, ήταν εκεί χαραγμένη. Κάθε φορά που τα κοιτούσα και κάθε φορά που τα έβρεχες με δάκρυα. Αλήθεια, θυμάσαι που εσύ τα έβρεχες κι εγώ στα σκούπιζα; Για ποιον από τους δυο μας το έκανες; Για εμένα ή για εσένα; Για ποιον έκλαιγες περισσότερο από τους δυο μας;»

Σαν να του ήρθε εμετός ξαφνικά, έγειρε το κεφάλι του απότομα στο πλάι. Εμετό όμως δεν έκανε, παρά έφτυσε μια ροχάλα. Κι όμως, το στομάχι του το αισθανόταν άνω κάτω. Από το πρωί, δεν είχε βάλει τίποτα άλλο μέσα του εκτός από μια φέτα ψωμί και μια ντομάτα. Παραλίγο να πέσει από την καρέκλα, αλλά ευτυχώς ισορρόπησε ξανά.

«Πάλι σου λέω τόσα κι εσύ πάλι δεν μιλάς! Πάντα σε παρακαλούσα να μιλήσουμε. Εσύ ποτέ δεν συμφωνούσες. Την μια είχες δουλειές, την άλλη είχες κούραση, την τρίτη κουφαινόσουν. Το θυμάμαι πως κουφαινόσουν. Εγώ σου μιλούσα κι εσύ δεν με άκουγες. Μα ήταν τόσο δύσκολο να ακούσεις; Τώρα θα με ακούσεις, είτε θες, είτε δεν θες! Αν το είχες κάνει νωρίτερα, θα την είχαμε συντρίψει την ανάμνηση μαζί. Δεν θα την άφηνες να ζει μέσα σε αυτά τα μάτια σου τα πράσινα. Δεν θα την αναπνέαμε στον αέρα της κάθε μας μέρας. Δεν θα βρώμιζε έτσι τα μοσχοβολιστά μας λουλούδια. Μα δεν τα λυπήθηκες ποτέ τα καημένα τα απροστάτευτα λουλούδια; Τι φταίγανε αυτά να μαραίνονται, κάθε μέρα, κάθε μήνα, τόσα χρόνια όλο και περισσότερο; Κάποιες φορές σκέφτομαι πως δεν είχες μέσα σου καρδιά. Πώς γίνεται κάποιος να μην έχει μέσα του καρδιά, αλήθεια; Ορίστε, απάντησέ μου!»

Κοιτούσε με βλέμμα απλανές, με τις κόρες των ματιών του διεσταλμένες να προσδοκούν μια απάντηση. Έπαιρνε ανάσες ρηχές, μη τυχόν και κάνει φασαρία η αναπνοή του και χάσει αυτό που θα ακουστεί. Μόνο ένας ρόγχος ακούστηκε, που του έμοιασε σαν κάτι να ήθελε να πει. Ή ίσως να ήταν η ιδέα του. Έριξε μια ικετευτική ματιά και γονάτισε στο ξύλινο πάτωμα. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να γεμίζουν υγρασία κι όσο κι αν προσπάθησε να την συγκρατήσει, δεν μπόρεσε. Ποιος θνητός κατάφερε ποτέ να γυρίσει τα δάκρυα πίσω; Στην ζωή του είχε κλάψει πολύ κι ας παρέβαινε αυτή του η πράξη τους κανόνες. Γιατί οι άντρες δεν κλαίνε. Δεν έπρεπε να κλαίει. Το σιχαινόταν το κλάμα. Γιατί ποτέ δεν τον βοήθησε, ήταν μόνο κάτι ντροπιαστικό που δεν μπορούσε να τον προστατέψει, ούτε να τον κάνει να αισθανθεί πιο δυνατός.

«Πάλι δεν απαντάς. Σου έδωσα τόσες ευκαιρίες και ποτέ δεν μίλησες. Σε λίγο ξέρεις πως θα πάψουμε να είμαστε οι δυο μας. Θα θορυβηθεί η ησυχία μας και θα μας απομακρύνουν. Θα ρίξουν φως στο σκοτάδι μας και τίποτα δεν θα είναι πια ίδιο. Σε λίγη ώρα από τώρα, ξέρεις πως δεν θα μπορείς να μου απαντήσεις, θα με πάρουν μακριά σου. Ας είναι. Αφού δεν με πήραν όταν έπρεπε, ας το κάνουν έστω τώρα. Πρέπει όμως πρώτα να σιγουρευτώ πως θα συντρίψω την ανάμνηση. Δεν γίνεται να μας ακολουθεί άλλο, το καταλαβαίνεις; Της επιτρέψαμε να μας διαλύσει. Πώς άφησα να συμβεί τέτοιο κακό; Είχα χρέος να την καταστρέψω! Πριν, όταν έμπηξες τα νύχια σου στην σάρκα μου, προσπάθησα να σου το εξηγήσω. Σου είπα πως με πονούσες, πάλι δεν άκουγες. Προσπάθησα να σου εξηγήσω, πως όλα τούτα σήμερα, γίνονται για το καλό μας. Ήμουν βέβαιος πως με αυτόν τον τρόπο θα την σκότωνα την άτιμη. Μόνο έτσι θα μπορούσε να σβήσει. Πόσο λάθος έκανα! Όπως κάθε φορά, έτσι και τώρα, κοιτάζω βαθιά μέσα σε αυτά τα μάτια σου τα πράσινα κι αυτή είναι ακόμα εκεί. Τα μάτια σου τα κρατώ, άψυχα πια, εδώ, μέσα στα χέρια μου και η καταραμένη η ανάμνηση είναι ακόμα εδώ, δες! Δες την πόσο ξεκάθαρα ζει μέσα στα μαγεμένα μάτια σου τα πράσινα, που τώρα το χρώμα τους το έχουν χάσει! Προσπάθησα, είδες, να μην στα χαρακώσω, να μην στα πληγώσω ή στα χαλάσω ούτε σε ένα τους χιλιοστό. Τον είχα ακονίσει καλά τον σουγιά μου. Εσύ όμως κουνιόσουν συνεχώς, φρόνιμα δεν έκατσες στιγμή. Γεμίσαμε αίματα και φταις εσύ! Ούτε το αίμα κατάφερε να την ξεπλύνει. Μόνο την κόλλησε περισσότερο παντού, κοίτα! Πάνω σου, πάνω μου, μέσα μου! Και τώρα συγχώρα με, θα αναγκαστώ να τα πετάξω. Είναι αυτή η τελευταία μου λύση κι είμαι βέβαιος πως έτσι θα σωθούμε. Καμιά ανάμνηση δεν μπόρεσε να ζήσει στην φωτιά. Θα τα ρίξω στο τζάκι μέσα να καούν, άθικτα από λαβωματιές, θα γίνουν στάχτη σε δευτερόλεπτα και θα γλιτώσουμε από δαύτη. Δεν άκουσα ποτέ ένα μπράβο από τα χείλη σου, μα αφού τώρα δεν μιλούν, θα το πω εγώ σε εμένα γιατί ξέρω πια πως βρήκα την λύση για να μας σώσω!»

Η βουή από τις σειρήνες χάλασε την σιγαλιά της νύχτας. Ο εκκωφαντικός αυτός ήχος έφτανε από μακριά και όλο και πλησίαζε. Ο Ντίνος είδε το μπλε φως των φάρων να διακόπτει το σκοτάδι. Φως – σκοτάδι. Δεν φοβήθηκε, ήξερε πως έχει κάνει το σωστό. Οι σειρήνες σταμάτησαν απότομα και η πόρτα της αυλής ακούστηκε να ανοίγει με βιασύνη. Φως – σκοτάδι. Δεν προσπάθησε να σηκωθεί από το ξύλινο πάτωμα, μόνο χαμογέλασε. Κι είχε ένα χαμόγελο γαλήνιο, που

κανείς δεν θα μπορούσε πλέον να του στερήσει. Είχε δώσει την καλύτερη λύση κι αυτός που κάνει το σωστό δεν έχει να φοβάται τίποτα. Γιατί μιλάει την γλώσσα της αλήθειας.

«Μπράβο Ντίνο, μπράβο!»

ΚΟΡΙΝΑ ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ

Ο Κύριος με τη Ρεδιγκότα

Η αλήθεια είναι ότι πάγωσα μόλις μπήκε στο δωμάτιο. Δεν τον περίμενα τόσο νωρίς.

Εκείνος προχώρησε με αγέρωχο βήμα στο σαλόνι, παρ' όλο που όλα επάνω του έδειχναν εκτός τόπου και χρόνου. Ψηλός, λεπτός, προχωρημένης ηλικίας, με γκρίζα μαλλιά και ξεθωριασμένα μπλε μάτια, που πλαισιώνονταν από έναν ακριβό, ασημένιο σκελετό γυαλιών. Φορούσε μαύρο καπέλο, που αφαίρεσε με μια αέρινη κίνηση, και μαύρη ρεδιγκότα, ενώ στο πέτο του σακακιού του γυάλιζε μια ασημένια καρφίτσα με ένα σύμβολο δυσδιάκριτο, σαν αρχαίας μυστικής εταιρείας. Απ' το τσεπάκι του μαύρου καλοσιδερωμένου παντελονιού του εξείχε η αλυσίδα ενός παλιού ρολογιού, ενώ στο χέρι του, με τις διάσπαρτες διάφανες φλέβες, κρατούσε ένα περίτεχνα σκαλισμένο ασημένιο μπαστούνι. Εντελώς εκτός τόπου και χρόνου!...

Ο αριστοκρατικός κύριος προχώρησε προς το μαρμάρινο τζάκι, στην αριστερή πάνω γωνία του σαλονιού και έδειξε τη βελούδινη πολυθρόνα:

«Επιτρέπεται παρακαλώ;» ρώτησε ευγενικά με μια ανεξήγητα μπάσα φωνή και χωρίς να περιμένει απάντηση κάθισε, σταυρώνοντας επιδεικτικά τα μακριά πόδια του και αφήνοντας το μπαστούνι στην άκρη του τζακιού.

«Ελπίζω να είστε έτοιμη, παρ' όλο που ήρθα νωρίτερα» συνέχισε τον μονόλογό του. «Στα αφεντικά μου δεν αρέσει να περιμένουν! Έχω την αποστολή να σας συνοδέψω ως το τρένο.. Να ξεκινάμε σιγά-σιγά, φέρτε την βαλίτσα με τα απολύτως απαραίτητα. Την έχετε εδώ, έτσι;»

«Όχι, δηλαδή ναι, πως, πως...» απάντησα δαγκώνοντας νευρικά το κάτω χείλος μου. Ήρθατε όμως νωρίς. Θέλω λίγο χρόνο ακόμη» συνέχισα γεμάτη θυμό και αγανάκτηση. «Έπρεπε να με είχατε ειδοποιήσει..»

«Απ' τη στιγμή που βγήκε η ετυμηγορία, καλή μου κυρία, δεν μπορούσα να καθυστερήσω άλλο. Εκτελώ χρέη συνοδού, δεν ευθύνομαι για την απόφαση, παρά μόνο για την εκτέλεσή της. Παρεμπιπτόντως ο φύλακας περιμένει απ' έξω. Θεωρώ ότι θα είστε συνεργάσιμη και δεν θα χρειαστεί να τον φωνάξω να φέρει χειροπέδες.»

«Ναι, εννοείται. Απλώς για το Θεό, δώστε μου λίγο χρόνο. Παράχωσα δυο τρία πράγματα βιαστικά στη βαλίτσα, αλλά έχω σημαντικές εκκρεμότητες ακόμη. Για παράδειγμα τα παιδιά μου... Πρέπει να αποχαιρετήσω τα παιδιά μου!» είπα ανήσυχη. Στεκόμουν όρθια, σε μικρή απόσταση απ΄ την πολυθρόνα, κι είχα αρχίσει να τρέμω, εγώ, μια εμφανίσιμη πενηντάρα, πάντα ψύχραιμη και ορθολογίστρια! Προσπάθησα να τον κοιτάξω με νάζι, ανοιγοκλείνοντας τα φονικά πράσινα μάτια μου, που έκαιγαν καρδιές και ίσιωσα την κοντή σατέν φούστα μου, θέλοντας να προσέξει τα καλοσχηματισμένα μαυρισμένα πόδια μου. Την ίδια ώρα τύλιξα στο δάκτυλό μου μια μπούκλα απ' τα μακριά, καστανόξανθα μαλλιά μου, σαν μαθήτρια γυμνασίου.

Ο καθισμένος αριστοκρατικός κύριος κοίταξε αντ' αυτού τη μαύρη ρεδιγκότα του, που είχα κρεμάσει στον καλόγερο του σαλονιού, και συνέχισε να με προτρέπει να ετοιμαστώ γρήγορα. Ο νους μου έτρεξε στα τρία παιδιά μου που υπεραγαπούσα, απ΄ τον αποτυχημένο κατά τ' άλλα γάμο μου. Ήταν ακόμα ανήλικα, στην σχολική εκπαίδευση: Ο Πέτρος, ψηλός και γαλανομάτης, σαν τον πατέρα του και ο μεγαλύτερος, στην Α Λυκείου, η Μαίρη και η Λυδία, δίδυμες στην Β Γυμνασίου, πιστά αντίγραφα της μαμάς τους, ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχα σ' αυτόν τον κόσμο. Να έφευγα δίχως

να τους πω ένα αντίο; Ήταν ό,τι πιο επώδυνο μου είχε τύχει στη ζωή μου ως τώρα.

«Λοιπόν, σας είπα, βιάζομαι...Δεν έχουμε χρόνο για περιττούς, δακρύβρεκτους αποχαιρετισμούς», είπε ο κύριος με τη ρεδιγκότα.

«Κύριε..., ξέχασα να ρωτήσω το όνομά σας, είστε πολύ σκληρός. Δε ζήτησα δα και κάτι τόσο τρομερό. Ν' αποχαιρετήσω τα παιδιά μου είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο, δε νομίζετε;» είπα πεισμωμένη.

«Λάκη, με λένε Λάκη, το καταλαβαίνω...Τώρα όμως δεν υπάρχει χρόνος. Είχατε αρκετό, για να προετοιμαστείτε» απάντησε νευρικά.

«Λάκη...Αποκλείετε να σας λένε Λάκη! Δεν σας ταιριάζει καθόλου. Ακούς εκεί Λάκη! Με κοροϊδεύετε ασύστολα!»

«Λίγο με νοιάζει, συντομεύετε, θα φωνάξω τον φύλακα!» είπε ψυχρά ο κύριος με τη ρεδιγκότα και έκανε να σηκωθεί απ' την πολυθρόνα. Κάτι όμως τον κρατούσε ακόμα.

«Τότε περιμένετε ένα λεπτό, θέλω να πάρω μαζί μου την φωτογραφία των παιδιών και της αδελφής μου. Ξέχασα να την βάλω στη βαλίτσα» είπα βηματίζοντας νευρικά.

Η Θέκλα, η μεγαλύτερη αδελφή μου, ήταν διάσημη ζωγράφος, που αλώνιζε τον κόσμο διοργανώνοντας εκθέσεις των έργων της σε ακριβοπληρωμένες γκαλερί. Ήμασταν αχώριστες, από μικρές. Ο γάμος μου μας είχε απομακρύνει προσωρινά, μιας και η Θέκλα απεχθανόταν τον βίαιο- όπως αποδείχθηκε-σύζυγό μου, όμως τον τελευταίο καιρό είχαμε αναπληρώσει το χαμένο διάστημα.

«Να πάρει η ευχή, πού έχω βάλει την φωτογραφία; Κύριε 'Λάκη', αλήθεια, γιατί δεν πάτε να πάρετε πρώτα τον πρώην σύζυγο μου; Αναφέρεται στην ετυμηγορία αυτός ή τη γλίτωσε; Το θεωρώ μεγάλη αδικία, ξέρετε!» είπα όλο και πιο θυμωμένη.

«Κυρία Ντίνου, πριν λίγο πέρασα από εκείνον. Είχε φέρει όμως τον ηλικιωμένο τον δικηγόρο του, εκείνον που παράτησε την δικηγορία και έγινε παπάς και τα έλεγαν για την έφεση. Με ειδοποίησαν ότι πήρε αναβολή...Εσείς όμως, παρακαλώ συντομεύετε! Το τρένο δεν περιμένει για πολύ. Αν το χάσετε, θα πρέπει να πάτε με τα πόδια τόσο δρόμο!».

«Ουφ, μα και σεις κύριε 'Λάκη' δεν τρώγεστε! Είπα και κατευθύνθηκα στο ακριβό σκρίνιο, από ξύλο κερασιάς, που δέσποζε στην δεξιά κάτω γωνία του σαλονιού. Άνοιξα βιαστικά το πρώτο συρτάρι κι έβγαλα ένα λευκό χοντρό φάκελο, γεμάτο με χαρτονομίσματα μεγάλης αξίας, χωρίς δεύτερη σκέψη. Ήταν τα μετρητά για δύσκολες ώρες. Είχε έρθει η ώρα να τα χρησιμοποιήσω!

Τουλάχιστον ίσως να μπορούσα – έναντι αδράς αμοιβής – να εξαγοράσω κάποια στοιχειώδη πράγματα: Έναν αποχαιρετισμό από τα παιδιά μου, μια συνάντηση με την αγαπημένη μου αδελφή, μερικά αξιοπρεπή φορέματα για την βαλίτσα, μια συνεδρία ιντερνετική με τον ατζέντη μου, που ετοίμαζε πυρετωδώς την έκδοση του τελευταίου μυθιστορήματος μου, ένα ακόμη σίγουρο best-seller. Στο κάτω κάτω ήμουν η Θάλεια Ντίνου, που έβγαζε τη μια επιτυχία μετά την άλλη, απογειώνοντας τις εκδόσεις «Σερέφογλου».

«Μην δοκιμάσετε καν, δεν το περίμενα από σας!» είπε επιτιμητικά ο κύριος με τη ρεδιγκότα, όταν είδε να έρχομαι προς το μέρος του με τον παραφουσκωμένο φάκελο.

«Μοιάζετε να είστε κουφή! Τόση ώρα σας λέω: Συντομεύετε!» Έκανε πάλι να σηκωθεί, αλλά σταμάτησε στην μέση της κίνησης και ξανακάθισε, σαν να περίμενε κάτι.

Λίγες φορές έχω νιώσει τόση απόγνωση στη ζωή μου. Κοίταζα την μικρή βαλίτσα παρατημένη δίπλα στον καναπέ. Τι σημασία είχε; Εγώ έφευγα! Τα παιδιά μου από ώρα σε ώρα θα γύριζαν απ' τα Αγγλικά, η αδελφή μου θα τηλεφωνούσε να δει τι κάνω, ο ατζέντης μου θα με καλούσε κι εκείνος να με ενημερώσει και ο προκομμένος ο πρώην άντρας μου θα περνούσε το απόγευμα να πάρει τα παιδιά. Δεν μπορούσα να το χωνέψω ότι εκείνος την είχε γλιτώσει, ενώ εγώ έπρεπε να απομακρυνθώ!

«Θα υποβάλλω ένσταση», είπα στον κύριο «Λάκη». «Ήρθατε πολύ νωρίτερα. Δώστε μου το τηλέφωνο για τα αφεντικά σας» συνέχισα εξοργισμένη. Αριστοκράτης ή μη, ο κύριος με τη ρεδιγκότα δεν θα την έβγαζε καθαρή!

Εκείνος τώρα σηκώθηκε αργά, αλλά επιδεικτικά. Στριφογύρισε το μπαστούνι ανάμεσα στα γερασμένα του δάκτυλα, με κοίταξε κατάματα μ' εκείνο το ξεθωριασμένο γαλάζιο του βλέμμα και κατευθύνθηκε ευθυτενής προς την πόρτα.

«Κυρία Ντίνου, νομίζω ότι έχετε καταλάβει πως δεν αστειεύομαι! Δεν υπάρχει καμία ένσταση ή έφεση, που μπορείτε να υποβάλλετε! .Παρακαλώ, μη με δυσκολεύετε. Ήρθε η ώρα να με ακολουθήσετε, αρκετά με καθυστερήσατε, έχω πολλές εντολές να εκτελέσω μετά από σας, ελάτε!»

Μου ήρθε μια ξαφνική ζαλάδα, τρέκλισα. Δεν με κρατούσαν τα πόδια μου, άλλο λίγο και θα σωριαζόμουν μπροστά στον κύριο με τη ρεδιγκότα. Πιάστηκα από την πρώτη καρέκλα της τραπεζαρίας, που βρήκα μπροστά μου και κάθισα για να συνέλθω.

Αυτό ήταν λοιπόν: Όλα τελείωναν, η ζωή μου γκρεμιζόταν, διαλυόταν σε χίλια κομμάτια. Όλα όσα ήξερα ανατρέπονταν. Το τρένο περίμενε ήδη στην αποβάθρα, μια συμβατικότητα που θα με έπαιρνε μακριά απ' ό,τι αγαπούσα, απ' ό,τι μετρούσε για μένα. Ίσως αν κέρδιζα ελάχιστο χρόνο, ένα λεπτό, τα παιδιά μου να έφταναν. Να έβλεπα για τελευταία φορά τα πρόσωπά τους, να τα κλείδωνα μες την καρδιά μου για πάντα, μόνο αυτό είχε σημασία. Αλλά ο κύριος με τη ρεδιγκότα περίμενε. Τικ τακ. Ο χρόνος μετρούσε αντίστροφα. Κι ούτε χρήματα, ούτε παρακάλια, ούτε εφέσεις μπορούσαν να τον σταματήσουν.

«Ένα λεπτό μόνο, Θεέ μου» ψέλλισα. «Το βασίλειό μου για ένα λεπτό!».

«Μαμά, το χαπάκι σου, έλα πιες το γρήγορα , σου έφερα νερό» άκουσα την φωνή του Πέτρου κι ένιωσα το χαπάκι μαζί με δροσερό νερό να κυλάει στο στεγνωμένο λαιμό μου «Αχ, μαμά, πώς έγινε αυτό;» Πίσω από τον Πέτρο πρόβαλλαν τα έντρομα μάτια της Μαίρης και της Λυδίας, που τα είχαν χάσει, βλέποντάς σε άθλια κατάσταση..

Άρχισα να συνέρχομαι. Κοίταξα γύρω μου, ψάχνοντας τον κύριο με την ρεδιγκότα.

«Νιώθεις καλύτερα μαμά; Μας τρόμαξες» είπε τρυφερά ο Πέτρος.

«Ναι παιδί μου, ήρθατε επιτέλους! Σας είχα τόση ανάγκη. Με περιμένει ο κύριος....»

«Μαμά, τι λες, δεν είναι κανένας εδώ» μουρμούρισε ο γιος μου. «Ησύχασε, έβλεπες όνειρο!» συνέχισε διστακτικά.

«Αυτή τη φορά δεν επαλήθευσα το όνομά μου, μ' έναν ακόμη λάκκο!» σκέφτηκε και, με βαριά, θλιμμένα βήματα, κοιτάζοντάς με έντονα με τα ξεπλυμένα γαλάζια μάτια του, βγήκε απ' το δωμάτιο, αόρατος πια...ο θάνατος...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΣ

Ο Μιχάλης και τα φιστίκια του

Ο φίλος μου ο Μιχάλης πάντα είχε φιστίκια. Στο σπίτι, στο αμάξι, στο μπουφάν του. Ήταν μια κινητή μηχανή παραγωγής τσοφλιών. Όποτε τον σκέφτομαι, μια εικόνα μου έρχεται στο μυαλό: ο Μιχάλης να περπατάει προς το μέρος μου, αφήνοντας πίσω του μια γραμμή από τσόφλια, το στόμα του να ανοιγοκλείνει, το χέρι του να κινείται από το στόμα του στο ανοιχτό μπουφάν του.

Η συνήθεια αυτή κράταγε από πολύ παλιά. Για να την καταλάβετε πρέπει να αρχίσω από την μέρα που τον γνώρισα.

Ήμουν εύκολο παιδί, μαζεμένο και ήσυχο. Στο σχολείο προσπαθούσα να περάσω απαρατήρητος και δυστυχώς τα κατάφερνα. Δεν πέρναγα άσχημα αλλά πάντα θυμάμαι να μου λείπει ένας καλός φίλος.

Τότε μια μέρα στις αρχές της πέμπτης δημοτικού, ήρθε ένα νέο παιδί στην τάξη. Στεκόταν δίπλα στην δασκάλα, με τα χέρια πίσω από την μέση, ένα τρελό χαμόγελο και τα μάτια του να σκανάρουν όλη την τάξη. Αργότερα μου είπε ότι εκείνη την ώρα προσπαθούσε να καταλάβει ποιος θα γινόταν φίλος του και ποιος όχι. Φορούσε ένα καταπληκτικό fly μπουφάν με ραφτά ροκ συγκροτημάτων.

“Από δω ο Μιχάλης, ο νέος σας συμμαθητής”, είπε η δασκάλα. “Ελπίζω να τον καλωσορίσετε όπως πρέπει. Θες να πεις κάτι στα παιδιά, Μιχάλη;”

“Εμμμ... ΧΑΡΗΚΑ!”, είπε ο Μιχάλης με ένα πελώριο χαμόγελο και το χέρι του να κουνιέται σαν παλαβό.

Όλη η τάξη άρχισε να χασκογελάει, αλλά θυμάμαι να σκέφτομαι, “Επιτέλους ένας ενδιαφέρων συμμαθητής”.

“Εντάξει παιδιά, φτάνει. Τώρα Μιχάλη, που θα κάτσεις. Χμμμ....”. Το βλέμμα της δασκάλας πλανήθηκε στην τάξη μέχρι που έπεσε πάνω μου και μου χαμογέλασε. “Γιατί δεν κάθεσαι με τον Νίκο;”

Ο Μιχάλης έκατσε δίπλα μου, με κοίταξε σοβαρά και με ρώτησε, “Δεν πιστεύω να έχεις φιστίκια πάνω σου;”

“Όχι, γιατί να έχω;”

“Είμαι πολύ αλλεργικός στα φιστίκια, και μόνο να τα μυρίσω μπορεί να πεθάνω”

Γέλασα από αμηχανία, “Όχι, δεν έχω”

“Νίκο”, φώναξε η δασκάλα, “Θα γνωριστείτε στο διάλειμμα, προσοχή στον πίνακα”

Ο Μιχάλης με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια και ένα παλαβό χαμόγελο. Σκάσαμε και οι δύο στα γέλια.

“Φτάνει, ησυχία τώρα”, φώναξε η δασκάλα.

Στο διάλειμμα ο Μιχάλης συστήθηκε σε όλη την τάξη, έναν προς έναν, και σε κάθε παιδί έλεγε ότι είναι θανάσιμα αλλεργικός στα φιστίκια. Πολλά παιδιά γέλαγαν και τον κορόιδευαν, αλλά εγώ τον θαύμασα. Όταν γυρίσαμε στην τάξη μου είπε, “Σε ευχαριστώ που με γνώρισες σε όλα τα παιδιά. Νομίζω ότι περισσότερο συμπαθώ εσένα”, και προχώρησε

ανασηκώνοντας τους ώμους. Πάντα έτσι ήταν ο Μιχάλης, ειλικρινής και ανοιχτός.

Το πρώτο σαββατοκύριακο που είχε έρθει στο σχολείο με κάλεσε σπίτι του. Εκεί γνώρισα την μητέρα του η οποία με έβαλε να ορκιστώ ότι δεν κουβαλάω φιστίκια.

“Μπορεί να σου φαίνεται αστείο, αλλά είναι πολύ σοβαρό. Ο αδερφός μου πέθανε από τα φιστίκια όταν ήταν δώδεκα και δεν θα αφήσω τον γιο μου να πάθει τα ίδια”.

Όση ώρα μου έκανε κήρυγμα, ο Μιχάλης στεκόταν δίπλα με τα χέρια στις τσέπες του μπουφάν του και κοίταζε το ταβάνι. Εκείνο το πρώτο απόγευμα το περάσαμε στο δωμάτιο του ακούγοντας μουσική και διαβάζοντας κόμικς. Ο Μιχάλης είχε έρθει από την πρωτεύουσα και έτσι ήξερε όλα τα συγκροτήματα και είχε μια τεράστια συλλογή από κόμικς. Με έφερε σε επαφή με τόσα πράγματα που λατρεύω μέχρι και σήμερα και είναι κι αυτός ένας από τους λόγους που τον αγαπώ.

Κάναμε τόσο παρέα που αρχίσαμε να αντιγράφουμε ο ένας τον άλλον. Μου έραψε το λογότυπο των AC/DC πάνω στο τζιν μπουφάν που μισούσα, επειδή η μάνα μου το είχε πάρει τρία νούμερα μεγαλύτερο ώστε να μου κρατήσει. Του έμαθα να παίζει επιτραπέζια. Γρήγορα γίναμε αχώριστοι. Στο σχολείο παίζαμε και με τα άλλα παιδιά αλλά πάντα πηγαίναμε μαζί. Πολλοί μας κορόιδευαν ή μας θεωρούσαν περίεργους αλλά δεν μας ένοιαζε, ήμασταν εμείς εναντίον όλων. Και κάποια στιγμή ήμασταν πραγματικά αυτό.

Ένα απόγευμα που πηγαίναμε βόλτα με τα ποδήλατά μας είδαμε κάποια γυμνασιόπαιδα να χτυπούν έναν σκύλο. Ο Μιχάλης άρχισε να φωνάζει και όταν δεν του έδωσαν σημασία συνέχισε τις φωνές με την ελπίδα να προσελκύσει κάποιον ενήλικα, “Βγείτε να δείτε τι κάνουν. Καλέστε την αστυνομία”. Όταν εμφανίστηκαν κάποιοι στα μπαλκόνια, τα γυμνασιόπαιδα τράπηκαν σε φυγή, αλλά όχι πριν γυρίσουν προς εμάς και να μας πληροφορήσουν, κάνοντας άσεμνες χειρονομίες, για το τι μας περίμενε μετά το σχολείο. Δεν μας ένοιαζε, νιώθαμε βασιλιάδες!

Πράγματι, τις επόμενες μέρες τα παιδιά αυτά μας περίμεναν στο σχόλασμα. Φεύγαμε για τα σπίτια μας σαν κυνηγημένοι, γελώντας ενώ τρέχαμε να ξεφύγουμε από τα στενά. Δεν ξεφεύγαμε κάθε μέρα, και παρόλο που μας έπιαναν και μας βάραγαν κάποιες μέρες, δεν τους έφτανε. Ήθελαν να μας δουν να κλαίμε, να μας σπάσουν το ηθικό. Όταν όμως έχεις δίπλα σου τον Μιχάλη, το ηθικό σου είναι αλεξίσφαιρο.

Έτσι μια μέρα το χόντρυναν. Ενώ ένας ιδρωμένος έφηβος κρατούσε εμένα και ένας τον φίλο μου, ο αρχηγός τους πλησίασε τον Μιχάλη με τα χέρια στις τσέπες.

“Έμαθα κάτι πολύ ενδιαφέρον για σένα. Έμαθα ότι είσαι αλλεργικός στα φιστίκια”, του είπε και έβγαλε μια χούφτα από την τσέπη του. “Τώρα κάνε αααα”

Δεν πίστευα τι γινόταν μπροστά μου. Ο Μιχάλης αντιστάθηκε αλλά το μεγαλύτερο παιδί του έπιασε το σαγόνι ενώ ο άλλος τον είχε ακινητοποιήσει. Κάτι λύθηκε μέσα μου και άρχισα να ουρλιάζω, “Σταμάτα, σταμάτα. Θα τον σκοτώσεις!”

Σαν να μην με άκουσε, έβαλε τα φιστίκια στο στόμα του Μιχάλη και το κράτησε κλειστό. Ο Μιχάλης άρχισε να χτυπιέται και γύρισε πίσω τα μάτια του. Ήταν τρομακτικό να βλέπεις τα μάτια του κάτασπρα... Τα παιδιά τρόμαξαν, μας πέταξαν κάτω και έφυγαν τρέχοντας.

Έτρεξα τότε και εγώ στον Μιχάλη, οποίος είχε ξαπλώσει ήρεμος στο πεζοδρόμιο και μασούλαγε.

Με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια και είπε, “Καλά ε, είναι πεντανόστιμα!”

“Τι κάνεις; Φτύσ’ τα γρήγορα”, του είπα.

“Είναι αργά, κατάπια κάποια ενώ μου κράταγε το στόμα”

Ένιωσα τα γόνατά μου να λύνονται. Έπεσα κάτω και τον πήρα αγκαλιά. “Όχι, όχι. Σε παρακαλώ, μην πεθάνεις”, του είπα ανάμεσα στους λυγμούς μου. “Σε παρακαλώ, μην με αφήσεις μόνο”

“Δεν θα είσαι μόνος. Απλά μίλα στους άλλους και θα σε συμπαθήσουν, όπως έκανα και γω”

Μείναμε ώρα έτσι, αγκαλιασμένοι στο πεζοδρόμιο του στενού, εγώ να κλαίω και αυτός να με παρηγορεί. Και τελικά ο Μιχάλης ήταν μια χαρά.

Τον πήγα σπίτι του και είπε στην μητέρα του τι είχε γίνει. Όπως αποδείχθηκε, ο Μιχάλης δεν ήταν ποτέ αλλεργικός στα φιστίκια, ούτε και ο θείος του. Ο θείος του είχε πνιγεί από φιστίκια όταν ήταν μικρός και δεν τον πρόλαβαν. Από τότε η μητέρα του Μιχάλη είχε πάθει φοβία, για αυτό και είπε στον γιο της ψέματα για την αλλεργία.

Ο Μιχάλης δεν θύμωσε, ούτε φώναξε. Απλά αγκάλιασε την μητέρα του και της είπε, “Μην φοβάσαι μαμά, θα τα μασάω καλά”, και έφυγε στο δωμάτιό του αφήνοντας την κόκαλο.

Η επόμενη μέρα ήταν η αρχή της νέας ζωής του Μιχάλη. Ήρθε στο σχολείο με τρία σακουλάκια φιστίκια και στο σχόλασμα τα είχε τελειώσει. Κάθε λίγο πήγαινε στον καλάθι να αδειάσει την τσέπη που έβαζε τα τσόφλια. Κάθε μέρα ζήταγε στο κυλικείο φιστίκια, μέχρι που τους έπεισε να φέρουν. Την μέρα που η κυρία Μαρία του έδειξε τα σακουλάκια στο ράφι, η καρδιά του πήγε να σπάσει.

“Τώρα δεν θα ξεμείνω ποτέ”, μου είχε πει.

“Δεν τα έχεις σιχαθεί ακόμα”, τον ρώτησα.

“Είσαι τρελός, ποτέ δεν θα τα σιχαθώ”

“Καλά, αλλά γιατί τόσα πολλά κάθε μέρα;”

“Πρέπει να αναπληρώσω για τα φιστίκια που δεν έχω φάει τόσα χρόνια”, μου απάντησε.
Για να καταλάβετε την αξία που είχαν για αυτόν, όταν του άρεσε μια κοπέλα πήγαινε και της πρόσφερε φιστίκια.

Μείναμε αχώριστοι σε όλο το σχολείο και ζήσαμε πολλά όμορφα αλλά και άσχημα πράγματα. Όταν ήρθε όμως η ώρα να πάμε για σπουδές, οι δρόμοι μας χώρισαν. Στην αρχή φοβόμουν, αλλά πάντα θυμόμουν την κουβέντα που μου είχε πει εκείνο το μεσημέρι στο πεζοδρόμιο του στενού, και είχε δίκιο. Έκανα πολλούς φίλους απλά μιλώντας τους. Τα αθώα και απλά λόγια εκείνου του αγοριού με έκαναν να ανοιχτώ στους γύρω μου και να πιστέψω στον εαυτό μου. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο δώρο που μου έκανε ποτέ, αν και αυτός θεωρούσε τα φιστίκια που μου είχε δώσει κατά καιρούς πιο σημαντικά.

Κάθε χρόνο στα γενέθλιά του, όσο μακριά και αν βρισκόμασταν ο ένας από τον άλλο, του αγόραζα μια μεγάλη σακούλα και του την έστελνα. Έκανε λες και του είχα πάρει αμάξι.

Ακόμα και την προηγούμενη εβδομάδα που τον επισκέφτηκα στο νοσοκομείο, όταν είδε την σακούλα, τα μάτια του έλαμψαν όπως τότε που ήταν παιδί. Μου ήταν δύσκολο να τον βλέπω κατάκοιτο με τόσα καλώδια και σωληνάκια γύρω του, αλλά η αρρώστια δεν του πήρε ποτέ ούτε το χαμόγελο, ούτε την μαγική σπίθα στο βλέμμα. Ο παιδικός μου φίλος ήταν ακόμα εκεί, παγιδευμένος κάτω από έναν διαφορετικό νταή, αλλά αψηφώντας τον με το ίδιο σθένος. Εκείνο το βράδυ που τον επισκέφτηκα μου έσφιξε το χέρι με όση δύναμη του απέμενε και μου είπε: “Τώρα που έκανες φίλους, μπορώ να φύγω ήσυχος, θα είσαι εντάξει”.

Ο Μιχάλης έφυγε αισιόδοξος, γελαστός και χορτάτος. Ήταν ο καλύτερος φίλος που θα μπορούσα να έχω και του οφείλω περισσότερα από όσα θα μπορούσα να του ξεχρεώσω ποτέ. Σας ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου που ήρθατε να τον αποχαιρετήσετε και πραγματικά χαίρομαι που βλέπω ότι άγγιξε με την ζωή του και τόσους άλλους πέρα από μένα. Να είστε καλά.

ΣΑΒΒΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Σιλβή

Σύρθηκα στην άκρη του κρεβατιού. Πήρα τον κύβο του Ρούμπικ και προσπαθούσα να τον λύσω. Μάταια. Τα παράτησα. Λίγο πιο πέρα υπήρχαν τρία πλαστικά ποτήρια. Τα πήρα και προσπάθησα να βάλω το ένα μέσα στο άλλο. Αλλά δεν έμπαιναν. Λύγιζαν συνέχεια. Προσπάθησα ξανά και ξανά. Όσο και αν έβλεπα καθαρά τον πάτο του ενός, δεν μπορούσα να βάλω το άλλο μέσα. Πήρα το κινητό και δεν μπορούσα να εισάγω τον κωδικό πρόσβασης. Πατούσα έναν αριθμό και εμφανιζόταν ένας άλλος. Τίποτα δεν ακολουθούσε την λογική συνέχεια των πραγμάτων. Και τότε ξύπνησα. Επιτέλους ξύπνησα. Κάθε φορά που με απασχολεί κάτι σοβαρό, βλέπω το ίδιο όνειρο. Και αυτό που με απασχολούσε έντονα από το προηγούμενο βράδυ ήταν σοβαρό. Πολύ σοβαρό.

Η Σιλβή ήταν ο πρώτος άνθρωπος που γνώρισα μόλις έφτασα στο Παρίσι. Με είχε βοηθήσει να ανεβάσω τα λιγοστά πράγματα που είχα φέρει μαζί μου από την Ελλάδα στο διαμέρισμά μου στον τρίτο. Δύο διαμερίσματα υπάρχουν στον κάθε όροφο και στον τρίτο ήμουνα εγώ και η Σιλβή. Ήξερα γαλλικά, αλλά πολύ λίγα και με βοηθούσε πολύ στην αρχή με τον Μεσσιέ Ζεράρ τον φούρναρη της διπλανής πολυκατοικίας, με τον σπιτονοικοκύρη, ακόμα και με τον υδραυλικό. Έσταζε ο νεροχύτης και εγώ επέμενα να λέω ότι στάζει το σιντριβάνι που είχα στο διαμέρισμα. Βέβαια, νόμιζα ότι fontaine λέμε τον νεροχύτη. Γελάσαμε πολύ, αργότερα το ίδιο βράδυ, πίνοντας μποζολέ με γαλλικά τυριά που τότε δεν γνώριζα καν την ονομασία τους.

Τώρα όμως η ανησυχία μου μεγάλωνε εκθετικά κάθε λεπτό που περνούσε. Την προηγούμενη ημέρα επέστρεψα από την δουλειά γύρω στις έξι το απόγευμα, πέρασα από τον Paul τον φούρνο-καφέ και πήρα τα αγαπημένα μακαρόν της Σιλβή – με φιστίκι αιγίνης- και κτύπησα ανυπόμονα την πόρτα της έτοιμη να ουρλιάξω από την χαρά μου μόλις άνοιγε. Ήθελα τόσο πολύ να της πω τι είχε γίνει εκείνη την ημέρα στο γραφείο. Αλλά η Σιλβή, δασκάλα στο σχολείο της οδού Saint Jacques, ήταν πάντα στο σπίτι το αργότερο στις πέντε και τριάντα. Κτύπησα αρκετές φορές την πόρτα, φώναξα το όνομά της, αλλά μάταια. Δέκα λεπτά αργότερα μπήκα στο διαμέρισμά μου έχοντας αρχίσει να ανησυχώ. Η Σιλβή πάντα έλεγε ότι αναστατώνομαι πολλές φορές αδικαιολόγητα, ότι αναλύω υπερβολικά τις καταστάσεις και ότι σκέφτομαι πολύ. Πήγα για ύπνο έχοντας τα λόγια της κατά νου αλλά μάλλον η ανησυχία μου με συνόδευε όλο το βράδυ.

Μόλις ξύπνησα το επόμενο πρωί, με τις πιτζάμες ακόμα, βιάστηκα να της κτυπήσω και πάλι την πόρτα. Καμία απάντηση. Επέστρεψα στο διαμέρισμα μου πολύ αναστατωμένη. Κάτι είχε συμβεί. Ήμουν σίγουρη. Πήρα το κινητό να καλέσω τον Πιέρ, τον φίλο της Σιλβή. Έβγαιναν τους τελευταίους τρεις μήνες και ήταν από τους πιο ευγενικούς και καλότροπους ανθρώπους που είχα γνωρίσει. Ενδεχομένως, σκέφτηκα, να είχε περάσει την νύχτα μαζί του αλλά αυτό δεν φαινόταν πιθανόν. Ήταν Τετάρτη και η Σιλβή δεν έμενε στο διαμέρισμα του ποτέ, όταν είχε σχολείο την επομένη. Γνώριζε άραγε ο Πιέρ ότι η Σιλβή έχει να φανεί από χθες; Θα ανησυχούσε σίγουρα πάρα πολύ. Παρά το σύντομο της σχέσης τους φαινόταν ότι είχε αναπτύξει αισθήματα για εκείνην, ότι την αγαπούσε.

Όχι, όχι. Δεν θα τον ανησυχούσα προτού σιγουρευτώ ότι όντως κάτι είχε συμβεί. Χωρίς δεύτερη σκέψη άρπαξα τα κλειδιά που μου είχε δώσει «για περίπτωση έκτακτης ανάγκης» και κατευθύνθηκα με σίγουρα βήματα προς την πράσινη πόρτα του διαμερίσματος. Κοντοστάθηκα μόνο για λίγες στιγμές για να βεβαιωθώ ότι αυτό που κάνω είναι σωστό. Ξανακτύπησα για τελευταία φορά την πόρτα. Καμία απάντηση. Πριν αλλάξω γνώμη έβαλα γρήγορα τα κλειδιά στην κλειδαριά και ξεκλείδωσα.

Μυρωδιά γιασεμιού, το άρωμα της Σιλβή. Που είσαι φιλενάδα μου; Προχώρησα σαν το κλέφτη με αργά βήματα, επιθεωρώντας τον χώρο. Οι αισθήσεις μου είχαν οξυνθεί και άκουγα τον νεροχύτη στο μπάνιο να στάζει. Γύρισα προς το μπαλκόνι αλλά το έντονο φως του πρωινού ήλιου με τύφλωσε και έτρεξα να τραβήξω τις κουρτίνες. Το σαλόνι ήταν τακτοποιημένο, με εξαίρεση ένα κίτρινο μαξιλαράκι που ήταν παρατημένο στο ξύλινο πάτωμα. Στον πράσινο καπιτονέ καναπέ τα υπόλοιπα μαξιλαράκια ήταν στοιχισμένα σε σειρά, όπως της άρεσε να τα βάζει. Η μικρή τηλεόραση απέναντι από τον καναπέ ήταν σβηστή ενώ το κοντρόλ βρισκόταν όπως πάντα στο ορθογώνιο καφέ μπολ πάνω στο τραπέζι, δίπλα από ένα βιβλίο διδασκαλίας.

Η ίδια τάξη που υπήρχε στο σαλόνι επικρατούσε και στην κουζίνα. Στα μάτια υπήρχε μια κατσαρόλα με μακαρόνια σπαγγέτι και στο πλάι ένα μικρότερο κατσαρόλι με καπάκι. Το άσπρο τραπέζι δεν ήταν στρωμένο και ούτε υπήρχαν ποτήρια πουθενά. Μόνο ένα ανοικτό μπουκάλι κόκκινο κρασί επάνω στον πάγκο, δίπλα στον νεροχύτη. Γιατί να το αφήσει ανοιχτό έξω από το ψυγείο; Πήρα το μπουκάλι στα χέρια μου και το έφερα στο φως. Δεν έλειπε παρά μόνο ελάχιστο κρασί, που δεν ήταν αρκετό για να γεμίσει ποτήρι. Τι έχει συμβεί; Προσπαθώντας να βγάλω μια άκρη, πήρα το τηλέφωνο να καλέσω τον Πιερ. Σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά.

Στα δεξιά μου, ένα αστραφτερό αντικείμενο τράβηξε την προσοχή μου. Πλησίασα αργά την απέναντι γωνιά της κουζίνας δίπλα από το ψυγείο. Θραύσματα από κάτι που φαινόταν να είναι ποτήρι κρασιού άρχισαν να φαίνονται. Προχωρώντας περισσότερο, παρατήρησα σταγόνες κόκκινου κρασιού στο κάτω μέρος του τοίχου, μισό-κρυμμένες πίσω από το ψυγείο. Κάποιος είχε πετάξει το ποτήρι στον τοίχο.

Τρομαγμένη παράτησα το κινητό. Δεν μου φαινόταν πια τόσο καλή ιδέα να τηλεφωνήσω στον Πιέρ. Έτρεξα πίσω στο διαμέρισμα μου, έβαλα γρήγορα τις μπότες, άρπαξα το μακρύ πανωφόρι μου και κατέβηκα στο ισόγειο. Έτρεξα στον Μεσσιέ Ζεράρ. Θα τον ρωτούσα αν είδε κάτι, από πότε είχε να δει την Σιλβή. Δεν μπορούσα να πάω στην αστυνομία, αφού δεν θα έκαναν τίποτα πριν περάσουν οι πρώτες εικοσιτέσσερις ώρες. Στην παραζάλη μου κάτι μου τράβηξε την προσοχή.

Τότε την είδα.

Εκεί στο στενό, ανάμεσα στις πολυκατοικίες, πεταμένη στο υγρό μπετόν δίπλα από μεγάλους κάδους σκουπιδιών. Με πρησμένο πρόσωπο και ξεραμένα αίματα. Είναι νεκρή!

«Σιλβή... Σιλβή! Ξύπνα! Ξύπνα!» Την ταρακουνούσα δυνατά, «Βοήθεια!, Κάποιος να με βοηθήσει! Ασθενοφόρο!» Μισάνοιξε τα μάτια της και καυτά δάκρυα κύλησαν από τα δικά μου. Την πήρα αγκαλιά και της χάιδευα τα μαλλιά. Απαλά, πολύ απαλά. Βογκούσε.

«Βανέσσα, ο Πιερ... αυτός...»

«Το ξέρω... το ξέρω, σώπα κορίτσι μου, σώπα. Εγώ είμαι εδώ... Εγώ είμαι εδώ» λυγμοί έβγαιναν από μέσα μου. Πόνος. Οργή. Τόση οργή.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΣΤΡΙΚΟΥ

Φόβος

Μία ακόμα αιματουρία... Κοιτούσε τα πλακάκια του μπάνιου σαστισμένη. Ο φόβος υπήρχε βέβαια, όπως κάθε άλλη φορά, αλλά εκείνη τη Δευτέρα ήταν αλλιώς τα πράγματα. Ενδόμυχα ένιωθε χαρά ή ενθουσιασμό, δεν ήταν σίγουρη. Μία μικρή ελπίδα, ίσως, ότι αυτός ο γιατρός, αυτός ο κυτταρολόγος με την τόσο σταθερή φωνή θα της έδινε επιτέλους λύση. Μετά από είκοσι χρόνια ατελείωτων περιστατικών και μετά από ένα και μοναδικό που είχε η κόρη της, ήταν σίγουρη πως η εξήγηση ήταν κοντά. Της είχε πει, την επόμενη φορά που θα συμβεί φέρε μου δείγμα να το συγκρίνω με του παιδιού και θα βρούμε την αιτία.

Δυο μέρες μετά έφτανε στο ιατρείο του με μεγάλη ανυπομονησία, κρατώντας έναν «κατά φύσιν» υπέρηχο στα χέρια της. Ο μεγαλογιατρός τον μελέτησε αρκετά και με τη σταθερή φωνή του, της είπε άτονα:

Λοιπόν, κυρία Παπαδάκη, έχετε καρκίνο, όχι μεγάλο και επιθετικό γιατί δε φαίνεται στον υπέρηχο, αλλά και πάλι έχετε. Πρέπει να σας δει ουρολόγος για να κανονίσετε το σχήμα της αγωγής που θα λάβετε...

Είχε σταματήσει να ακούει, ο χώρος είχε συρρικνωθεί, η όρασή της είχε αλλοιωθεί και ένα ελαφρύ βουητό ερχόταν στα αυτιά της από μία απροσδιόριστη πηγή. Της μιλούσε κάποιος άνθρωπος; Δεν ήταν σίγουρη. Ένιωσε ξαφνικά ένα χέρι στον ώμο της που την επανέφερε εν μέρη στην πραγματικότητα. Ο άντρας της που στεκόταν δίπλα της με το γνωστό του ύφος, κάτι μεταξύ αηδίας και κούρασης, της είπε κοφτά να φύγουν.

Ο αέρας που λυσσομανούσε στην πλατεία Μαβίλη δεν τη βοήθησε καθόλου. Ο άντρας της λίγο μονολογούσε και λίγο της απεύθυνε τον λόγο με εκφράσεις του τύπου όλα τα παίρνεις βαριά και όλο προτρέχεις. Σου είπε να σε δει ουρολόγος και εσύ κάνεις σαν να είδες φάντασμα. Μια ζωή υπερβολική και υπερευαίσθητη είσαι. Κάποια στιγμή ξεχώρισε στα λόγια του τις λέξεις τυρόπιτα, νόστιμη και 'Μικέ' και η καρδιά της βούλιαξε ακόμα περισσότερο.

Οι επόμενες πέντε μέρες πέρασαν σε παραζάλη. Εκτέλεσε άψογα όλα τα πρέπει. Όλα όσα της υπαγόρευσαν οι αιώνιοι κριτές της, η μητέρα της και ο σύζυγος της. Πήρε τηλέφωνο τη φίλη της που ήταν γιατρός στα επείγοντα σε μεγάλο δημόσιο νοσοκομείο της Αθήνας, για να την καθοδηγήσει στα βήματα που έπρεπε να ακολουθήσει, πήγε ανελλιπώς στη δουλειά χαμογελώντας, πήγε την κόρη της σε παιδικό πάρτι, τον γιό της στις προπονήσεις του και φρόντισε βεβαίως το σπίτι.

Το μυαλό της όμως ήταν παγιδευμένο σε έναν αέναο βρόγχο. Όπου και αν στεκόταν, ό,τι και αν έκανε, σε όποιον και αν μιλούσε, άκουγε δυνατά και καθαρά μέσα στα αυτιά της: λοιπόν, κυρία Παπαδάκη, έχετε καρκίνο, όχι μεγάλο και επιθετικό γιατί δε φαίνεται στον υπέρηχο, αλλά και πάλι έχετε. Την επόμενη στιγμή η σκέψη έτρεχε στα παιδιά της. Θα τα άφηνε μόνα τους; Ποιος θα τα φρόντιζε σαν εκείνη; Ποιος θα παρηγορούσε το αγοράκι της τις Κυριακές τα βράδια που τον έπιανε αγωνία για τη βδομάδα που έρχεται; Ποιος θα έκανε υπομονή με τις εντάσεις της μικρής της που κανείς δεν άντεχε; Θα με θυμάται η μικρή μεγαλώνοντας...; Είναι μόνο τριών. Αυτή η σκέψη την παρέλυε. Ακαριαία ένιωθε τόσο εγωίστρια, της ήταν αδύνατο να πιστέψει ότι αυτή η ερώτηση κυριαρχούσε στο μυαλό της και ξέσκιζε την ψυχή της ζητώντας αδιάκοπα απάντηση.

Η λύτρωση ήρθε μετά το πέρας των πέντε εφιαλτικών ημερών. Τρίτη πρωί έφτασε ξέπνοη στο νοσοκομείο. Έγινε η κυστεοσκόπηση, έγινε η αξονική, κανένας καρκίνος. Ο ουρολόγος ήταν κάθετος. Καθαρά όλα, ούτε επιθετικός, ούτε

ήπιος, ούτε τίποτα. Στιγμιαία η χαρά ήταν ξέφρενη. Κάτι άγριο ξύπνησε στο στήθος της. Το επόμενο δευτερόλεπτο όμως η ένταση της στιγμής έγινε ανάμνηση και το σώμα γέρασε. Ένιωσε μεγάλη αχαριστία. Ήταν υγιής, ο γιατρός ήταν σίγουρος. Εκείνη όμως ένιωθε γριά, ένιωθε ότι πέρασε ένας τυφώνας από πάνω της και τη διέλυσε. Προσπάθησε μάταια να πείσει τον εαυτό της ότι έπρεπε να νιώθει μόνο χαρά και αγαλλίαση. Ο συναισθηματικός της κόσμος όμως είχε γκρεμιστεί, η θύμηση της αγωνίας έκανε το στόμα της να ξηραίνεται και εφιάλτες γέμισαν τον ύπνο της.

Ήταν όντως δειλή και μη μου άπτου όπως φρόντιζαν να της τονίζουν οι πιο κοντινοί της άνθρωποι, ή μήπως ήταν απλά μια γυναίκα που για μια φορά στη ζωή της χρειαζόταν και εκείνη στήριξη και δεν την είχε;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΥ

Λίβινγκ Ντρινκς

Το χτύπημα του τηλεφώνου με βρίσκει στη συνηθισμένη θέση στο γραφείο μου στον 30 όροφο του κτιρίου 10 Γκρέσαμ Στριτ στο κεντρικό Λονδίνο. Είναι ένα απ' αυτά τα πελώρια κτίρια από ατσάλι και γυαλί που στεγάζουν τα περισσότερα κεντρικά γραφεία τραπεζών και άλλων πολυεθνικών εταιριών στο Μπανκ της Αγγλικής πρωτεύουσας.

Παρακαλώ, Επιτόκια!

Καλησπέρα Μίστερ Παπαδόπουλος, είμαι ο Τζον από το Κόλλιγκς Χεντ απέναντι. Απλά να σας ενημερώσω ότι όλα είναι έτοιμα για 30 άτομα στις 6μμ.

Έγινε Τζον, σ' ευχαριστώ.

Γεια σας Μίστερ Παπαδόπουλος.

Κατεβάζω τ' ακουστικό και ξαπλώνω στην καρέκλα μου με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ' το κεφάλι. Πράσινα και κόκκινα λαμπάκια αναβοσβήνουν στην οθόνη μου δείχνοντας την στιγμιαία άνοδο και πτώση κάποιας αγοράς.

"Επιτέλους! Ύστερα από 10 ολόκληρα χρόνια ήρθε η ώρα ν' αποχαιρετήσω αυτή την παράνοια."

Ένα μήνα μετά την παραίτηση μου και σήμερα είναι τα αποχαιρετιστήρια ποτά στην παμπ Κόλλιγκς Χεντ απέναντι απ' το γραφείο. Είχα συμπεριλάβει εκατοντάδες άτομα στο προσκλητήριο email, αφού μετά από 10 χρόνια υπηρεσίας, το όνομά μου ήταν πια γνωστό στους κύκλους της τράπεζας. Ήξερα πάντως ότι δεν πρόκειται να μαζευτούν όλοι αυτοί όσο και να αγαπάνε τα κερασμένα ποτά. Έτσι έκλεισα ένα χώρο για 30 άτομα.

Η αλήθεια είναι ότι, 10 χρόνια τώρα εδώ μέσα, στην ουσία δεν έκανα φίλους. Τα συναισθήματα μου για τους συναδέλφους μου ήταν κατά κύριο λόγο περιφρονητικά. Απεχθάνομαι την υπεροψία που πηγάζει απ' την καλή οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκονται και εξοργίζομαι με τον τρόπο που μιλάνε στους ανθρώπους που τους εξυπηρετούν. Απ' την άλλη, δεν μπορώ να κρύψω ότι θαυμάζω, κατά κάποιο τρόπο, την αφοσίωσή που δείχνουν στον στόχο τους και την εργατικότητα τους άσχετα από το πόσο περιφρονώ τη φιλοδοξία τους.

Εγώ απ' την άλλη όσο και αν προσπάθησα ποτέ δεν κατάφερα να αγαπήσω αυτή τη δουλειά. Παρ' όλα αυτά, δέκα χρόνια είναι αυτά, αποφάσισα να τιμήσω το χρόνο μου και έγινα καλός σ' αυτή. Μπορεί να ήμουν η μύγα μες το γάλα στο γραφείο και να μην έχαιρα ιδιαίτερης εκτίμησης κοινωνικά, αλλά στη δουλειά επάνω είχα κερδίσει την εμπιστοσύνη και τον σεβασμό των συναδέλφων μου.

Τώρα λοιπόν, που είχε έρθει η ώρα να τους αποχαιρετήσω, με κυρίευε ένα συναίσθημα νοσταλγίας για τους ανθρώπους που μαζί τους πέρασα τόσα χρόνια, και δεν έβλεπα την ώρα να τσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας και να ανταλλάξουμε αμοιβαίες φιλοφρονήσεις.

Το ρολόι έδειχνε 5.45μμ καθώς έκλεινα τον υπολογιστή μου για τελευταία φορά. Είχα αδειάσει όλα τα συρτάρια και απλώς τακτοποιούσα λίγο το πάνω μέρος για να το αφήσω καθαρό. Παίρνω το σημειωματάριο και το στυλό και σκύβω για να πιάσω την τσάντα μου που, ως συνήθως, την είχα αφήσει κάτω απ' το τραπέζι. Ξαφνικά ακούω ένα ψιλό και μακρόσυρτο ήχο σαν κάτι να σκίζεται από πίσω μου και χαμηλά, λίγο κάτω απ' το ύψος της μέσης.

Ξανακάθομαι στην καρέκλα σαστισμένος. Το σώμα μου ανεβάζει απότομα θερμοκρασία. Τυλιγμένος από ντροπή κοιτάζω αριστερά και δεξιά για να δω αν με έχει δει κάποιος. Κανένας δεν φαίνεται να ασχολείται μαζί μου, μα το γραφείο μου βρίσκεται στη μέση ενός ορόφου ανοιχτού και χωρίς τοίχους, με δεκάδες άλλα γύρω γύρω. Είμαι σίγουρος ότι κάποιοι μ' έχουν καταλάβει και τώρα γελάνε πνιχτά μαζί μου.

Το παντελόνι που φορούσα όλα αυτά τα χρόνια ξανά και ξανά, αποφάσισε και αυτό να παραιτηθεί και μάλιστα δεν περίμενε καν να γυρίσω στο σπίτι. Ταπεινωμένος, καθόμουν αδικαιολόγητα στην καρέκλα, μπροστά σ' έναν σβηστό υπολογιστή, με την κεντρική ραφή του παντελονιού μου σκισμένη από την ουρά μέχρι τον καβάλο, αποκαλύπτοντας το εσώρουχό μου.

"Τι θα κάνω τώρα; Σε δέκα λεπτά πρέπει να είμαι στην παμπ να υποδεχτώ τους καλεσμένους μου. Μα πως; Με σκισμένο παντελόνι;"

Ξαφνικά με κυριεύουν πάλι όλα αυτά τα απαξιωτικά συναισθήματα μίσους που ανά καιρούς αισθανόμουν για τους συναδέλφους μου όλα αυτά τα χρόνια.

"Απλά θα σηκωθώ και θα φύγω χωρίς να εμφανιστώ στο Κόλλιγκς Χεντ. Τι με νοιάζει; Οι περισσότεροι εδώ μέσα είναι συντηρητικοί νεόπλουτοι από το Έσσεξ. Περήφανοι που ο μισθός τους τους τοποθετεί ψηλά στα κοινωνικά στρώματα, αλλά ανίκανοι να μιλήσουν ευγενικά σε έναν ταξιτζή ή μία σερβιτόρα. Το στόμα τους είναι πραγματικός βόθρος όταν το ανοίγουν. Τι δουλειά έχω εγώ μ' αυτούς τους αγενέστατους υπερόπτες; Σιγά μη κάτσω να σκάσω. Απλά θα εξαφανιστώ για να καταλάβουν επιτέλους ειλικρινά πόσο ασήμαντοι είναι."

Μέσα σ' ένα συναίσθημα απόγνωσης σηκώνομαι απ' την καρέκλα και δένω το σακάκι μου γύρω απ' τη μέση για να καλύψω το σκίσιμο. "Καλύτερα να παραξενευτούν με μια τέτοια ανορθόδοξη κίνηση, παρά να γίνω περίγελος καθώς διασχίζω το γραφείο για τελευταία φορά." Με γοργό βήμα κατευθύνομαι προς την έξοδο και κάθε τόσο κάνω ένα υποκριτικό νεύμα σε όσους σηκώνουν το κεφάλι τους ότι θα τους δω στη παμπ σε λίγο.

"Η αμηχανία που νιώθω πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από αισθητή αλλά τι σημασία έχει; Δεν πρόκειται να ξανασυναντήσω ποτέ κανέναν απ' αυτούς."

Βγαίνω απ' τις γυάλινες πόρτες του ορόφου στο χώρο που περιμένουμε τους ανελκυστήρες. Ξεφυσάω με ανακούφιση, επειδή επιτέλους βρίσκομαι μόνος, και καλώ έναν απ' αυτούς. Πρόκειται για πελώρια γυάλινα κουτιά που χωράνε 15 άτομα και μπορείς να δεις μέσα από γύρω αλλά και από πάνω.

Καθώς ανεβαίνει το κουτί, λοιπόν, απ' το ισόγειο και το κοιτάζω από πάνω, συνειδητοποιώ ότι μέσα του είναι ο Μαρκ.

Ο Μαρκ είναι ένας 35άρης Άγγλος γεννημένος και μεγαλωμένος στο Έσσεξ. Είναι αδύνατος αλλά γεροδεμένος, με όμορφα και ευγενικά χαρακτηριστικά. Είχαμε αρχίσει στη δουλειά σχεδόν την ίδια περίοδο, πριν από δέκα χρόνια.

Με τον Μαρκ κάναμε καλή παρέα και είχαμε βρεθεί κάποιες φορές και εκτός δουλειάς. Ήταν και αυτός οικογενειάρχης σαν τους υπόλοιπους, από μικρή ηλικία. "Με κάποια πράγματα πρέπει να ξεμπερδεύεις νωρίς", έλεγε χαρακτηριστικά, λες και αναφερόταν στην υποχρεωτική επίσκεψη στο σούπερ μάρκετ κάθε Σάββατο πρωί. Γενικά όμως ήταν αρκετά ανοιχτόμυαλος και προοδευτικός και έτσι κάναμε καλή παρέα. Τα μεσημέρια στο διάλειμμα για φαγητό συζητούσαμε μονίμως πόσο βαρετή είναι η δουλειά μας και ρίχναμε διάφορες ιδέες στο τραπέζι για το πως να απαλλαγούμε "απ' αυτή τη δουλειά που σιχαινόμαστε αλλά πληρώνει καλά."

Τελικά το έκανες κουφάλα, ε; Τα παρατάς και φεύγεις απ' αυτόν εδώ το βάλτο.

Τι να κάνω ρε Μαρκ; Τόσα χρόνια το τριγυρνάμε. Και πολύ άργησα. Άντε σειρά σου.

Η αλήθεια είναι ότι μ' έχεις ταρακουνήσει, Παπαδόπουλος.

Άντε μην το αργείς, περνάει η ζωή.

Λοιπόν πάω να ξεμπερδέψω με κάτι τελευταία που έχω και κατεβαίνω να πιούμε ένα αποχαιρετιστήριο.

Καθώς φεύγει προς τα μέσα μπαίνω στο ασανσέρ και πατάω το ισόγειο παραξενεμένος που δεν είπε τίποτα για το σακάκι γύρω απ' τη μέση.

"Τώρα τι κάνω; Τον Μαρκ δεν μπορώ να τον αγνοήσω. Αυτός είναι καλό παιδί και είμαστε πραγματικοί φίλοι. Δεν μπορώ να μην τον αποχαιρετήσω."

Έχοντας μαλακώσει συναισθηματικά απ' τη συνάντηση με τον Μαρκ, μου έρχεται η ιδέα να πάω να αγοράσω καινούριο παντελόνι. Χαιρετώντας τον σεκιούριτι για τελευταία φορά, βγαίνω απ' το κτίριο και κατευθύνομαι προς το Μαρκς εντ Σπένσερ που βρίσκεται στο επόμενο τετράγωνο. "Εκεί θα βρω κάτι φθηνό στα γρήγορα" σκέφτομαι καθώς βαδίζω βιαστικά στη βροχή. Κοιτάζω φευγαλέα μέσα στη παμπ για να βεβαιωθώ ότι δεν έχει φτάσει κάποιος καλεσμένος και κάνω νεύμα στον Τζον ότι έρχομαι. Δέκα λεπτά μετά επιστρέφω άνετος και ανακουφισμένος, χωρίς σκίσιμο στο παντελόνι, ευδιάθετος, να υποδεχθώ τους καλεσμένους μου για να τους αποχαιρετήσω.

Περνάω τη βαριά και ξύλινη πόρτα του Κόλλιγκς Χεντ και χαιρετώντας τον Τζον εγκάρδια κάθομαι σ' ένα σκαμπό δίπλα στον μπουφέ. Παίρνω μία μπύρα από μια τεράστια γαβάθα με πάγο που χρησιμοποιεί ο Τζον για να τις κρατάει κρύες και κοιτάζω το ρολόι μου. Η ώρα είναι 6.15μμ. "Σιγά σιγά πρέπει να αρχίσουν να έρχονται. Παρασκευή είναι. Δεν θα κάτσουν πολύ ακόμα"

"Α! Να ο Τομ, η Ρέιτσελ και ο Καρλ." Χωρίς να κοιτάξουν μέσα κατευθύνονται προς την πόρτα. Πίνω μία γουλιά απ' τη μπύρα μου και κοιτάζω προς στην είσοδο με χαμόγελο περιμένοντας τους να μπουν. Η πόρτα δεν ανοίγει. "Μάλλον θα

πήγαν παρακάτω στο μαγαζάκι να πάρουν τσιγάρα”

“Ωπ! Να ο Φρανκ, ο Ντόναλντ, ο Λουκ και η Μαρί. Περνάνε απέναντι; Και ούτε που γύρισαν να κοιτάξουν μέσα; “Η αλήθεια είναι ότι κανείς απ’ αυτούς δεν μου έδειξε ποτέ ιδιαίτερη συμπάθεια.”

Να όμως ο Τρέβορ, ο Πίτερ, η Κάθριν, η Μόνα και ο Τσαρλς που με χαιρετάνε καθώς διασχίζουν τη μεγάλη τζαμαρία του Κόλλιγκς Χεντ. Όμως η πόρτα και πάλι δεν ανοίγει.

Μία νευρικότητα έχει αρχίσει να επιστρέφει. Άγχος. “Λες να μην έρθει κανένας τελικά;” Γυρνάω με τρόμο και κοιτάζω το Τζον πίσω από τη μπάρα. Με κοιτάει με ένα πλαστικό χαμόγελο ενώ κάτι ψιθυρίζει στην συνάδελφο του.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και αποφασίζω να βγω για ένα τσιγάρο. Καθώς το καπνίζω σκέφτομαι τον Μαρκ. “Μα ο Μαρκ που είναι; Να έμπλεξε άραγε με τη δουλειά;” Μπαίνω μέσα και ανοίγω άλλη μία μπύρα.

Ζοφερά συναισθήματα, σαν αυτά που αισθανόμουν όλα αυτά τα χρόνια, με έχουν κυριεύσει για τα καλά. Μοναξιά, μελαγχολία και αυτολύπηση έχουν πια ριζώσει τόσο βαθιά μέσα μου, φοβάμαι πιο πολύ μήπως έρθει κάποιος παρά αν δεν έρθει.

Βγαίνω να κάνω και δεύτερο τσιγάρο και μόλις το ανάβω κατευθύνομαι με αργό βήμα λίγο πιο πέρα που έχει ένα υπόστεγο, για να καλυφθώ απ’ τη βροχή. Το βήμα ξαφνικά αρχίζει να μεγαλώνει, γίνεται πιο γρήγορο. Λίγα δευτερόλεπτα μετά ακούω από πίσω μου δυνατή τη φωνή του Μαρκ:

-Παπαδόπουλος!

Στρίβω στη γωνία...

ΒΑΛΑΣΙΑ ΤΕΛΙΟΡΙΔΟΥ

Ένας Αργός Θάνατος

Τελικά πώς πεθαίνει κάποιος; Κάθε μέρα; Όταν έρχεται η ώρα του; Από ατύχημα; Από δόλο; Για την Χριστίνα ο θάνατος υπήρχε κάθε μέρα στη ζωή της. Αργός, βασανιστικός, αλλά συμπονετικός, σαν μάθημα που χρειάζεται να πάρει. Ένα μάθημα επιλογής που ήθελε και δεν ήθελε, παίρνοντας το από παλιά, χωρίς συνείδηση. Λες και είχε αποφασίσει να μη ζει, φοβούμενη πως θα πεθάνει.

Από ένα παράθυρο έβλεπε τη ζωή των άλλων να εκτυλίσσεται μπροστά της. Γελούσε, χαιρόταν με τα επιτεύγματα τους και λυπόταν με τις λύπες τους. Ζήλευε και θύμωνε, απογοητευόταν και στεναχωριόταν. Ήταν παιδί στο παράθυρο του σπιτιού της και έβλεπε τα άλλα παιδιά να παίζουν, να χαίρονται. Να μην την αφήνει να βγει στη δράση, στη συμμετοχή. Φροντίζοντας με τον καλύτερο τρόπο. Πλυμένη, ταϊσμένη, ξεκούραστη, αλλά μόνη. Σαν ένα σώμα χωρίς εμπειρίες, χωρίς κέφι, χωρίς ανεξαρτησία. Μπορείς να κάνεις κάτι όταν όλα αυτά σου τα έχουν επιβάλλει;

Χόρευε μόνη της στο δωμάτιο, άκουγε από το ραδιόφωνο τις φωνές να της μιλάνε, στροβιλιζόταν στην ημιδιάφανη και σκονισμένη κουρτίνα του παραθύρου. Τι μυρωδιά και αυτή, της σκόνης στην κουρτίνα! Μυρωδιά παλιατζίδικου, κλεισούρας και απλυσιάς. Μύριζε τη σκόνη που την έπνιγε, αντέχοντας την, και ξανά γύρω γύρω στον εαυτό της. Τυλιγόταν από τη μια άκρη ως την άλλη στριφογυρίζοντας το σώμα της, σφιχτά, μην αφήνοντας το σχεδόν να αναπνέει. Όσο πιο σφιχτά τόσο πιο καλά. Σαν φασκιωμένο μωρό την κρατούσε η κουρτίνα μέσα της. Σα μωρό μέσα στη μήτρα που δεν του επιτρέπεται να βγει στον κόσμο. Να μείνει ασφαλή μέσα της για να μπορέσει να ανταπεξέλθει, να ολοκληρώσει την εκκόλαψη του, αλλιώς δεν θα τα καταφέρει, δεν θα είναι έξυπνο, καλό, βοηθητικό. Έπρεπε να σιγουρευτεί για τις δεξιότητες που θα έχει. Αν είναι υγιές, αν είναι γεροδεμένο, αν επικοινωνεί με το περιβάλλον. Αυτό το παιχνίδι κρατούσε χρόνια στριφογυρίζοντας στο «κουκούλι» της. Αναρωτιόταν πως άντεξε η κορνίζα της κουρτίνας από το απανωτό παιχνίδι της.

Παιχνίδι απόμακρο, μοναχικό από τον έξω κόσμο. Οι φωνές από το δρόμο την προσκαλούσαν που και που, συμμετέχοντας με το μυαλό της, αλλά δοσμένη αλλού, μη θέλοντας να προδώσει την επιλογή του δωματίου. Έπρεπε να στηρίξει αυτό που της επιβλήθηκε και αποφασίστηκε, αποτυπωμένο μέσα της γλυκά, πικρά. Ανάμνηση από τα παλιά, καλά φυλαγμένη, συντροφεύοντας την όλα τα χρόνια.

Πέρασε καιρός και σαν νέα γυναίκα ανοίχτηκε στον κόσμο έξω, συνάντησε παρέες, έπιασε δουλειά, ερωτεύτηκε, θέλησε να ξεφύγει από τα παλιά. Να γνωρίσει τον κόσμο, να ταξιδέψει μακριά από το δωμάτιο του μικρού σπιτιού όπου μεγάλωσε. Άλλαξε πόλη διαμονής, άλλαξε δουλειές παίρνοντας το παιχνίδι του «κουκουλιού» μαζί της, δεν το πρόδωσε.

Την συντρόφευε σχεδόν σε κάθε συναναστροφή της, στην καθημερινότητας της. Κάποιες φορές την εξυπηρετούσε, ήταν προστατευμένη από τα χτυπήματα, από τις κακοτοπιές, από την αδεξιότητα της. Την κρατούσε αλώβητη από τα λόγια των άλλων, τις δύσκολες ερωτικές σχέσεις, τις καινούριες φιλίες, τις συναναστροφές της. Συναναστροφές ανθρώπων άγνωστων, που το πλησίασμα τους γινόταν απειλή. Άλλες όμως το «κουκούλι» της την στένευε ασφυκτικά. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει καλά. Δεν επέτρεπε να γεμίζουν αέρα τα πνευμόνια της, να τη χτυπάει στο πρόσωπο και στο

σώμα ο ήλιος, να τη χαϊδεύει το αεράκι και να ηρεμεί η ψυχή της. Να χαίρεται τις ωραίες, ελεύθερες στιγμές, το γνήσιο ενδιαφέρων αγαπημένων ανθρώπων. «Κουκουλωμένη» δεν φαινόταν, δεν γνώριζες ποια ήταν, τι ήθελε να πετύχει, τι ήθελε να μοιραστεί. Της έγινε δικό της, αυτοκόλλητο της και έτσι το φορτώθηκε και το πήγαινε παντού.

Το συνήθισε χωρίς να καταλαβαίνει το βάρος που της πρόσθετε. Πονούσε η πλάτη της, τα γόνατα της, χτυπούσε γρήγορα η καρδιά της, η ανάσα της ρηχή, μη μπορώντας να πάρει τα πόδια της. Ακόμη και στο σπίτι της δεν κατάφερνε να κάνει τις καθημερινές δουλειές, δεν απολάμβανε την ησυχία της και τα βράδια ξάπλωνε μαζί της, δυσκολεύοντας την να κοιμηθεί. Θύμωνε που δεν μπορούσε να το αποχωριστεί και είχε εξαρτηθεί από αυτό.

Ήταν όμορφη με το «κουκούλι» της. Όσο βαριά ένιωθε τόσο πιο λεπτή και κομψή ήταν. Θα έπρεπε να φαίνεται μπλε με κομμένη την ανάσα, αλλά το ρουζ στα μάγουλα έκανε την δουλειά του. Το πρόσωπο όμορφο και λαμπερό. Τα γόνατα θα λύγιζαν σαν κλαδιά, η πλάτη θα καμπούριαζε, όμως το στητό κορμί έδινε λύση. Τα θυμωμένα λόγια κρύβονταν πίσω από το χαμόγελο και την γαλήνια έκφραση. Άρεσε και κανείς δεν καταλάβαινε πως το πετσί της από μέσα μαραίνονταν, η ψυχή της οργιζόταν, η καρδιά της θα έσπαγε. Ήταν μια γλυκύτατη, όμορφη, νεαρή γυναίκα.

Προχωρούσε στη ζωή της, νιώθοντας αλλιώς και ζώντας την βαρετά, μοναχικά, τακτοποιημένα. Ζητούσε κάτι νέο να την ξεσηκώσει, να την κάνει χαρούμενη, ευτυχισμένη σα μικρό παιδί. Αντί αυτών ένιωθε αρρωστημένη μέσα της. Σα να σάπιζε και να μύριζε μούχλα, σα να πάλιωνε και να γέμιζε δύο δάχτυλα σκόνης που μπορούσες να γράψεις πάνω της «είσαι βλάκας», όπως γράφουν στα σκονισμένα αυτοκίνητα τα παιδιά. Τόσο αρρωστημένη, σκονισμένη ένιωθε που κάποια στιγμή η ίδια η αρρώστια τη βρήκε. Όσο και αν ζούσε βαρετά, αδιάφορα καθημερινά, ευχόμενη κάτι να αλλάξει, η αρρώστια της την τάραξε. Σίγουρα δεν ήθελε να έρθει έτσι η αλλαγή. Κλείστηκε στο δωμάτιο ολομόναχη, ξαπλωμένη, να περνάνε οι μέρες μέχρι τα αποτελέσματα των εξετάσεων να της δώσουν το αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα που θα διαχώριζε τη ζωή από το θάνατο. Μια ζωή που θα τη γύρναγε στα ίδια και έναν θάνατο που θα την τρόμαζε ώσπου να έρθει, δοκιμάζοντας τις δυνάμεις της και τη θέληση της. Ήταν τυχερή, λες και της δόθηκε μια δεύτερη ευκαιρία. Φάνταζε ότι η δοκιμή απευθυνόταν στη ζωή. Η γιατρός της είπε «οι άνθρωποι αγοράζουν λαχεία για να κερδίσουν εκατομμύρια, εσύ τράβηξες ένα λαχείο και κέρδισες ζωή».

Ένιωσε καθησυχασμένη, ευτυχής, έμοιαζε να είναι έτοιμη να αλλάξει τη ζωή της, παίρνοντας νέες αποφάσεις. Αλλάζοντας την οπτική της, τη στάση της, τα πιστεύω της. Βγαίνοντας στον κόσμο έτοιμη από καιρό, με δικούς της όρους, με το μυαλό και την καρδιά γεμάτα αισιοδοξία και ελπίδα.

Ήξερε πως για να προχωρήσει τη ζωή της, χρειαζόταν να ξεντυθεί το «κουκούλι» της, να απομακρύνει το περιττό βάρος του, που είχε κολλήσει σα δεύτερο δέρμα πάνω της. Χρειαζόταν να το αφαιρέσει αλλάζοντας το σαν πουκάμισο, όπως τα φίδια ξέρουν να αλλάζουν δέρμα και τότε αποκαλύπτεται το νέο τους.

Δεν κατάφερε να ζήσει εξαργυρώνοντας το «λαχείο», να ζήσει τις στιγμές που λαχταρούσε, τις νέες εμπειρίες που ποθούσε, τον νέο εαυτό που θα δημιουργούσε. Άφησε την τελευταία της πνοή μέσα σε ένα χρόνο, καταρρακωμένη στο κρεβάτι από την επάρατη νόσο, μένοντας ένα σώμα ασθενικό, καχεκτικό, αλλά μια ψυχή υπομονετική, αξιοπρεπής, φοβισμένη για το επόμενο βήμα που θα ερχόταν. Τα λίγα λόγια ως επιθυμία ήταν «θέλω να κοιμηθώ»!

Στη μάνα μου

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ

Τσούχτρες

Τις παρατηρούσα για ώρα. Είχα βάλει τα πόδια, μέχρι τον αστράγαλο, μέσα στην θάλασσα. Φοβόμουν να μπω παραμέσα... Για μια στιγμή ένιωθα να παρασύρομαι στον παλμικό νωχελικό τους χορό. Παντού μικρές καφετιές τσούχτρες. «Περίεργο για Ιούλιο μήνα», σκέφτηκα. Κάποτε βγαίναν μόνο τον Αύγουστο. Ή μήπως θυμάμαι λάθος; Παραδίπλα ένα παιδάκι κάνει βουτιές, χωρίς να φοβάται μην το τσιμπήσουν. «Έχει θάρρος», σκέφτηκα. Θάρρος ή άγνοια κινδύνου;

Έβαλα το καπελάκι μου για να μην καώ και συνέχισα να απολαμβάνω τη γαλαζωπή ανάσα της θάλασσας. «Δεν πειράζει και να μην βουτήξουμε σήμερα», σκέφτηκα. «Αρκεί που ξεφύγαμε από την τσιμενταρία». Συνεχίζω να προσέχω τα πόδια μου. Που και που με πλησιάζει καμιά. Κινούμαι ελαφρά, χωρίς να θέλω να ταράξω το ρυθμό τους. Το παιδάκι συνεχίζει να βρίσκεται μέσα στη θάλασσα. Τώρα παίζει με ένα μπαλάκι Paw Patrol. «Μήπως φοβηθούν τα σκυλιά και φύγουν», αναρωτήθηκα.

Ελάχιστοι ενήλικες κολυμπούν. Οι περισσότεροι κάθονται στην παραλία και απολαμβάνουν το αεράκι. Αναλογίζομαι πως όσο μεγαλώνουμε γινόμαστε πιο προσεκτικοί, πιο άτολμοι. Φοβητσιάρηδες... Μόνο τα παιδάκια αψηφούν το ενδεχόμενο τοξικού τσιμπήματος απ' τις τσούχτρες. Παίρνουν τις απόχες στα χεράκια τους και με θάρρος τις αντιμετωπίζουν καταπρόσωπο. Επιδίδονται με θέρμη σε έναν άτυπο διαγωνισμό για το ποιος θα εξουδετερώσει τις περισσότερες. «Ανεμελιά», σκέφτομαι.

Σε λίγο άκουσα μια τσιριχτή φωνή να με καλεί. Γύρισα προς τα εκεί και είδα την Αναστασία. Είχα καιρό να τη δω. Αν και ήξερα πως ζούμε τα τελευταία χρόνια στο ίδιο μέρος, δεν επιδίωξα να τη συναντήσω. Κάναμε ελάχιστη παρέα όταν ξεκίνησα το Λύκειο. Τότε πηγαίναμε με την κολλητή μου στο σπίτι της Αναστασίας στο κέντρο της πόλης, για να βγούμε βράδυ χωρίς να μας νοιάζουν τα πρώτα πρωινά δρομολόγια των λεωφορείων για την επιστροφή στο χωριό. Η Αναστασία ήταν πάντα υπέρ το δέον κοινωνική και ομιλητική. Από μία άλλη οπτική θα μπορούσε κάποιος να τη χαρακτηρίσει τρελή και φλύαρη. Κάναμε τότε παρέα με όλους. Δε μας ένοιαζε να εντρυφούμε στα μύχια της προσωπικότητας που συναντούσαμε. Αρκεί να περνάμε καλά. Ανεμελιά!

Τι κάνεις Ευαγγελία μου; Πόσο καιρό έχω να σε δω;

Γεια σου Αναστασία! Είμαι καλά! Εσύ πώς είσαι;

Α εγώ παντρεύτηκα πρόσφατα ένα πολύ καλό παιδί, τον Νίκο. Έχει δική του δουλειά και δικό του σπίτι στο κέντρο της Αθήνας!

Τα φορολογικά στοιχεία με μπέρδεψαν. Και κάπου εκεί σταμάτησα να την παρακολουθώ, δεν είχαν καμία σημασία τα λεγόμενά της ούτως ή άλλως. Συνέχισε να μιλάει ακατάπαυστα για το πόσο ευτυχισμένη είναι στο γάμο της και πόσο καλός είναι ο Νίκος με την ίδια, την οικογένειά της, τους συγγενείς της στη Θεσσαλονίκη. Κι έλεγε, κι έλεγε. Η φωνή της αποτελούσε τώρα ένα μονότονο soundtrack, κάτι σαν τον ήχο της μύγας που σε ξυπνάει από τον νωχελικό μεσημεριάτικο ύπνο. Αυτή τη μύγα που βαριέσαι να σηκώσεις το χέρι σου για να τη σκοτώσεις. Πέρασαν τουλάχιστον δέκα λεπτά έτσι, ώσπου με ρώτησε:

Εσείς γιατί δεν έχετε ακόμα παιδιά;

Με τον Αλέξανδρο χωρίσαμε πρόσφατα.

Ααα, πολύ λυπάμαι! Δεν έτυχε να το ακούσω. Δεν πηγαίνω και συχνά πάνω στο χωριό πλέον.

Δεν πειράζει. Όλα καλά!

Ενώ το έλεγα αυτό σκεφτόμουν πόσο αδιάκριτοι γινόμαστε οι άνθρωποι με τις ζωές των άλλων. Κάποτε είχα πει στην κολλητή μου, πως η Αναστασία ενώ είναι μεγαλωμένη στη γειτονιά του Μεγάρου Μουσικής, είναι πιο «χωριό» από εμάς στη συμπεριφορά. Επιβεβαιώθηκα, για ακόμα μια φορά.

Τώρα περιμένω τον Νίκο να παρκάρει το καινούριο του αυτοκίνητο. Το προσέχει πάρα πολύ και ζήτησε από τους υπεύθυνους του beach bar να του δώσουν μια θέση από αυτές που έχουν για τα δικά τους αμάξια. Εσύ που κάθεσαι;

Της έδειξα την ομπρέλα που είχα στήσει λίγο πιο απόμερα προς τα βραχάκια και τα πράγματά μου.

Μάλιστα. Να σε αφήσω τώρα. Πάω να πιάσω καλή ξαπλώστρα. Θα τα ξαναπούμε!

Ωραία, πρόλαβα να ψελλίσω πριν μου γυρίσει απότομα την πλάτη και τρέξει προς το κατάστημα.

«Τσούχτρες, παντού», μονολόγησα. Απλώνουν την τοξική τους διάθεση έτοιμες να σε μολύνουν με το δηλητήριο της υπερφίαλης μιζέριας τους. Άραγε ποιος νοιάζεται; Κοίταξα και πάλι προς τη θάλασσα. Το παιδάκι ήταν εκεί και έκανε μακροβούτια. «Ας είναι», σκέφτηκα. Ήρθε η ώρα να μη φοβάμαι πια τις τσούχτρες. Πήρα φόρα και βούτηξα αναζητώντας τη δροσερή συντροφιά της θάλασσας. Ανεμελιά!

ΔΗΜΗΤΡΑ ΒΕΚΙΟΥ

Η Ελπίδα

Με τα μάτια δεμένα η μαμά την κατηύθυνε προς την τραπεζαρία. Σίγουρα εκεί θα ήταν η τούρτα για τα έβδομα γενέθλιά της. Τα γενέθλιά της... Φέτος ούτε προετοιμασίες για πάρτυ γενεθλίων, ούτε προσκλήσεις, ούτε φίλοι. Το σχολείο που σήμερα θα κερνούσε τους φίλους της το έκλεισαν! Στα μέσα της πρώτης δημοτικού και μια μόλις ημέρα πριν από τα γενέθλιά της! Ούτε είχε προλάβει να κάνει καλά καλά καινούριους φίλους. Τον περισσότερο καιρό τους συμμαθητές του νέου σχολείου τους είδε μέσα από την οθόνη του υπολογιστή. Όπως και σήμερα που σήκωσε «ηλεκτρονικό χεράκι» να πει ότι είναι τα γενέθλιά της και, με την τόση φασαρία, η δασκάλα αντιλήφθηκε το «χεράκι» μόνο μετά από δέκα φορές και την ανάγκασε να πει με παράπονο:

«Κυρία, είναι τα γενέθλια μου»!

Δεν της αρέσει να μιλάει όταν μιλούν οι άλλοι και την έχει δυσκολέψει πολύ η τηλεκπαίδευση στην επικοινωνία. Έτσι αντί να είναι γελαστή,ήταν πολύ στεναχωρημένη, γιατί το σχολείο ξανάκλεισε χτες. Μόλις μια μέρα πριν από τα γενέθλιά της!

Όσο κι αν προσπαθούσε να γελάσει που είχε τους γονείς της μαζί της,ενώ κάποιοι συμμαθητές της αναγκάζονταν να έχουν ξένους για να τους βοηθούν ή τους παππούδες τους στην καλύτερη περίπτωση,το μουτράκι της ήταν θλιμμένο. Από το πρωί η μαμά της έκανε τόσες μικροεκπλήξεις! Της είχε καινούριο φόρεμα κρεμασμένο στο κρεμαστράκι που άφηνε το πιτζαμάκι της, να το φορέσει με το που θα ξυπνούσε. Της ετοίμασε στο πρώτο μεγάλο διάλειμμα της τηλεκπαίδευσης ένα ωραίο πρωινό στη βεράντα με γιορτινές χαρτοπετσέτες. Όμως παρά το ηλιόλουστο πρωινό του Φλεβάρη και τα όμορφα γαλλικά πλεξουδάκια της, δεν έβγαινε καλή στις φωτογραφίες. Η μαμά χαμογελούσε να της φτιάξει τη διάθεση κι έκανε ό,τι μπορούσε περισσότερο. Στο τέλος επιστράτευσε το πιο καλό της χαμόγελο, έβαλε και τα γυαλάκια της για τον ήλιο, να κάνει το χατίρι της μαμάς. Είχε κουραστεί τόσο πολύ η καημένη η μαμά για όλους, όλο αυτόν τον καιρό και χωρίς καμία βοήθεια, αφού ο μπαμπάς ήταν γιατρός κι έλειπε συνέχεια. Ήρωες τους είπαν τους γιατρούς φέτος, αλλά αυτή έβλεπε ότι και οι μαμάδες και τα παιδιά ήταν ήρωες με τόσες δυσκολίες που αντιμετώπιζαν. Ευτυχώς που μπόρεσε κι ο μπαμπάς να είναι στα γενέθλια της και το πάρτυ θα είχε τουλάχιστον τρία άτομα.

Πόσο την νευρίασε σήμερα ο ήλιος. Ούτε τη χάρη να χιονίσει δεν της έκανε ο καιρός. Πόσο της είχε λείψει το χιόνι!Ούτε σε παγοδρόμιο δεν μπορούσαν να πάνε! Αμφιταλαντεύτηκε για την ευχή που θα έκανε όταν θα έσβηνε τα κεράκια στην τούρτα. Να φύγει ο κορονοϊός ή να χιονίσει; Τόσον καιρό όλο την ίδια ευχή κάνουν. Να φύγει ο κορονοϊός κι όλο τα σχολεία κλείνουν!

Η μαμά της της έχει πει,ότι της έδωσε το όνομα Ελπίδα, γιατί τα παιδάκια θα αλλάξουν τον κόσμο κι είναι η ελπίδα της. Δεν μπορούσε να καταλάβει πολύ καλά τι είναι η ελπίδα. Είναι κάτι σαν ευχή; Τι να ελπίσει λοιπόν; Σίγουρα να φύγει ο κορονοϊός και να βλέπει τους φίλους της .Να έχει ένα κανονικό πάρτυ γενεθλίων του χρόνου όπως παλιά και να παίζει με τα παιδιά στα δικά τους πάρτυ όπως παλιά. Να πηγαίνει στο σχολείο και στις εκδρομές. Να δει ξανά τους παππούδες, τους θείους, τις νονές και τα ξαδέρφια της. Πόσο της λείπει η μεγάλη της ξαδέρφη!Το Μαράκι, που πηγαίνουν το καλοκαίρι στο χωριό και παίζουν στη θάλασσα και κοιμούνται και μαζί! Σήμερα όμως είναι τα δικά της γενέθλια και δεν είναι δίκη της δουλειά να φύγει ο κορονοϊός κι όσο κι αν το ελπίσει, σήμερα αυτός δεν θα φύγει, γι’αυτό η ελπίδα της, η ευχή για τα γενέθλιά της θα είναι να χιονίσει. Το αποφάσισε!

Φτάνοντας στην τραπεζαρία κι ανοίγοντας τα μάτια της θαμπώθηκε! Πότε πρόλαβαν να την στολίσουν τόσο ωραία, με τα μαγαζιά κλειστά!Είχε μπαλόνια σε χρώμα ροζ «χειμωνιάτικο» – dusty pink το λέει η μαμά – είχε πολλά δώρα με κορδέλες στο ίδιο χειμωνιάτικο ροζ, λουλούδια και όλα αυτά τα ωραία φαγητά που τρώμε στα πάρτυ με τα χέρια μας. Μέχρι και πινιάτα σε σχήμα συννεφάκι της είχαν πάρει! Τους αγαπούσε τόσο πολύ! Δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει! Η τούρτα όμως; Της είπαν μήπως ήθελε πρώτα να ανοίξει τα δώρα της, να φάνε, να χορέψουν παίζοντας και πινιάτα και μετά να φέρουν την τούρτα και να κάνουν βιντεοκλήση με τους παππούδες και τις γιαγιάδες της. Την ενθουσίασε η ιδέα γιατί έτσι θα είχε χρόνο να σκεφτεί τι ευχή θα έκανε. Ακόμα δεν ήξερε σε τι ήλπιζε περισσότερο σήμερα στα γενέθλιά της!

Η ώρα της τούρτας έφτασε και ήταν μια φανταστική τούρτα, όπως ήταν όλα! Μια τούρτα διώροφη κι αυτή στα χρώματά της –χειμωνιάτικο ροζ – με περλίτσες και κορδέλα από ζαχαρόπαστα και στην κορυφή, μαζί με τα κεράκια ένα σκυλάκι της αγαπημένης της ράτσας – poodle το λένε αλλά και κανίς – κι αυτό από ζαχαρόπαστα φτιαγμένο. Ήταν τόσο χαριτωμένο! Σαν αληθινό. Ήταν όλα τόσο όμορφα. Ήταν σχεδόν ευτυχισμένη. Θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένη. Μακάρι να μπορούσαν να είναι εδώ οι φίλες της και τα ξαδέρφια της και όλοι και να τους έπαιρνε αγκαλιά, να μοιραστεί τη χαρά της μαζί τους. Όταν έσβησε τα κεράκια ευχήθηκε να φύγει ο κορονοϊός!

Μετά την τούρτα είχε μια καταπληκτική ιδέα: Να βγουν, να αφήσουν ένα μπαλόνι να πετάξει στον ουρανό. Να πάει στο θεούλη και να του ψιθυρίσει την ευχή και ελπίδα της:

«Μακάρι να πάρεις τον κορονοϊό μακριά από τους ανθρώπους!»

Μακάρι να φύγει ο κορονοϊός!

Τη νύχτα εκείνη επικράτησε μια σιωπή,μια γαλήνη απροσδόκητη κι όμως εκατομμύρια λευκοντυμένες χορεύτριες στροβιλίζονταν ακούραστα για ώρες.

«Οι μπαλαρίνες με τα αμέτρητα πέπλα»καθήλωσαν τους θεατές. Όλη η φύση έμεινε εκστασιασμένη και σιωπηλή, να κοιτάζει το υπερθέαμα. Με κατάλευκο σιώπησαν οι χιονονιφάδες κάθε ανήσυχη φλυαρία κι έφτιαξαν στρώμα απαλό, κάθε εξαντλημένος νους, κάθε βαριά ψυχή, να ξαποστάσει. Αυτή τη νύχτα στα σύννεφα πατάει ο εγκλεισμός και κάθε παιδί κάνει τη φαντασίωση του «θες χιονάνθρωπο να φτιάξεις» πραγματικότητα.

Όλα φωτίστηκαν. Αναπάντεχο καλό για κάθε θλιμμένο προσωπάκι,η ανείπωτη ευχή της Ελπίδας.

ΑΡΣΑΛΙΑΝ ΓΕΣΝΙΚ

Η Πόλη της Εφηβείας

Όλοι έχουμε ακούσει την έκφραση –πόλη φάντασμα – για πόλεις που είχαν ερημώσει από φυσικές καταστροφές , από πολέμους ή από πυρηνικές καταστροφές.

Έτσι μου γεννήθηκε η απορία αν μια πόλη είναι ζωντανή και αν έχει ηλικία, και μετά σκέφτηκα τη δική μου πόλη και το λόγο που έφυγα από αυτήν.

Γεννήθηκα σε μια φοιτητούπολη που δεν είχε κάτι ιδιαίτερο, αλλά οι φοιτητές της τής έδιναν ζωή. Για την ακρίβεια, μόνο αυτοί της έδιναν ζωή . Ήταν το βασικό γρανάζι για την τοπική οικονομία.

Όταν μπήκα στην εφηβεία και άρχισα να ζω τη ζωή των φοιτητών τη λάτρεψα, τα ξέφρενα πάρτι, τα ατέλειωτα ξενύχτια, τα ατέλειωτα μεθύσια, οι εφήμεροι έρωτες, ήταν όλα μαγικά. Δεν με ένοιαζε το αύριο ούτε για δείγμα, το τώρα ήταν υπέροχο και ήθελα απλά να το ζω και αυτό έκανα μέχρι που είδα τον πρώτο μου φίλο να γίνεται γονέας. Εκεί κατάλαβα ότι κάτι αλλάζει, δεν μπορούσα ακόμα να το προσδιορίσω αλλά κάτι άλλαζε. Ύστερα είδα και δεύτερο φίλο μου να γίνεται γονέας , μετά και τρίτο. Ένιωθα μέσα μου πως κάτι δεν πάει καλά μα ήταν φυσικό, ήταν η ηλικία ,μεγάλωνα , είχα φτάσει τα 30 χωρίς να το καταλάβω. Όλα γύρω μου άλλαζαν αλλά η εφηβεία δεν έφευγε γιατί έτσι ζούσε η πόλη.

Προσπάθησα να συναναστραφώ με συνομήλικους μου για κάποια χρόνια, μα και αυτοί όπως και εγώ είχαν συνειδητοποιήσει ότι μεγαλώναμε σε μια πόλη που δεν μεγαλώνει ποτέ.

Έτσι στα 32 πήρα την απόφαση να φύγω και να κάνω μια καινούργια αρχή σε μια μεγαλούπολη, εκεί έχει τα πάντα, σκέφτηκα, και πραγματικά τα είχε. Ξεκίνησα νέες παρέες, νέες ασχολίες, έκανα ταξίδια, άρχισα να προσαρμόζομαι στην ηλικία μου – ή στην ηλικία της μεγαλούπολης που επέλεξα να ζω.

Έλειπα 3 χρόνια από την γενέτειρα μου μα την επισκεπτόμουν συχνά. Έβλεπα τα πάντα να αλλάζουν στο κόσμο εκτός από αυτήν την πόλη , δε μεγάλωνε ποτέ , ακόμη και στην φιλοσοφία της, στην φιλοσοφία των ανθρώπων που την κατοικούν 35 χρόνια τώρα η οικονομία της ήταν καθαρά απ’ τους φοιτητές . Κάθε χρόνο ξεκινούσαν 5.000 φοιτητές τις ζωές τους έχοντας για εκπαιδευτές τους δευτεροετείς φοιτητές. Για να ζήσεις όμως σε αυτή την πόλη πρέπει να παραμένεις πάντα έφηβος και αυτό το χάρισμα ή την κατάρα είναι δύσκολο να τα διαχειριστείς, τα χρήματα που τόσα χρόνια οι ντόπιοι βγάζουν είναι πραγματικά πολλά αλλά όταν πρέπει να παραμένεις έφηβος δεν μπορείς να διαχειριστείς σωστά τα χρήματα για να περάσεις σε ένα επόμενο επίπεδο και εσύ αλλά και η πόλη σου.

Έβλεπα τις γειτονικές πόλεις να μεγαλουργούν, να εξελίσσονται, να χτίζουν τεραστία εμπορικά κέντρα , χλιδάτα εστιατόρια και μπαρ να ανοίγουν , επισκέπτες απ όλο τον κόσμο να γίνονται κομμάτι τούς , αυτή όμως έμεινε εκεί, στην αιωνία εφηβεία της.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τα όνειρα τη μέρα

Ήταν μέσα σε μια βάρκα μικρή, χωρίς κουπιά. Γύρω της η θάλασσα απέραντη, σχεδόν ακίνητη, καθρέφτιζε τον γαλανό ουρανό. Κοίταζε μέσα της και αυτή της χαμογελούσε... Όμως ποια να 'ταν αυτή, καθόλου δεν της έμοιαζε, βέβαια, ήταν ποτέ δυνατόν; Ποτέ δεν είχε χαμογελάσει έτσι στη ζωή της... είχε βέβαια γελάσει δυνατά, νευρικά, πολλές φορές και ψεύτικα – έτσι κι αλλιώς γελούσε πολύ συχνά. Αυτό όμως ήταν αλλιώτικο. Χαμόγελο απόλυτης επίγνωσης και σιγουριάς. Σαν να ήξερε το είδωλο της κάτι που αυτή αγνοούσε... Της φάνηκε ειρωνικό και ότι την περιγελούσε. Και με το χέρι της ανακάτωσε το νερό, επιφέροντας μια στιγμιαία ταραχή στη νηνεμία που την περιέβαλε.

Καθόταν στο κρεβάτι ανάσκελα και κοίταζε το ταβάνι περιμένοντας το ξυπνητήρι να χτυπήσει για να ξεκινήσει η μέρα της. Το βραδινό αυτό όνειρο πολύ την τάραξε. Δεν ήξερε αν έπρεπε να το αγνοήσει ή να προσπαθήσει να το ερμηνεύσει. Το ξυπνητήρι έδωσε τέλος στην περισυλλογή. Σηκώθηκε γρήγορα, οι δουλειές ήταν πολλές. Ο άντρας της δίπλα της συνέχιζε τον ύπνο του ήσυχος, ξέροντας πια τόσα χρόνια ότι η Άννα θα τα βγάλει πέρα, όπως έκανε πάντα.

Η γειτονιά ξυπνούσε. Ο φθινοπωρινός καιρός είχε κάνει την εμφάνισή του ήδη απ' την αρχή του μήνα και ο αέρας μύριζε βροχή. Στάθηκε μια στιγμή και ο νους της έτρεξε πίσω, πολύ πίσω. Ήταν πρωί του Σεπτέμβρη, σαν σήμερα. Η μάνα της έφτιαχνε τον καφέ, τ' αδέρφια της είχαν φύγει νύχτα σχεδόν για τα χωράφια, ο πατέρας ετοιμαζόταν κι αυτός να φύγει. Αφού ήπιε δυο γουλιές, σηκώθηκε απ' την καρέκλα και είπε της μάνας:

Πρόσεξε, Φωτεινή, τη μεγάλη και τα μάτια σου. Εγώ φεύγω και σ' αφήνω υπεύθυνη. Ο αρραβώνας με τον Αντρέα του Τσάκωνα είναι στο τέλος του μήνα. Τα μίλησα χτες με τον πατέρα του και τα κανονίσαμε. Μην ακουστεί με κανέναν και τα χαλάσουμε τώρα στα τελειώματα.

Πότε τα είπατε και τα κανονίσατε κιόλας, Μανόλη; Εγώ γιατί δεν έμαθα τίποτα;

Εσύ, δουλειά σου. Εδώσαμε τον λόγο μας οι άνδρες και το θέμα έκλεισε. Εσύ μόνο να προσέξεις αυτό που σου είπα. Και από αύριο, πες της, τέρμα το μεροκάματο. Να μείνει στο σπίτι. Κάπως θα τα βγάλουμε πέρα, ένας μήνας είναι.

Και ο Αντρέας;

Ποιος Αντρέας;

Ο γαμπρός, ντε. Δέχτηκε;

Φυσικά και δέχτηκε. Γιατί δηλαδή, λίγοι του πέφτουμε;

Η μητέρα δεν μίλησε, δεν ρώτησε τίποτε άλλο. Το πρόσωπό της όμως είχε αλλάξει έκφραση. Κάτι σαν οργή μαζί μ' απελπισία. Μόλις έφυγε ο πατέρας, έσβησε τη φωτιά και βγήκε.

*

Ο Αντρέας ήπιε τον καφέ και έφυγε για τα χωράφια. Η Άννα έμεινε πάλι μόνη με τις σκέψεις της. Τα παρελθόν σήμερα

της χτυπούσε την πόρτα της μνήμης επίμονα και αυτή αφέθηκε. Κοίταξε πάνω απ' το τραπέζι το κάδρο που κρεμόταν στον τοίχο, ενθύμιο απ' το σπίτι του πατέρα της. Έδειχνε μια πολύ όμορφη κυρία που κρατούσε την ομπρέλα της και χαμογελούσε γοητευτικά. Το ίδιο κάδρο κοίταζε κι εκείνο το απόγευμα και τώρα θυμήθηκε πως τότε είχε θυμώσει με την κυρία που γελούσε, της είχε φανεί αυτό το χαμόγελο κάπως ειρωνικό και απόκοσμο, ίσως και να την τρόμαξε, σαν να προαισθανόταν την συμφορά, σαν να ήξερε πως τίποτα πια δεν θα ήταν όπως πρώτα...

Θυμάται τώρα... Η μάνα της εξαγριωμένη, να φωνάζει στην Χαρίκλεια πως θέλει δεν θέλει, τον Αντρέα θα τον πάρει. Τα άλλα δύο της αδέρφια δεν μιλούσαν. Ο πατέρας, αμίλητος κι' αυτός, παρακολουθούσε τη σκηνή. Εκείνη, καθισμένη στο σκαμνί, κοίταζε το κάδρο. Και η Χαρίκλεια να κλαίει, να παρακαλάει και η μητέρα να εξαγριώνεται ακόμα πιο πολύ.

Σε παρακαλώ, μάνα, ο Στέφανος μ' αγαπάει, είπε θα' ρθει να με ζητήσει. Ο αρραβώνας με τον Τσάκωνα δεν έγινε ακόμα γνωστός, μόνο οι οικογένειές μας το ξέρουν. Ο Στέφανος έχει καλή δουλειά και βγάζει καλό μεροκάματο. Εγώ... δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν.

Ο πατέρας άκουγε σκεπτικός. Η μάνα είδε στο βλέμμα του πως ήταν έτοιμος να συμφωνήσει και τρομοκρατήθηκε. Ήξερε πόση αδυναμία είχε στο πρώτο του παιδί. Δεν έπρεπε να το επιτρέψει. Της το' χε πει ο Αντρέας το πρωί. Να κάνει τα αδύνατα δυνατά και να πείσει τη Χαρίκλεια να γίνει ο αρραβώνας. Απ' αυτό εξαρτιόταν αν θα συνεχιζόταν η σχέση τους. Τα περιθώρια πλέον είχαν στενέψει επικίνδυνα.

Φωτεινή, ο κόσμος άρχισε να μιλάει. Άλλο δεν μας παίρνει. Ο αρραβώνας μου με την κόρη σου λύνει όλα μας τα προβλήματα. Ποιος θα μας υποψιαστεί τότε;

Μα αυτό που μου λες, Αντρέα, ξεπερνάει τα όρια. Αυτό δεν γίνεται. Βγαλ' το απ' το μυαλό σου. Εξάλλου το παιδί μου δεν μου έφταιξε σε τίποτα.

Τότε, Φωτεινή, βγάλε με κι εσύ απ' το μυαλό σου. Τελειώνουμε εδώ και τώρα.

Έτσι εύκολα λες ότι τελειώνουμε; Εγώ για σένα ξέγραψα τον άντρα μου, τα παιδιά μου, την τιμή μου. Κι εσύ τώρα με διώχνεις; Δεν με θες πια. Δεν μ' αγαπάς.

Ο Αντρέας την άρπαξε με δύναμη στην αγκαλιά του. Ποτέ δεν είχε αγαπήσει έτσι άλλη γυναίκα.

Σ' αγαπάω, Φωτεινή, μην αμφιβάλλεις γι' αυτό. Όμως δεν υπάρχει άλλη λύση. Εγώ δεν μπορώ να σε χάσω. Αλλά δεν μπορώ να παρακούσω και στο θέλημα του πατέρα μου. Είναι η τελευταία θυσία που θα κάνουμε. Έπειτα, τίποτα δε θα μας χωρίσει.

Τη φίλησε. Εκείνη ανταποκρίθηκε, καταλαβαίνοντας πως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Την εξουσίαζε. Την συνέπαιρνε. Τον ήθελε και θα τον είχε ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως θα έχανε τα πάντα...

*

Έτσι σε μεγάλωσα εγώ μωρή; Πότε πρόλαβες και τα' μπλεξες μαζί του και σου έταξε και γάμο; Σκέψου λίγο βρε κουτορνίθι. Αυτός δεν ξέρει τι έχει και θα πάρει εσένα την αδέκαρη; Την ώρα του περνάει. Το κέφι του κάνει μαζί σου. Εξάλλου, η Χριστίνα του Κωστή μου ' το είπε σήμερα στη βρύση. Τον λογοδίνει ο Μπουρνόβαλης το γιο του με την Κατερίνα του Γιαννακά.

Ψέματα!, αναφώνησε η αδερφή της. Λες ψέματα!

Πάψε!, της φώναξε ο πατέρας και της έδωσε ένα χαστούκι. Θα γίνει αυτό που κανονίσαμε. Τελείωσε το ζήτημα εδώ.

Η μάνα έφυγε απ' το δωμάτιο και πήγε να ετοιμάσει το βραδινό. Εκείνο το βράδυ, αφού κοιμήθηκαν όλοι, η Χαρίκλεια έστειλε την Άννα να ειδοποιήσει τον Στέφανο. Και εκείνο το βράδυ ήταν το τελευταίο βράδυ που είδε την αδελφή της.

Η Άννα θυμήθηκε εκείνο το τηλεφώνημα που είχε κάνει στην αδελφή της όταν πέθανε η μητέρα τους. Την είχε πάρει όταν έφυγε ο άντρας της για το καφενείο, γιατί όλο της έλεγε να κάνει οικονομία με το τηλέφωνο και ότι δεν έφταιγε αυτός να πληρώνει επειδή η αδελφή της κλέφτηκε και πήγε στη Γερμανία. Η Χαρίκλεια όμως ήταν ανένδοτη. Δεν θα ερχόταν στην κηδεία . Η Άννα ήξερε πως η αδελφή της ποτέ δεν της το συγχώρεσε της μητέρας το ψέμα που είπε τότε, που την ανάγκασε να ξενιτευτεί και να παντρευτεί δίχως την ευχή του πατέρα. Η Άννα τότε είχε θυμώσει με την αδελφή της. Πώς ήταν δυνατόν να κρατά ακόμα τέτοια κακία; Εκείνη ποτέ δεν κράτησε κακία στη Χαρίκλεια, παρά το γεγονός ότι εξαιτίας της παντρεύτηκε τότε με τον Αντρέα.

Θυμήθηκε τη μέρα του γάμου. Ο πατέρας σκυθρωπός, το ίδιο και τα πεθερικά της. Ποτέ δεν τη θέλησαν για νύφη τους. Τσακώθηκαν άσχημα με τον Αντρέα. Δεν ήθελαν νύφη από ακουσμένη οικογένεια. Ο Αντρέας επέμενε πως ήθελε από την αρχή την Άννα, πως είχε συμφωνήσει να παντρευτεί την Χαρίκλεια μόνο για να μη τους χαλάσει το χατίρι. Τέλος, έκαναν τα πικρά γλυκά και τα συμφώνησαν.

Η Άννα τον Αντρέα δεν τον ήθελε. Ήθελε κάποιον που να ζητήσει πρώτα αυτή, που να την αγαπάει, όπως ο Στέφανος την Χαρίκλεια. Δεν ήθελε να είναι η δεύτερη επιλογή. Θυμόταν όμως και τον καβγά της μάνας με την αδελφή της εκείνη τη μέρα και καταλάβαινε πως άλλο σκάνδαλο η οικογένειά της δεν το σήκωνε. Και είπε το «ναι». Και έγινε ο γάμος και πήγαν οι νεόνυμφοι στο σπίτι τους, δώρο του πεθερού της για το γάμο.

Εκείνος ήταν σκυθρωπός. Εκείνη φοβισμένη. Της έβγαλε άτσαλα το νυφικό, της το' σκισε και λίγο. Την έριξε στο κρεβάτι, έπεσε πάνω της βαρύς, δεν πρόλαβε να νιώσει τον πόνο, τόσο την τρόμαξε το θυμωμένο του ύφος. Κοιτούσε το ταβάνι με μάτια γουρλωμένα, μύριζε την ανάσα του που βρωμούσε κρασί, έσφιγγε τα δόντια να μην ουρλιάξει, όχι από τον πόνο, αυτόν δεν τον ένιωθε καν, αλλά από την οργή της. Γιατί το ένιωσε που αυτός την σιχαινόταν.

Οι αναμνήσεις την πόνεσαν. Ανέβηκε πάνω στο σπίτι, να κάνει ένα μπάνιο να συνέλθει από την ταραχή. Ας έτρωγαν το χθεσινό φαγητό σήμερα, θα το ζέσταινε, θα του έλεγε πως πήγε στη Μαρία να τη βοηθήσει με το μωρό. Άφησε το νερό να τρέξει πάνω της, να την παρηγορήσει.

Θυμήθηκε την ανακούφιση που ένιωσε την ημέρα της κηδείας της μάνας της, όταν βρήκε το γράμμα ψάχνοντας σε μια παλιά τσάντα του Αντρέα για κάτι χαρτιά και το διάβασε. Όταν το είπε αυτό στη Χαρίκλεια, αφού της διάβασε το γράμμα, η αδελφή της νόμισε πως σάλεψε το λογικό της Άννας από τη στενοχώρια. Όμως, εκείνη τη μέρα επιτέλους εξήγησε του άντρα της την απόμακρη και σκληρή συμπεριφορά, που δεν μπόρεσε να την αλλάξει ούτε ο ερχομός των δύο παιδιών τους, ούτε είκοσι χρόνια κοινής ζωής. Δεν θύμωσε, δεν κατηγόρησε κανέναν, ούτε του φανέρωσε ποτέ πως ήξερε. Απλά ανακουφίστηκε.

Το ζεστό μπάνιο χαλάρωσε τις αισθήσεις της. Μπήκε στο δωμάτιό της και άνοιξε το πρώτο συρτάρι του κομοδίνου της. Εκεί, κάτω από μια στοίβα από παλιούς λογαριασμούς και κουτιά από φάρμακα βρήκε το γράμμα. Ένιωσε την ανάγκη να το ξαναδιαβάσει, να σιγουρευτεί ακόμα μια φορά πως έπρεπε να τηρήσει τη σιωπή της. Φόρεσε τα γυαλιά της και συγκινημένη ξεκίνησε να διαβάζει:

« Ανδρέα, πίστεψέ με όταν σου λέω πως δεν θα ξανασυναντηθούμε. Ξέρω πως στο έχω πει πολλές φορές ως σήμερα, αλλά τώρα το εννοώ. Μην το θεωρήσεις προδοσία από μέρους μου, ούτε αδυναμία που τελειώνω αυτή τη σχέση, που βασίστηκε πάνω σε θυσίες για να επιβιώσει. Σε παρακαλώ, ποτέ μην αμφιβάλλεις ότι σ' αγάπησα. Και μη νομίσεις ότι θα ξεχάσω ποτέ τη μέρα που σε γνώρισα, στο χωράφι του πατέρα σου, όταν γυρνούσα από τη βρύση, εκεί που όταν με έκανες δική σου, είχαν φυτρώσει τα κυκλάμινα. Αυτά θα θυμάμαι πάντα. Τα μάτια σου και το μέρος μας. Φωτεινή.»

Η Άννα είχε συμφιλιωθεί με το παρελθόν και είχε συγχωρέσει τον Αντρέα εδώ και πολλά χρόνια, όταν κατάλαβε πόσο πολύ πονούσε για τον χωρισμό του με την μητέρα της. Οι περισσότεροι άνθρωποι θα τη θεωρούσαν τρελή. Δεν μπορούσε όμως να αλλάξει το πώς πραγματικά ένιωθε. Έβαλε το γράμμα στη θέση του και πήγε στο μπάνιο να χτενίσει τα μαλλιά της. Καθάρισε με το χέρι της τον καθρέφτη, που είχε θολώσει. Χαμογέλασε του καθρέφτη της ελαφρά, κάπως ειρωνικά. Η ανάμνηση από το χτεσινό όνειρο την τρόμαξε. Μόλις που άκουσε το τηλέφωνο που χτυπούσε. Η Μαρία έκλαιγε όταν της έλεγε πως είχαν βρει τον πατέρα της νεκρό στο χωράφι που φυτρώνουν τα κυκλάμινα. Δεν ταράχτηκε. Απλά ανακουφίστηκε. Κατάλαβε πως σωστά έπραξε που δεν φανέρωσε ποτέ τίποτα στον Αντρέα. Και τον λυπήθηκε ξαφνικά για τη ζωή που δεν έζησε...

ΝΙΚΗ ΑΓΚΙΛΑΡ

Ονειρέψου με

Ζωγραφίζω και αμέσως το σβήνω. Ζωγραφίζω και αμέσως το σβήνω. Πραγματικά είναι τόσο δύσκολο για έναν γραφίστα να δημιουργήσει ένα αξιόλογο σχέδιο; Άλλοτε μεγαλουργώ, σήμερα έπρεπε να κομπλάρω! Μία διάσημη εταιρεία γυναικείων ρούχων μου ζήτησε να σχεδιάσω το λογότυπο της. Είναι η μεγαλύτερη ευκαιρία της καριέρας μου. Επιτέλους θα αναγνωρίσουν το ταλέντο μου! Πρέπει όμως να βρω το σωστό σκίτσο. Αρχικά σχεδίασα μια τίγρη αλλά μου φάνηκε αρκετά επιθετική για λογότυπο. Μετά ζωγράφισα μια πεταλούδα αλλά ήταν πολύ παιδική. Μήπως να έγραφα μόνο το όνομα της εταιρείας με καλλιγραφικά γράμματα; Τόσο βαρετό.

Πώς θα μου έρθει μία δημιουργική ιδέα όταν το σπίτι είναι αχούρι; Παλιότερα σκίτσα μου πεταμένα στο πάτωμα, τσαλακωμένα χαρτιά παντού, μέχρι και ιστοί αράχνης είχαν εμφανιστεί στους τοίχους. Ευτυχώς αύριο θα έρθει μία παλιά μαθήτρια της μαμάς για να μου καθαρίζει το σπίτι. Εγώ δεν έχω ούτε τον χρόνο ούτε την διάθεση. Ντροπή μου, είκοσι επτά χρονών παλικάρι να μην μπορώ να κρατήσω το εργένικο διαμέρισμά μου καθαρό. Καλύτερα να πληρώνω μια κοπέλα έστω και με το πενιχρό μου εισόδημα παρά να παιδεύομαι. Άλλωστε είναι γνωστή της μαμάς...

Όχι, δεν θα σκεφτώ την μητέρα μου. Σήμερα πέρασε ένας χρόνος από το θάνατό της.

Πέθανε μόνη της στο νοσοκομείο από καρκίνο του μαστού. Η καημένη! Μόνο εμένα είχε που δεν την έβλεπα ποτέ και τις μαθήτριές της από το ορφανοτροφείο. Ακόμα δεν την είχα συγχωρέσει. Απομάκρυνε τον πατέρα μου με τις ζήλιες της και την χώρισε, πάντα ασχολούνταν με το ορφανοτροφείο αντί να με προσέχει και ποτέ δεν αποδέχτηκε τη δουλειά μου. Ακόμη και όταν ακόμα σπούδαζα και προσπάθησα να συμφιλιωθούμε εκείνη ήθελε να μου κάνει προξενιό με κάποια. Όχι, δεν θα τη λυπηθώ. Ήθελε απεγνωσμένα να ελέγχει τη ζωή μου!

Καλύτερα να μην συνεχίσω και να τελειώσω αύριο το σχέδιο. Μόνο έναν κύκλο άφησα στο χαρτί μετέωρο. Θα κοιμηθώ νωρίς για να ξυπνήσω πρωί και να συναντήσω την κοπέλα.

Έκλεισα τα μάτια μου και βρέθηκα σε ένα πυκνό δάσος. Ήταν καταπράσινο, γεμάτο πεύκα και βελανιδιές, τόσο ήσυχο και ήρεμο. Ξαφνικά μία φλόγα άναψε στον κορμό ενός δέντρου και δυνάμωσε απότομα. Σύντομα το δάσος τυλίχθηκε με φλόγες και τίποτα δεν σταματούσε την πύρινη λαίλαπα. Η φωτιά με περικύκλωσε και δεν έβλεπα τρόπο διαφυγής. Εκείνη την στιγμή εμφανίστηκε μία πανέμορφη γυναίκα ντυμένη στα λευκά φορώντας ένα στεφάνι από ορχιδέες στα μαλλιά. Στην πλάτη της έπεφταν τα μακριά καστανά μαλλιά της πάνω σε δύο μεγάλα πολύχρωμα φτερά. Έμοιαζε με νεράιδα και μου φώναξε «Έλα Στέλιο. Ακολούθησέ με». Το αγνό πρόσωπό της με έκανε να την εμπιστευτώ.

Με τράβηξε από το χέρι και πετάξαμε πάνω από τις φλόγες, πέρα από το καμένο δάσος. Με έφερε σε έναν κήπο

γεμάτο λουλούδια και με οδήγησε σε μία λιμνούλα. Με το βλέμμα της μου έδειξε μία ώριμη γυναίκα που πλατσούριζε τα πόδια της στο νερό. Γρήγορα κατάλαβα ότι ήταν η μητέρα μου. Προσπάθησα να φύγω αλλά η νεράιδα με παρακάλεσε να πάω κοντά της. Την εμπιστεύτηκα και κάθισα δίπλα στη μητέρα μου στην άκρη της λίμνης. Δεν φαινόταν καθόλου καταβεβλημένη αλλά ξέγνοιαστη. Μόνο το ωχρό της πρόσωπο μαρτυρούσε την ασθένειά της. Προσπάθησα να της μιλήσω.

Πάντα λάτρευες το νερό!

Βλέπω ότι με θυμάσαι τελικά γιε μου. Γιατί δεν ήρθες να με επισκεφτείς;

Πώς θα μπορούσα μετά από όσα έχεις κάνει; Δεν νοιάστηκες ποτέ για μένα!

Ό,τι κι αν έκανα ήταν γιατί σ’αγαπούσα κι ανησυχούσα για σένα. Όλες οι μητέρες θέλουν τα παιδιά τους να είναι ευτυχισμένα. Ο πατέρας σου δεν μας αγαπούσε και το ξέρεις.

Ούτε εσύ ήσουν δίπλα μου! Έτρεχες συνέχεια στο ορφανοτροφείο.

Γιατί αυτά τα κορίτσια δεν είχαν κανέναν. Κι εσύ δεν θα ήθελες να τα βοηθήσεις;

Εσύ δεν με βοήθησες να γίνω γραφίστας και προσπάθησες να μου βρεις νύφη.

Έσφαλα, το παραδέχομαι, αλλά ήθελα μόνο για να σε προστατεύσω Στέλιο μου. Μπορείς να με συγχωρέσεις;

Έβαλα τα κλάματα κι έπεσα στην αγκαλιά της σαν μικρό παιδάκι.

Εσύ να με συγχωρέσεις μαμά! Συγνώμη που δεν ήμουν δίπλα σου όταν με χρειάστηκες. Αχ, μου λείπεις τόσο πολύ.

Η φωτιά από το δάσος έφτασε ως τον κήπο κι ερχόταν ακόμα πιο απειλητική κατά πάνω μας.

Ησύχασε αγόρι μου. Σε συγχωρώ.

Και τώρα τί θα κάνω χωρίς εσένα; Νιώθω τόσο μόνος.

Θα βρεις ανθρώπους που θα σε αγαπούν και θα σε φροντίζουν. Μην ανησυχείς, πάντα θα είμαι στο πλευρό σου.

Η φωτιά έφτασε σχεδόν δίπλα μας και πριν προλάβει να μας κάψει άνοιξα τα μάτια μου. Βρέθηκα πάλι ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου κοιτώντας το ταβάνι. Ένιωθα ανακούφιση, λύτρωση. Και τότε μου ήρθε η έμπνευση: ένα στεφάνι από ορχιδέες σαν κι αυτό της νεράιδας. Ήταν λιτό και θηλυκό, ό,τι έπρεπε. Κάθισα γρήγορα στο γραφείο μου και το σχεδίασα. Από τον καλλιτεχνικό οίστρο δεν πρόσεξα καν ότι το δωμάτιο ήταν πεντακάθαρο.

Δεν παρατήρησα ούτε τη γυναίκα που άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο έως ότου μου μίλησε: «Ξυπνήσατε; Είμαι η Γιώτα, η κοπέλα που περιμένατε. Περίμενα αρκετή ώρα έξω μέχρι που μου άνοιξε η σπιτονοικοκυρά σας. Μετά σας είδα που κοιμόσασταν και δεν ήθελα να σας ξυπνήσω. Καθάρισα λιγάκι όσο περίμενα, ελπίζω να μην σας πειράζει.» Είχα μείνει άναυδος. Η κοπέλα είχε το ίδιο πρόσωπο με την νεράιδα στο όνειρό μου. Ήταν απίστευτο! Εκείνη κοκκίνισε από ντροπή καθώς κοιτούσα εξονυχιστικά το όμορφο πρόσωπό της. Χαμήλωσε το κεφάλι της και μου μίλησε φανερά ταραγμένη.

Κύριε, είστε καλά; Συμβαίνει κάτι;

Τίποτα. Απλώς είδα ένα περίεργο όνειρο.

Ελπίζω να ήταν ευχάριστο.

Ναι, πολύ ευχάριστο. Σε παρακαλώ, μη μου μιλάς στον πληθυντικό. Λέγε με Στέλιο.

Όπως θέλεις, Στέλιο.

Ωραία. Τώρα σήκωσε το κεφάλι σου, ωραίο μου κορίτσι. Ώστε γνώριζες την μητέρα μου;

Ναι, ήταν πολύ καλή γυναίκα. Ήταν η καλύτερη δασκάλα στο ορφανοτροφείο και σε λάτρευε. Μέχρι και την τελευταία φορά που την επισκέφτηκα στο νοσοκομείο για σένα μιλούσε. Μάλιστα ήθελε να με παντρέψει με σένα αλλά αρνήθηκα όπως κι εσύ. Τέλος πάντων, είδα το όνομά σου στην αγγελία και πήρα τηλέφωνο αμέσως. Κατά κάποιον τρόπο, η μητέρα σου με έφερε σε σένα.

Όχι, νομίζω εσύ με έφερες σε εκείνη!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Αναγκαστικό Ταξίδι

Η μέρα ήταν γαλήνια στο ποτάμι στο κέντρο του δάσους. Η πάπια, που πρόσφατα άλλαξε η ζωή της αφού μέσα από τα αυγά προέκυψαν τα οκτώ νεογνά της, κολύμπαγε με αργό ρυθμό αφήνοντας τα μικρά της να την ακολουθήσουν.

Το χαρακτηριστικό πράσινο κεφάλι της ξεκίνησε το τίναγμα, αφήνοντας και το υπόλοιπο σώμα, γκρι χρώματος, να ακολουθήσει, αφαιρώντας το περιττό νερό από πάνω της. Ήταν μεσημέρι και τα μικρά είχαν αρχίσει να πεινάνε, με τις διαμαρτυρίες να γίνονται έντονες όσο περνούσε η ώρα. Μετά το καθιερωμένο φαγητό οι φωνές σταμάτησαν για λίγο.

Το τρίξιμο κάποιων ξύλων αποκάλυψε την κατακόκκινη φουντωτή αλεπού η οποία είχε φτάσει αρκετά κοντά, με τα νεογνά να μην αισθάνονται τον κίνδυνο που διέτρεχαν. Μάλλον η απόσταση αναπνοής ήταν εκείνη που έκανε τις προσεκτικές πατημασιές της να ακουμπήσουν πάνω σε χαμόκλαδα. Τα δόντια της έκλεισαν όταν στο στόμα της βρέθηκε ένα από τα οκτώ νεογνά. Η πάπια έντρομη παρέσυρε τα μικρά της στο νερό όπου είχαν το πλεονέκτημα της ταχύτητας.

Με γρήγορο κολύμπι ακολούθησαν για αρκετή ώρα την ροή του ήρεμου ποταμού η πάπια με τα επτά πλέον νεογνά και ξαναβγήκαν στην στεριά όταν η ματιά της είχε βεβαιωθεί ότι δεν τους ακολουθούσε πλέον η αλεπού, με τα ματωμένα από το σπλάχνο της δόντια.

Η θλίψη της αποτυπώθηκε μόλις τίναξαν για άλλη μια φορά τα περίσσια νερά, αφού πλέον θεωρούσε ότι ήταν ασφαλής. Ένας ήχος λυπηρός σαν κλάμα βγήκε από το κίτρινο ράμφος αποδίδοντας τον θρήνο της. Τα μικρά αν και πεινούσαν δεν ήθελαν να στεναχωρήσουν άλλο την μαμά τους και περίμεναν το επόμενο της βήμα ώστε να την ακολουθήσουν.

Προχώρησε μπροστά ήρεμη με τις κινήσεις της να ακολουθούνται πιστά από τα μικρά της. Είχε διαλέξει να βγει στην πλευρά από όπου είχε εισέλθει στο νερό. Στα ρουθούνια του ράμφους της έφτασε η μυρωδιά καπνού από την άλλη πλευρά του ποταμού. Ήταν ακόμη αχνή αλλά αντιλήφθηκε ότι έπρεπε να απομακρυνθούν όσο πιο μακριά γίνεται. Οι πάπιες δεν πετάνε, οπότε το ταξίδι τους χωρίς την βοήθεια του νερού προμηνυόταν μακρύ και δύσκολο.

Άρχισαν να κινούνται γρήγορα με στόχο να φτάσουν την άσφαλτο και να περάσουν απέναντι. Ο αέρας έφερνε όλο και πιο κοντά την πύρινη λαίλαπα που αγκάλιαζε το δάσος, τυλίγοντας το σε βαθύ κόκκινο, χωρίς να έχει διασχίσει το ποτάμι. Μέσα στον πανικό τους έβλεπαν και άλλα ζώα να κινούνται προς αυτήν την κατεύθυνση. Η ματιά της πάπιας έβλεπε τους θηρευτές τους να μην τους δίνουν καμία σημασία καθώς έτρεχαν να σωθούν, όπως εκείνη με τα μικρά της.

Σε λίγο η φωτιά πέρασε το ποτάμι και ένιωθαν τον φρικτό θάνατο να πλησιάζει με την έντονη ζέστη να τους έχει περιτριγυρίσει. Τα μικρά άρχιζαν να φωνάζουν από τον τρόμο τους, με την μαμά τους να προσπαθεί με την δική της φωνή να τα καθησυχάσει.

Ξαφνικά ένιωσαν μια υγρασία να τους πλημμυρίζει. Ο ήλιος ήταν δυνατός και δεν υπήρχαν σύννεφα που θα μπορούσαν να τους λυτρώσουν με το νερό τους. Πλησίαζαν όλο και περισσότερο προς την υγρασία ώσπου είδαν μια μάνικα να ρίχνει το πολύτιμο νερό που δεν έφερνε ο ουρανός. Πάτησαν άσφαλτο και πέρασαν ανάμεσα από τα κόκκινα πυροσβεστικά σε απόσταση αναπνοής από τους ανθρώπους, που σε φυσιολογικές συνθήκες θα κρατούσαν αποστάσεις. Η άσφαλτος έκαιγε τα πόδια τους όσο αυτά την πατούσαν.

Έφτασαν στην απέναντι μεριά της ασφάλτου και ένιωσαν τον ουρανό να τους πλημμυρίζει με νερό και ας είχε ήλιο. Ένα

αεροπλάνο θωράκιζε την πίσω πλευρά της ασφάλτου κάνοντας σίγουρο ότι δεν θα υπάρξει αναζωπύρωση της φωτιάς. Στάθηκαν λίγο να ανασάνουν.

Η πάπια κοίταξε προς την άσφαλτο και είδε την αλεπού που της είχε στερήσει το ένα μικρό της να την έχουν σβήσει με νερό οι πυροσβέστες, χωρίς να είναι αυτό αρκετό να την κρατήσει στην ζωή. Όταν είχαν απομακρυνθεί οι πάπιες η αλεπού στην προσπάθεια της να προσδιορίσει το σημείο της πλευράς του ποταμού που θα βγουν, διάλεξε την απέναντι πλευρά και πέρασε από την γέφυρα ξύλων διασχίζοντας με ασφάλεια τον ποταμό. Η επιλογή της καθυστέρησε αρκετά την διαφυγή της από την φωτιά και παρά το πλεονέκτημα της δεν τα κατάφερε.

Η πάπια χωρίς να πάρει το βλέμμα της από την αλεπού, μυρίζοντας την καμμένη σάρκα και νιώθοντας τον τραγικό θάνατο της, έκρωξε τον θρήνο της για δεύτερη φορά μέσα στην μέρα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ε.Σ.

Πάλι ξύπνησα νωρίς γαμώ την τρέλα μου. Άντε να ξανακοιμηθείς τώρα. Σε δυο ώρες δουλεύω κι εγώ κάθομαι και χαζεύω στο Facebook. Ας σηκωθώ τώρα τέλος πάντων δεν γαμιέται. Ας μην χαλαστώ πολύ είναι Πέμπτη σήμερα, μια μέρα ακόμα κι από αύριο έχει χαλάρωση, καφεδάκια, μπυρίτσες κι όλα τα παρελκόμενα.

Φτιάχνω τον καφέ μου, τρώω τοστ κι η διάθεση μου είναι στα ύψη. Μέχρι και γυμναστική σκέφτομαι να αρχίσω τα πρωινά, επιτέλους έγινα κι εγώ ένας μοντέρνος μικροαστός με όλα τα καλά και τα κακά που περιλαμβάνει αυτό. Πάνε έξι μήνες που έκοψα τα αντικαταθλιπτικά και η αλήθεια είναι ότι νιώθω καλύτερα όσο κι αν δεν θέλω να το παραδεχθώ. Προφανώς ακόμα βουλιάζω στην απάθεια και πνίγομαι στις ανούσιες σκέψεις μου αλλά τουλάχιστον τώρα ξέρω να το αναγνωρίζω και να βγαίνω απ' αυτή την κατάσταση. Και το κυριότερο: υπάρχουν αυτές οι λίγες αλλά ωραίες στιγμές που νιώθω όμορφα ρε γαμώτο και περνάω καλά χωρίς ενοχές, παραλογισμούς και δεύτερες σκέψεις.

Ενώ ντύνομαι και σκέφτομαι τι θα κάνω το σαββατοκύριακο χτυπάει το σταθερό τηλέφωνο. Πράγμα περίεργο γιατί οι μόνες φορές που χτυπάει είναι για να μας ενημερώσουν για τις νέες προσφορές της Cosmote και για πολιτικές δημοσκοπήσεις. Να σημειωθεί ότι η ώρα είναι 08 και 20.

- Ναι γεια σας, τηλεφωνώ απ' το Α.Τ. Καισαριανής και θα ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Μανωλόπουλο.

- (Τι να έγινε τώρα ρε πούστη γαμώτο τι με θέλουνε;)

- Ναι με ακούτε;

- Ναι ναι συγγνώμη κάνει διακοπές, ο κύριος Μανωλόπουλος λείπει αυτή τη στιγμή. Τι τον θέλετε; Είμαι ένας φίλος του, πείτε μου εμένα και θα τον ενημερώσω.

- Ήρθε το χαρτί κατάταξης του και πρέπει να περάσει να το παραλάβει γιατί σε δύο εβδομάδες παρουσιάζεται.

- .....

- Ναι, με ακούτε;

- Ναι ναι σας άκουσα, θα τον ενημερώσω, ευχαριστώ πολύ.

Πως γίνεται να ξέχασες ότι λήγει η αναβολή σου ρε άχρηστε, ρε χρυσόψαρο, ρε σκουπίδι;;; Με όλα αυτά που συνέβησαν στην ζωή μου τον τελευταίο καιρό είχα βγάλει τελείως απ' το μυαλό μου το θέμα του στρατού.

Και τώρα τι κάνουμε; Πάντα έλεγα ότι θα κυνηγήσω να πάρω Ι5 αλλά τώρα τι να κάνω τελευταία στιγμή. Απ' την άλλη να πάω φαντάρος τώρα; Τώρα που βρήκα μια δουλειά, έπιασα δικό μου σπίτι κι η ζωή μου μπήκε σε μια σειρά; Κι αν με ξαναπιάσουν τα ψυχολογικά μου εκεί που θα πάω; Και ποιος θα με συντηρεί άμα μπω φαντάρος; Υπάρχει η λύση να πάρω τους γονείς μου να κλαφτώ μπας και βρουν κάποιο βύσμα κι έρθω Αθήνα. Όχι, όχι, με τίποτα, έχουμε και μια αξιοπρέπεια. Κι άμα με στείλουνε στον Έβρο να κυνηγάω μετανάστες τι θα κάνω; Αυτά που κοροϊδεύω;

Βγήκα απ’ το Α.Τ. με κομμένα τα πόδια. Σε 13 μέρες παρουσιάζομαι στις Καστανιές Έβρου. Προσπάθησα να το ξεχάσω και πήγα για δουλειά. Τα τηλέφωνα πήραν φωτιά, όποιον φίλο και γνωστό είχα που είχε πάρει Ι5 τον πήρα να μου συστήσει έναν γιατρό να κάνω την δουλειά μου. Τελικά την λύση έδωσε η φίλη μου η Μαριάννα που μου είπε για έναν στρατιωτικό ψυχίατρο στο κέντρο του Χαλανδρίου που είχε δώσει χαρτί σε δυο τρία άτομα απ’ την δουλειά της. Πήρα τηλέφωνο και έκλεισα κατευθείαν ραντεβού για 5 μέρες μετά.

Έφτασα μισή ώρα νωρίτερα στο Χαλάνδρι και πάρκαρα 2 τετράγωνα μακριά. Κάθισα σ᾽ ένα παγκάκι για τσιγάρο και έβλεπα την κρίση πανικού να έχει στρίψει ήδη απ’ το παρακάτω στενό και να με πλησιάζει. Τα χέρια μου ίδρωναν και άρχισαν και οι πόνοι στο στήθος. Αποφάσισα να το παίξω χαλαρός, να πω ένα σύντομο ιστορικό χωρίς πολλές λεπτομέρειες και να μαι ευθύς ως προς τι τον θέλω. Άλλωστε απ’ ότι κατάλαβα αυτή τη δουλειά κάνει ο άνθρωπος, έτσι βγάζει το ψωμί του, όλα καλά θα πάνε. Μόνο που το ιδιοφυές σχέδιο μου δεν πήγε καθόλου σύμφωνα με τα πλάνα. Μπαίνω μέσα στο ιατρείο και κάθομαι, είμαι κάτασπρος απ’ το άγχος, κουνάω τα πόδια μου απ’ τη νευρικότητα και φαίνομαι σαν το πιο αξιολύπητο πλάσμα του κόσμου. Το ιατρείο βρωμάει τσιγαρίλα, έχει άφθονη σκόνη και βγάζει μια άπλετη μιζέρια. Μπαίνει ο γιατρός και με φωνάζει να περάσω. Καθώς τον παρατηρώ ξαφνικά δεν νιώθω το πιο αξιολύπητο πλάσμα του κόσμου. Ο γιατρός είναι πενηντάρης που μοιάζει είκοσι χρόνια μεγαλύτερος, έχει σκαμμένο πρόσωπο και περπατάει και μιλάει αργά και με υποδέχεται με ένα φιλικό χαμόγελο. Θα μπορούσε να είναι κλασικός θαμώνας ελληνικού καφενείου. Νιώθω ήδη καλύτερα. Τότε αρχίζω και του λέω την ιστορία μου με παύσεις, σαρδάμ, κεκεδίζοντας και ιδρώνοντας. Δεν φάνηκε να με πολυακούει, απλά κούναγε το κεφάλι του και έγραφε πράγματα σ’ ένα χαρτί. Με τα πολλά φάνηκε να καταλαβαίνει κι άρχισε να γράφει το χαρτί με το οποίο θα πάω στην στρατολογία. Στη συνέχεια με ρώτησε αν νιώθω καλά, με συμβούλεψε να ξαναρχίσω τα χάπια και μου ζήτησε 80 ευρώ. Μετά μου είπε να μην αγχώνομαι κι ότι όλα καλά θα πάνε. Τον ευχαρίστησα κι έφυγα, ντροπιασμένος για την θλιβερή μου παρουσία στο ιατρείο αλλά με μια ανακούφιση κι ένα μεγάλο χαμόγελο στα χείλη. Βγήκα κι άρχισα να πανηγυρίζω σαν ηλίθιος με το χαρτί του γιατρού στα χέρια. Την άλλη εβδομάδα θα πάω στο Φρουραρχείο, θα τους δείξω το χαρτί του γιατρού και τέρμα ο στρατός. Είμαι χαρούμενος, η ζωή είναι ωραία, πάω για ποτό να το γιορτάσω, χαλάλι τα 80 ευρώ!

ΙΩΑΝΝΑ ΓΙΑΓΚΟΥ

Ο ανάξιος επιβάτης

Υπήρξαν και καλύτερα ταξίδια για τον ίδιο, καχύποπτη προσωπικότητα, ασταθές άτομο με βαθιές πληγές από τα παιδικά του χρόνια, ναι, ναι σίγουρα από τα παιδικά του χρόνια και σίγουρα βαθιές, ναι, ναι, βαθιές, βαθιές και αθεράπευτες. Η μητέρα του έφταιγε για όλα, αυτή εξάλλου ήταν και η αιτία όλου αυτού του πανικού που προκλήθηκε στον ίδιο – για τον ίδιο – αν δεν ήταν αυτή και το καλλίφωνο κάλεσμά της δεν θα ταξίδευε εκείνος, τον παρακάλεσε μετά από τόσα χρόνια εγκατάλειψης και απουσίας της να ταξιδέψει χιλιόμετρα μακριά για να τη βρει. Εκείνη τον άφησε σε μικρή ηλικία ορφανό, καθώς δεν γνώρισε ποτέ του άλλη οικογένεια εκτός από τα λιγοστά ψίχουλα οικογένειας που του προσέφερε όσα χρόνια υπομονετικά τον ανεχόταν μέχρι και την αντικατάστασή του από κάποιον άλλον άνδρα, μεγαλύτερο, που την πήρε μακριά.

Τώρα, ενθυμούμενη το μητρικό της καθήκον ή ίσως λόγω τύψεων, αν αυτές υπάρχουν, ή ακόμη και το προχωρημένο της ηλικίας της, παιδευόταν φαίνεται και επιθυμούσε να λύσει τις όποιες εκκρεμότητές της. Βέβαια και θα τον καλούσε, εξάλλου, αφού διάβασα τα σχετικά άρθρα που γράφηκαν έφτασα στο συμπέρασμα ότι η μητέρα του είναι από αυτά τα άτομα που σκέφτονται πάντα τον εαυτό τους, συνεχώς, ανεξάντλητα και μόνο τον εαυτό τους, άρα αυτό το κάλεσμα δεν θα έπρεπε να προκαλέσει έκπληξη στον ίδιο της τον γιο ούτε βέβαια αυτός να ανταποκριθεί έχοντας ελπίδα ότι θα βρει τη μητέρα που τότε έχασε. Ας μην παραλείψουμε, ότι εξαιτίας της δεν μπορούσε να συνάψει σταθερές ή μόνιμες σχέσεις, εφόσον το παιδικό τραύμα που του προκάλεσε τον είχε μετατρέψει σε έναν ενήλικα απίστευτα ανασφαλή και καχύποπτο που όση αγάπη κι αν λάμβανε θεωρούσε ότι δεν ήταν πραγματική ή αρκετή και μονίμως αισθανόταν ένα κενό στο στήθος του, έτσι πάθαινε συχνά κρίσεις πανικού, οι οποίες με τη σειρά τους επηρέαζαν κάθε πτυχή της ζωής του. Για να καταλάβετε, οι συνήθεις σχέσεις δούναι και λαβείν του φαίνονταν ελλιπείς από κάθε άποψη και εφόσον αυτές καθιστούσαν την αγάπη είδος δοσοληψίας τότε έτσι την έδινε και έτσι την απαιτούσε, όμως, όταν δεν την λάμβανε σύμφωνα με αυτό που θεωρούσε ως «λήψη αγάπης», τότε μεταμορφωνόταν σε αιμοδιψή κακεντρεχή και μνησίκακο άνθρωπο.

Με την αντικειμενικότητα που με διακατέχει και εφόσον επιθυμώ να γράφω στο μπλοκ μου μόνο αξιόπιστα γεγονότα, έχοντας μελετήσει τις αναφορές και αφού ερεύνησα το γεγονός, είμαι βέβαιος ότι αυτή έφταιγε. Εξάλλου και η έρευνα που διεξήχθη μετά το περιστατικό αυτό επιβεβαιώνει, όσα, δηλαδή, γράφω. Ναι, εκείνη ήταν υπαίτια όλων των δεινών της ζωής του. Χωρίς οικογένεια, λοιπόν, αγόταν και φερόταν σε διάφορα σπίτια, δοκιμάζοντας διάφορες οικογένειες αναλόγως του γούστου που είχε και επέλεγε για αυτόν το τότε ορφανοτροφείο της οδού Ιθάκης στη Βουλιαγμένη. Έτυχε να περάσω από εκείνο τον δρόμο αρκετές φορές, αλλά ποτέ δεν πρόσεξα το κτίσμα που υπήρχε εκεί, βέβαια μετά από το συμβάν και για να ικανοποιήσω την περιέργειά μου περπάτησα βράδυ όλον τον δρόμο από το διαμέρισμά μου μέχρι εκείνη την οδό και στάθηκα έξω παρατηρώντας ή ανακατασκευάζοντας στη σκέψη τη ζωή και τα συναισθήματα του τότε νεαρού ατόμου που είχα την τύχη να προσέξω σε εκείνη την πτήση.

Για να μην μακρηγορώ, βρισκόμουν και εγώ μαζί με αυτόν στην ίδια πτήση, περιττό να αναφέρω ότι σιχαίνομαι τα αεροπλάνα, αυτά τα σιδερένια πετούμενα είναι αποκρουστικά και κλειστοφοβικά και εκτός του ότι διασχίζουν τον αέρα νομίζοντας ότι περνιούνται για μεγάλα και περήφανα πουλιά, με ενοχλεί ότι υπάρχουν και άνθρωποι που τα θαυμάζουν και αρέσκονται να ασχολούνται μαζί τους. Αν είναι δυνατόν! Τέλος πάντων, ήμουν, λοιπόν, αυτόπτης

μάρτυρας των τεκταινομένων και θεώρησα χρέος μου να σας διηγηθώ όσα συνέβησαν σε εκείνη την πτήση. Ήταν πρωί Παρασκευής, στις έξι και δεκαπέντε ήταν η αναμενόμενη ώρα της απογείωσης, το ταξίδι αυτό το ακύρωσα αρκετές φορές λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων, αλλά δεν σήκωνε άλλη αναβολή καθώς η ξαδέλφη μου, μόνιμη κάτοικος της Γερμανίας, θα ερχόταν η ίδια σε εμένα αν δεν πήγαινα εγώ σε εκείνη, και αυτό δεν ήθελα με τίποτα να συμβεί. Επομένως, τα προγραμμάτισα όλα, ώστε να καταφέρω να την υπομείνω το Σαββατοκύριακο χωρίς παρεμβάσεις, δεν ήξερα βέβαια σε τι συναρπαστικό γεγονός θα δήλωνα το παρόν μου. Έφτασα στο αεροδρόμιο δύο ώρες πιο νωρίς, πέρασα με ευκολία τον τυπικό έλεγχο και, αν και μπήκα με σχετικό ενθουσιασμό στο αεροδρόμιο, επιβιβάστηκα στο αεροπλάνο με κάποια νευρικότητα. Κάθισα στη θέση μου, απολύμανα τον χώρο γύρω μου λόγω της μικροβιοφοβίας που με ταλαιπωρεί από μικρό παιδί και έβγαλα το μυθιστόρημα που τόσο καιρό έχω αφήσει έρημο να κείται στο κομοδίνο του υπνοδωματίου μου. Αφού διάβασα με απογοήτευση μερικές μη ενδιαφέρουσες σελίδες το αεροπλάνο άρχισε την απογείωση και έτσι κάθισα όπως άρμοζε στη θέση μου, δένοντας τη ζώνη μου πολύ καλά και σφίγγοντας τις γροθιές των χεριών μου που ήταν ιδρωμένες από το άγχος που μου προκαλούσε το πετούμενο αυτό σίδερο.

Σε αυτήν την πτήση λοιπόν, είχα την τύχη να παρατηρήσω αρκετά καλά τον άνθρωπο εκείνον, καθώς εγώ καθόμουνα στην 12η σειρά και αυτός στην 11η, απέναντί. Έτσι, από πλάγια τον παρατήρησα για αρκετή ώρα, η αλήθεια είναι ότι τον είχα προσέξει εξ αρχής, μόλις κάθισα στη θέση μου, επειδή άγγιζε εξεταστικά με τα άχαρα ασπρουλιάρικα χέρια του την έξοδο κινδύνου ψαχουλεύοντας τις γωνιές και πιέζοντας ό,τι κόκκινο πλήκτρο υπήρχε. Αυτό θυμάμαι με εκνεύρισε ιδιαίτερα και μου προκάλεσε ένα αίσθημα τρόμου συνδυασμένο με ταχυκαρδία και επιπλέον ιδρώτα, έτσι δεν πήρα τα μάτια μου από πάνω του μέχρι να σιγουρευτώ ότι δεν κινδυνεύει εξ αιτίας του η ζωή μου σε αυτό το αεροπλάνο. Για αρκετή ώρα δεν ησύχαζε και μαζί του ούτε και εγώ μπόρεσα να ηρεμήσω, σκεφτόμουνα ότι τρεις ώρες και 15 λεπτά είναι η διάρκεια της πτήσης από την Αθήνα στο Ντόρτμουντ, αλλά ούτε αυτό με καθησύχαζε. Οι κινήσεις του ήταν γρήγορες και αγχωτικές, αν ήταν άλλος και όχι εγώ θα έλεγε ότι συμπεριφέρεται σαν μικρό παιδί που κάνει ζαβολιές και τρομαγμένο περιμένει την επικείμενη τιμωρία από τους γονείς του. Ποιος να ήξερε, όμως, ότι σίγουρα η τιμωρία δεν θα ερχόταν από τους γονείς του ή μάλλον η τιμωρία ήδη τον βρήκε αδίκως και τον έσυρε στα τάρταρα των εφιαλτών του.

Τον θυμάμαι λες και τον είδα σήμερα, μεσαίου μεγέθους μαλλιά, σκούρο ξανθό χρώμα, επιμελώς ατημέλητα θα τα χαρακτήριζα, με σκούρα καφέ μάτια και όλα αυτά βρίσκονταν πάνω σε μια στρογγυλοπρόσωπη φιγούρα με ελαφριές φακίδες και λεπτά σοφιστικέ χείλη. Αλλόκοτος άνθρωπος, θα μπορούσα να κάνω παρέα μαζί του σίγουρα εφόσον μου αρέσουν τα ασυνήθιστα άτομα και πάντα μαθαίνω κάτι από εκείνα, συμπεριφέρονται αλλιώς μπροστά στα αξιοπερίεργα της καθημερινότητας, τα οποία για τους κοινούς ανθρώπους παραμένουν στη σκιά του αοράτου. Λίγο πριν την προσγείωση του αεροπλάνου μια παράλογη ηρεμία τον κατέλαβε, παράλογη επειδή ήταν απότομη η μεταστροφή της προηγούμενης πανικοβλημένης διάθεσής του. Τα χαρακτηριστικά του έγιναν πιο γλυκά και τα χέρια του περιορίστηκαν στο άγγιγμα των ποδιών του. Αναρωτήθηκα αν κατάπιε γρήγορα και με μανία, χωρίς να τον δω, κάποιο ηρεμιστικό, αλλά δεν είχε ιδιαίτερη σημασία εκείνη την ώρα καθώς εμένα το μόνο που με ενδιέφερε ήταν ότι, δόξα τω θεώ, το αεροπλάνο προσγειώθηκε χωρίς αυτός ο ιδιόρρυθμος και θορυβώδης άνδρας να θέσει τις ζωές τόσων επιβατών συμπεριλαμβανομένης και της δικής μου σε κίνδυνο.

Από τη στιγμή που έγινε η αποβίβαση και έπειτα δεν τον ξαναείδα, ήταν λες και άνοιξε η γη και τον κατάπιε, τον έχασα εντελώς από τα μάτια μου – τώρα που τον είχαν συνηθίσει ως το επίκεντρό τους – ούτε στην αναμονή των αποσκευών τον εντόπισα ασχέτως του ότι περίμενα τουλάχιστον για είκοσι λεπτά μέχρι να φανεί η αγαπημένη σκούρη λαχανί βαλίτσα μου. Δεν μου έκανε τρομερή εντύπωση που μόνο εγώ και ακόμη δύο άτομα περίμεναν τις αποσκευές τους, καθώς οι περισσότεροι επιβάτες της πτήσης είχαν αποσκευές δια χειρός και έτσι κατευθύνονταν ευθύς προς

τον χώρο αφίξεων για να ανταμώσουν αγαπημένα ή μη πρόσωπα. Που να φανταστώ τι διαδραματιζόταν όσο εγώ ανάμενα με περίσσια υπομονή και ένα αίσθημα ηρεμίας την αποσκευή μου σκεπτόμενος τη νιρβάνα που κατέκλυσε τον πρωτύτερα στρεσαρισμένο άνθρωπο τα τελευταία λεπτά πριν την προσγείωση. Εκ των υστέρων και αφού εξέτασα εξονυχιστικά όλη την έρευνα της αστυνομίας – ναι, αυτό σημαίνει ότι έχω άτομα που με εκτιμούν στο σώμα και μου δίνουν πρόσβαση στα θεωρούμενα ασήμαντα για αυτούς στοιχεία – συμπλήρωσα όλα τα κομμάτια που έλειπαν από το παζλ.

Θα σας εξηγήσω τι εννοώ, ολοκληρώνοντας την αφήγηση των γεγονότων. Αφού, λοιπόν, πήρα την αποσκευή μου βγαίνοντας από το αεροδρόμιο αντίκρισα την ξαδέλφη μου με ένα χαμόγελο και ανοιχτά τα χέρια να με καλωσορίζει θερμά. Δεχόμενος αυτόν τον εναγκαλισμό από ευγένεια βέβαια, γιατί όλοι ξέρουν ότι δεν είναι το φόρτε μου οι αγκαλιές και χωρίς καλά-καλά να καταφέρω να αρθρώσω λέξη, ξαφνικά κοσμοσυρροή μαζεύτηκε στην είσοδο του αεροδρομίου και μέσα σε δευτερόλεπτα κατέφθασαν περιπολικά, τα οποία προσπαθούσαν να βάλουν σε τάξη το πλήθος και να ελέγξουν την κατάσταση ανακαλύπτοντας τι είχε συμβεί. Αγνόησα εντελώς το περιστατικό, το ίδιο και η ξαδέλφη μου, καθώς αυτά συμβαίνουν στα αεροδρόμια συχνά και ο κόσμος ξεσηκώνεται ούτως ή άλλως για μικροπράγματα. Στον δρόμο προς το σπίτι της μου ήρθε η σφοδρή επιθυμία να επιστρέψω σπίτι μου, δεν αστειεύομαι όταν γράφω ότι δεν σταμάτησε λεπτό να μιλά, δεν ξέρω αν όντως είναι χαρακτηριστικό των γυναικών ή αν δεν έχει σχέση με το φύλο η ομιλητικότητα, αλλά, πραγματικά δεν ξέρω άλλο άτομο που να μιλάει τόσο πολύ εκτός από την Μαγδαληνή. Προσπάθησα να αφαιρεθώ βλέποντας τον δρόμο και εξερευνώντας τα γύρω κτίρια προσποιούμενος ότι η αμέριστη προσοχή μου είναι μαζί της. Για να μη σας τα πολυλογώ, το επόμενο πρωί έκραξαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης για την αυτοκτονία ενός ανθρώπου στις τουαλέτες του αεροδρομίου μετά από την αποβίβαση της πτήσης από Αθήνα. Έκπληξη μου προκλήθηκε από το συμβάν και τρόμος, τρόμος κυρίως για τον εκνευρισμό που είχα νιώσει για έναν μελλοθάνατο. Μετά από αυτές τις ειδήσεις περίμενα να περάσει γρήγορα-γρήγορα το Σαββατοκύριακο γιατί το μόνο που με απασχολούσε ήταν να πάω στο σπίτι και να ασχοληθώ με αυτό το μοναδικό γεγονός στο οποίο συμμετείχα και εγώ. Έτσι και έγινε, με την είσοδο μου στο καταφύγιό μου μάζεψα ό,τι γράφηκε και βρήκα τον απαραίτητο χρόνο για να μελετήσω και να κατανοήσω την αυτοκτονία αυτού του αγνώστου. Φαίνεται ότι ο αυτόχειρας αφού κατέβηκε από το αεροπλάνο κατευθύνθηκε στην τουαλέτα όπου έθεσε τέλος στη ζωή του με ένα μαχαιράκι που αγόρασε από τα duty free στο αεροδρόμιο του Ελευθέριου Βενιζέλου. Μου έκανε εντύπωση με πόσο κοινά και καθημερινά πράγματα μπορεί κάποιος να φέρει το τέλος.

Εκτός αυτού, η αυτοκτονία δεν θα είχε καμία σημασία από μόνη της χωρίς το ιστορικό του ατόμου το οποίο αποδείχθηκε ότι παρακολουθούταν χρόνια από ψυχίατρο, ώστε να μπορέσει να ισορροπήσει σε αυτόν τον εξ αρχής άχαρο κόσμο για τον ίδιο. Μόνο ο ίδιος γνώριζε τι αγώνα έδινε για να μπορέσει να έρθει μέχρι το σημείο που έφτασε και να αποφασίσει να εγκαταλείψει το πεδίο της μάχης. Είχε κάθε δικαίωμα να το πράξει, έτσι; Μπορεί κανείς να φτάσει μπροστά στις πύλες του παραδείσου, να κοιτάξει μέσα και να επιλέξει να φύγει, έτσι; Η αδυναμία του να σταθεί αντιμέτωπος μπροστά στον δικό του δαίμονα, μπροστά σε αυτό το τέρας που ρουφούσε το αίμα της ζωής του εξ αποστάσεως κατευθείαν από τις φλέβες του έως ότου το ζώο ξύπνησε και αποφάσισε με όσες δυνάμεις του απέμειναν να θέσει ένα αμετάκλητο τέλος στη βασανιστική του ζωή αποτελεί δικαίωμα του, σωστά; Ποιος θέλει εξάλλου να έρθει αντιμέτωπος με τους δημιουργούς του; Ούτε και εγώ θα ήθελα να αντιμετωπίσω τους δικούς μου. Ποιος μας υποχρέωσε να κάνουμε κάτι τέτοιο; Η επιλογή να μην θέλουμε δεν υπάρχει; Δηλαδή, για να νιώσουν οι αυτάρεσκοι δημιουργοί καλά πρέπει τα δημιουργήματα να θυσιάζονται; Οι δημιουργοί είναι φταίχτες για όλα, αυτοί γεννούν βάρη τα οποία δεν μπορούν να κουβαλήσουν. Τα δημιουργήματα, όμως, ξυπνάνε ακόμη και στις γραφές και ακρωτηριάζουν τον

ομφάλιο λώρο, τον πετάνε με περιφρόνηση και είναι ευτυχή έστω και με λιγότερο δέρμα πάνω τους. Η άποψή μου είναι ότι ο άνθρωπος εκείνος δοκίμασε τις δυνάμεις του, το δημιούργημα ξύπνησε, ο ακρωτηριασμός δεν πέτυχε και έτσι οδηγήθηκε στην εξ ολοκλήρου αφαίρεσή του. Ίσως και να σχεδίαζε μήνες αυτήν την κατάληξη, ίσως να ήθελε η γυναίκα με το γαλάζιο φόρεμα που τον περίμενε να περιμένει αιωνίως, αυτή ξέρει τι δημιούργησε. Αν θέλετε την γνώμη μου, η επιλογή του να μην ικανοποιήσει την υπαίτια όλων των δεινών του δεν ήταν καθόλου άσπλαχνη όπως χαρακτηρίζεται από πολλούς, ούτε ήταν κακή επιλογή. Δεν κατανοώ γιατί κρίνεται τόσο αυστηρά ο άτυχος και η τόσο μεγαλόπνοη αυτοκτονία του έχει καταχωρηθεί τόσο ευτελώς ως η αυτοκτονία ενός ανισόρροπου. Θα έπρεπε να ντρεπόμαστε για το πώς παρουσιάζουμε ζωές ολόκληρες ανθρώπων απλώς και μόνο για να μοιάζουν οι δικές μας φανταχτερές και ωραιοποιημένες. Μόνο για τον εαυτό του νοιάζεται ο καθένας, τελικά. Τι να περιμένει κανείς; Εμείς είμαστε οι δημιουργοί.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΥ

Διανύοντας το σκοτάδι

Είναι πρωί, ξημερώματα, μία μέρα δίχως φως. Βαριά σύννεφα καλύπτουν τον ουρανό και έξω από το κλειστό παράθυρο μαίνεται καταιγίδα, δυνατή, απόκοσμη ή τουλάχιστον έτσι την αισθανόταν. Δεν είχε κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ, σκεφτόταν και ενώ σκεφτόταν παράλληλα αφουγκραζόταν τους εξωτερικούς ήχους που μαρτυρούσαν ζωή, τις φωνές των περαστικών, το θρόισμα των φύλλων, την βοή του ανέμου. Εκείνη είχε μείνει ξαφνικά μόνη, τόσο άδικα μόνη. Μόλις πριν από δύο εβδομάδες ο πατέρας της, το στήριγμα της, ο μοναδικός άνθρωπος που στεκόταν σαν βράχος στο πλάι της σε όλα, στα εύκολα και στα δύσκολα, στις χαρές και στις λύπες, είχε χαθεί για πάντα. «ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ;». Αυτό το αμετάκλητο ήταν που την τρομοκρατούσε περισσότερο στην ιδέα του θανάτου, την φόβιζε πιο πολύ και από την μοναξιά και από την αίσθηση της εγκατάλειψης, φοβίες που είχε κληρονομήσει μετά το φευγιό της μητέρας της, που τους εγκατέλειψε χρόνια πριν χωρίς ποτέ να γυρίσει να κοιτάξει πίσω της. Η σκέψη αυτή έκανε τα δάκρυα να κυλήσουν από τα μάτια της και μια αίσθηση κρύου ή καλύτερα παγωνιάς να κατακλύζει το κορμί της.

Γύρω ο χώρος, το σπίτι της, ήταν σκοτεινό και κρύο λόγω της βροχής που συνέχιζε ακάθεκτη τον σκοπό της, να δροσίσει την γη έπειτα από ένα ιδιαίτερα θερμό καλοκαίρι, μα πιο σκοτεινή και έρημη της φαινόταν η ψυχή της. Κοίταξε έξω από το παράθυρο και ένιωσε σαν όλος ο εσωτερικός της κόσμος να ξεβράστηκε στη φύση, σαν τα καιρικά φαινόμενα να συμπάσχουν μαζί της. Ξαφνικά, ένα δειλό φως ανάβλυσε από την ψυχή της, μια ανάμνηση φώτισε σαν αστραπή το μυαλό της και τώρα είχε την εικόνα μπροστά της. Ο πατέρας και εκείνη αγκαλιά, προσπαθούσε να την παρηγορήσει για το χαμό της γιαγιάς της.

-«Ελπίδα μου» της έλεγε, «μην κλαις πια, αυτό ήταν το σχέδιο».

-«Ποιο σχέδιο πατέρα;» του απάντησε μην μπορώντας να συγκρατήσει τους λυγμούς της.

-«Γλυκιά μου, την κάλεσε ο γέρος που κατοικεί στους ουρανούς κοντά του, να τον συντροφεύει, της χάρισε πια αιώνια γαλήνη και ευτυχία».

-«Μα μπαμπά», του είπε, «ήταν ό,τι είχε απομείνει από την μητέρα μου, τώρα πια είμαστε ολομόναχοι».

Εκείνος την κοίταξε με τρυφερότητα και της απάντησε «Δεν είμαστε ολομόναχοι καρδία μου. Έχουμε ο ένας τον άλλον».

Το κορίτσι αρχικά παρηγορήθηκε, αμέσως όμως την κυρίευσε ένας τρομερός φόβος. Τον κοίταξε με τον τρόμο ζωγραφισμένο στα ορθάνοιχτα ματάκια της και αμέσως ρώτησε «Πατέρα, και αν ο θεός καλέσει και εσένα στους ουρανούς εγώ τι θα κάνω; Θα μείνω μόνη;»

Ο πατέρας της την τράβηξε στην αγκαλιά του, την φίλησε στο μέτωπο και κοιτώντας την κόρη του ευθεία μέσα στα μάτια της είπε « Μέχρι τότε θα έχεις γίνει γυναίκα, θα έχεις δημιουργήσει και εσύ την δικιά σου οικογένεια, δεν θα είσαι μόνη». Η απάντηση αυτή δεν φάνηκε να ικανοποιεί την μικρή, η οποία στριμώχτηκε στην αγκαλιά του πατέρα της και τον κρατούσε όσο πιο σφιχτά μπορούσε σε μια προσπάθεια να νιώσει ζεστασιά και ασφάλεια. Εκείνος την ξέσφιξε από πάνω του, της χαμογέλασε και της είπε «Μην φοβάσαι βρε κουτό, έτσι κι αλλιώς κάποια στιγμή θα ξαναβρεθούμε όλοι μαζί ψηλά στον ουρανό, θα κατοικούμε εκεί, θα είμαστε πολύ ευτυχισμένοι και τίποτα πια δεν θα μπορεί να μας χωρίσει, κανείς δεν θα είναι μόνος» και της έκλεισε το μάτι.

Το χαμόγελο που σχηματίστηκε στο πρόσωπο της Ελπίδας έσβησε απότομα όταν συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν μόνη στο σκοτεινό σαλόνι του σπιτιού τους και ο πατέρας της ήταν απών. Τώρα, είκοσι χρόνια μετά τον χαμό της γιαγιάς της, ο θεός τελικά κάλεσε και τον πατέρα της κοντά του. Μπορεί το κοριτσάκι του τότε να είχε γίνει πλέον γυναίκα όπως προέβλεψε ο πατέρας της, ωστόσο, επιβεβαιώνοντας τον παιδικό της φόβο είχε μείνει μόνη. Ο πρώτος της έρωτας την βρήκε και την προσπέρασε γοργά. Ήρθε σαν κύμα ορμητικό και μετά από λίγο χάθηκε πάλι πίσω στην απεραντοσύνη της θάλασσας, ακριβώς στο σημείο που γίνεται ένα με τον ορίζοντα, και έκτοτε δεν κατάφερε να βυθιστεί ξανά στην αγκαλιά ενός άντρα. Ίσως να απογοητεύτηκε, ίσως και να θεώρησε πως ο έρωτας είναι ένα άπιαστο όνειρο για αυτήν ή κάτι με ημερομηνία λήξης. Πάντως, δική της οικογένεια δεν κατάφερε να δημιουργήσει και μπορεί να μην κατάφερνε ποτέ. «Άρα τι; Είμαι καταδικασμένη να ζω μόνη;» Η σκέψη αυτή ήχησε τόσο δυνατά μέσα στο μυαλό της που ένιωσε σαν να της τρυπάει το κρανίο.

Η βροχή είχε ήδη κοπάσει, η Ελπίδα βρισκόταν βυθισμένη ανάμεσα σε όμορφες φωτεινές αναμνήσεις και σε ζοφερές σκέψεις και συναισθήματα. Ξαφνικά, την απόλυτη ησυχία του σκοτεινού δωματίου διακόπτει ένας χτύπος στην πόρτα.

-«Ποιος είναι;», ρώτησε η Ελπίδα.

-«Εγώ είμαι», απάντησε μία γνώριμη φωνή πίσω από την πόρτα.

Η Ελπίδα τρέχει και ανοίγει. Μπροστά της στεκόταν ένας νεαρός με φωτεινό βλέμμα και πλατύ χαμόγελο. Ήταν ένας παλιός φίλος, ένα πολύ αγαπημένο δικό της πρόσωπο. Απρόσμενα, μια ηλιαχτίδα σκίζει τα μαύρα σύννεφα του ουρανού και γεμίζει με φως το μέχρι τότε σκοτεινό δωμάτιο.

«Μου έλειψες κοριτσάκι» της λέει ο νεαρός.

«Την καταλληλότερη στιγμή ήρθες» του απαντά η Ελπίδα και τον καλεί μέσα.

Μόλις κλείνει την πόρτα πίσω της, η Ελπίδα, παρατηρεί τον χώρο γύρω της. Το άλλοτε σκοτεινό δωμάτιο, είναι τώρα λουσμένο στο φως. Η Ελπίδα κοιτάζει έξω από το παράθυρο την πρώτη ηλιαχτίδα μετά την καταιγίδα και έπειτα κοιτάζει τον φίλο της κατάματα. «Κάπως έτσι θα πρέπει να μοιάζει και η “ΕΛΠΙΔΑ”» σκέφτηκε, «σαν μια μικρή ηλιαχτίδα που μόλις γεννήθηκε, για να πεθάνει ίσως και πάλι μέσα στο πρώτο βαθύ σκοτάδι, σχηματίζοντας, αέναα, ατέρμονους κύκλους ζωής και θανάτου...»

ΖΩΗ ΓΕΡΟΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ένα όνειρο

Και τώρα τι γίνεται; Αυτό ήταν; Έτσι κλείνει ένας κύκλος της ζωής μας; Από τη μια στιγμή στην άλλη; Ξαφνικά, στα 47 σου, σου λένε πως θα σταματήσεις να κάνεις τη δουλειά που έκανες για είκοσι ολόκληρα χρόνια. Τη δουλειά που έθρεψε το παιδί που γέννησες, που έχτισε το σπίτι σου, που στήριξε ολάκερη τη ζήση σου. Το μέλλον άγνωστο, απρόβλεπτο, θολό...

Ερωτηματικά και βαριές σκέψεις στοίχειωναν το μυαλό μου κάθε μέρα και κάθε βράδυ: «Τι θα μου συμβεί; Το σπίτι; Η οικογένειά μου; Θα έχω δουλειά;»

Τα βλέφαρά μου βάρυναν και αποκαμωμένη αφέθηκα να βυθιστώ σε έναν ύπνο λυτρωτικό ...τουλάχιστον δεν θα σκεφτόμουν, δεν θα αγωνιούσα... θα ταξίδευα για λίγο στον κόσμο των ονείρων.

Ο μολυβένιος ουρανός όμως με ακολουθούσε κι εκεί. Στην παραλία της Θεσσαλονίκης. Ο ήλιος ήταν αδύνατο να διαπεράσει τα βαριά και πυκνά σύννεφα και η θάλασσα ήταν ασάλευτη, ένα με τον ουρανό. Κι εγώ, όμορφη και λαμπερή, με καλοχτενισμένα μαλλιά και πεντακάθαρα ρούχα άρχισα να αναδύομαι μέσα από τη σκοτεινιασμένη θάλασσα. Κοίταξα γύρω μου. Κάποιοι άνθρωποι κάθονταν παράμερα ατάραχοι, φλυαρώντας μεταξύ τους και απολαμβάνοντας το σούρουπο.

Κι αυτό το σφίξιμο στο στομάχι μου...Τί ήθελε πάλι; Σαν κάτι κακό να συνέβαινε. Και τότε εμφανίστηκε. Ένα τεράστιο παλιρροϊκό κύμα είχε ορθωθεί πίσω μου, σαν άγριο Θηρίο που ξύπνησε και βρυχιόταν και που δεν θα ησύχαζε αν δεν καταβρόχθιζε ό,τι έβρισκε στο διάβα του. Βρώμικο, πηχτό και μαύρο όπως ο βούρκος. Και όλο μεγάλωνε και ψήλωνε και θέριευε. Έγινε ένα με τον μολυβένιο ουρανό. Κι εγώ μπροστά του ήμουν μια μικροσκοπική κουκίδα μα για έναν ανεξήγητο λόγο παρέμενα καθαρή, όμορφη και λαμπερή! Προσπαθούσα να φωνάξω μα από τα χείλη μου δεν έβγαινε ίχνος φωνής.

Έπρεπε να ξεκολλήσω, να βγω από τον βούρκο. Κινδύνευα! Το έδαφος δύσβατο. Πατούσα πάνω σε κακοτράχαλες κοτρόνες που συνέχιζαν μέχρι την ακτή και ακόμη πιο πέρα. Αλλά έπρεπε να τρέξω, έπρεπε να σωθώ! Παραπατούσα. Δύσκολα κατάφερνα να ισορροπήσω πάνω τους. Και να... οι κοτρόνες ξάφνου άλλαξαν και μεταμορφώθηκαν σε κινούμενες, σπασμένες πλάκες. Μπορούσα να τρέξω. Δεν υπήρχε πόνος, δεν υπήρχε κούραση. Ο σκοπός ήταν να σωθώ! Έφτασα επιτέλους στην άσφαλτο. «Μα πού είναι οι δικοί μου άνθρωποι; Οι αγαπημένοι μου;». Μια κραυγή βγήκε από τα χείλη μου: «Παιδί μου! Αδερφή μου!» Η φωνή μου... Είχα φωνή! Και τότε εμφανίστηκαν και οι δυο μπροστά μου. Τους έπιασα σφιχτά από τα χέρια και αρχίσαμε να τρέχουμε μαζί. «Ευτυχώς είμαστε και οι τρεις μαζί!» Δεν ήξερα πού πηγαίναμε. Μόνο τρέχαμε.

Μπροστά μου είδα τη μισογκρεμισμένη είσοδο ενός παλιού κτιρίου. Θαρρείς να το είχαν βομβαρδίσει σε κάποιο πόλεμο και ξέμεινε σ᾽αυτή τη κατάσταση. Τι να κρυβόταν άραγε μέσα σ᾽αυτό; Έμεινα ακίνητη για μια στιγμή. Δεν υπήρχε όμως χρόνος για σκέψεις. Το Θηρίο δεν έπαψε να βρυχάται. Περάσαμε την είσοδο. Μια ετοιμόρροπη μεταλλική ανεμόσκαλα ξεπρόβαλε μπροστά μας, θαρρείς ουρανοκατέβατη. Σήκωσα το βλέμμα μου να δω από πού άρχιζε ή έστω πού κατέληγε. Μάταιη προσπάθεια. Το κτίριο δεν είχε οροφή... «Δείξε εμπιστοσύνη» άκουσα μια φωνή μέσα μου. Από

ένστικτο έσπρωξα πρώτα το παιδί μου και το βοήθησα να ανέβει πρώτο. Ακολούθησε η αδερφή μου. Με κοίταξαν και οι δυο ήρεμοι και μου χαμογέλασαν. «Ευτυχώς οι πολύτιμοί μου γλίτωσαν» σκέφτηκα. Κοντοστάθηκα για μια στιγμή και άρχισα να σκαρφαλώνω κι εγώ. Η σκουριασμένη σκάλα ταλαντευόταν. Ήταν έτοιμη να καταρρεύσει. «Μα πού πάμε;» αναρωτήθηκα αλλά συνέχισα να σκαρφαλώνω και δεν κοίταξα πίσω μου ούτε για μια στιγμή.

Η απάντηση δεν άργησε να έρθει: Στο Απόλυτο Γαλάζιο!

Τότε ξεπρόβαλε μπροστά μου, σαν όαση, το εσωτερικό μιας πελώριας, φωτεινής, γαλάζιας εκκλησίας! Λιγοστοί πιστοί κάθονταν διάσπαρτοι στα πολυάριθμα ξύλινα στασίδια. Η γαλήνη και η πραότητα ήταν ζωγραφισμένες στο πρόσωπό τους. Προσεύχονταν! Οι εικόνες της Παναγίας και των αγίων δέσποζαν στο καλογυαλισμένο χρυσοποίκιλτο τέμπλο. Τα αναμμένα καντήλια και τα κεριά στα μανουάλια αναδείκνυαν την κατανυκτική ατμόσφαιρα του ιερού χώρου. Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό μου. «Εδώ είμαστε ασφαλείς! Τίποτα δεν μπορεί να μας βλάψει!» αναλογίστηκα. Εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλε και ο άντρας μου από το ιερό, κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα μπουκάλι λάδι και στο αριστερό ένα μπουκάλι κρασί! Ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά μου. «Δόξα τω Θεώ, είμαστε όλοι ασφαλείς!» ψιθύρισα.

Δεν ήταν ένα απλό όνειρο για μένα όπως αυτά που βλέπουμε καθημερινά, που άλλοτε μας τρομάζουν, άλλοτε μας προβληματίζουν αλλά πάντοτε στο τέλος τα ξεχνάμε. Ανοίγουμε τα μάτια μας και ύστερα από λίγο σβήνουν στο φως της ημέρας και χάνονται από τη μνήμη μας σαν να μην τα είδαμε ποτέ.

Στο διάστημα που ακολούθησε ανέσυρα πολλές φορές αυτό το όνειρο από τη μνήμη μου. Είδα τον εαυτό μου να δοκιμάζεται σε ποικίλες καταστάσεις μέχρι να φτάσει τελικά στην επιτυχία και στην πολυπόθητη ασφάλεια.

Όμως αυτή η αγκαλιά της υπέρτατης δύναμης, που ο καθένας μας ασπάζεται στα πιο κρυφά μύχια της ψυχής του, ήταν πάντα εκεί! Αστείρευτη πηγή δύναμης και αγάπης!

ΜΑΡΙΤΟΝΙΑ ΚΑΛΟΥΠΤΣΟΓΛΟΥ

Η Αμυγδαλιά

Έφτασε ακριβώς έξω από την αυλόπορτα του πατρικού της σπιτιού. Ο κόσμος ακόμη δεν είχε προλάβει να συγκεντρωθεί για τα λόγια παρηγοριάς που δίνουν σε τέτοιες περιστάσεις. “Μην στεναχωριέσαι, τουλάχιστον δεν ταλαιπωρήθηκε, έφυγε ευτυχισμένη”. Κλάματα προσποιητά, μελοδραματικά λόγια και ένα αυθόρμητο «ενδιαφέρον» που ποτέ πιο πριν δεν είχε εκδηλωθεί. Το κορίτσι δεν ήθελε να συναντήσει κανέναν, ήθελε να αποχαιρετήσει βουβά την μητέρα της με τον τρόπο που η ίδια θα άντεχε. Ο καιρός βροχερός συμπαραστεκόταν στο κορίτσι, της έδειχνε με την σκοτεινιά του πως δεν ήταν τόσο μόνη όσο υπέθετε. Με την πρώτη κιόλας ματιά αναγνώρισε κάθε μια αλλαγή που επέφερε ο χρόνος και ένοιωσε εντονότερα τον πόνο του αποχωρισμού. Σαν μαζί με τον θάνατο της μητέρας της, το μοναδικό άτομο που είχε για οικογένεια, να εξαφανίστηκε κάθε στάλα φωτός και ευτυχίας.

Η εξωτερική καγκελόπορτα είχε πλέον σκουριάσει, στο πάτωμα υπήρχαν διάσπαρτα βρεγμένα ανοιξιάτικα φύλλα και τα λουλούδια παρακαλούσαν για λίγη φροντίδα . Μόνο μια αμυγδαλιά μόλις είχε ξεπετάξει τα άνθη της και η ευωδιά της γλύκανε την πληγωμένη της ψυχή. Ακόμη και η γειτονιά είχε σωπάσει ,ποιος να το φανταζόταν πως αυτή η περιοχή με την χαρακτηριστική της ζωντάνια και την συνήθως εξαντλητική φασαρία πια φάνταζε τόσο ερημική και μοναχική.

Προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυα της, το κορίτσι περπάτησε στον πλακόστρωτο διάδρομο, ανέβηκε τα μαρμάρινα σκαλάκια και μπήκε μέσα στο σπίτι. Τόσες αναμνήσεις ,τόσα γέλια, τόσες γιορτές πια ηχούν ψεύτικα , πλέον τα έχει καλύψει η σιωπή και ο θρήνος. Η βροχή δυνάμωνε και τα δάκρυα της δεν μπορούσαν να κρυφτούν, γονάτισε στην μέση του δωματίου και κραύγασε. Φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι στιγμιαία θα λυτρωνόταν και όλα θα επέστρεφαν στην πραγματικότητα που είχε συνηθίσει. Αφού έκλαιγε για ώρα, έγειρε στην άκρη και αποκοιμήθηκε.

Στον ύπνο της άκουσε την καγκελόπορτα του σπιτιού να τρίζει. Δεν είχε δύναμη να σηκωθεί, έτσι υπέθεσε πως άνοιξε τυχαία, με την δύναμη του αέρα. Η βροχή κόπασε μα ο ήχος του τρεχάμενου νερού ακουγόταν ακόμη. Το κορίτσι βάδισε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς τον κήπο και αντίκρισε μια σκιά κάτω από την αμυγδαλιά. Ένας άνδρας, ψηλός, μελαχρινός, με αυστηρό παρουσιαστικό στεκόταν όρθιος και πότιζε την αμυγδαλιά. Αυτός ο άνθρωπος είχε αρκετά οικεία αύρα αλλά ταυτόχρονα τόσο άγνωστη. Πριν προλάβει να του μιλήσει, της χαμογέλασε και συστήθηκε.

-Καλημέρα. Εσύ θα πρέπει να είσαι η κόρη της Ελπίδας;

Το κορίτσι δεν μίλησε, ήθελε μα δεν μπορούσε. Κατάφερε να κουνήσει καταφατικά το κεφάλι της.

-Συλλυπητήρια κορίτσι μου. Ο Θεός να την αναπαύσει. Ξέρω, θα πρέπει να είναι πολύ δύσκολο για εσένα.

-Σας ευχαριστώ πολύ. Εσείς από που γνωρίζατε την μητέρα μου; ρώτησε το κορίτσι αφού δεν μπορούσε να θυμηθεί ποιος είναι.

-Με την μητέρα σου γνωριστήκαμε πριν πολλά χρόνια, εσύ δεν είχες γεννηθεί. Ζούσα εδώ για δυο χρόνια ως μεταπτυχιακός φοιτητής και ήμασταν συμφοιτητές.

-Κατάλαβα... αποκρίθηκε με αδιάφορο ύφος.

-Ήταν τρομερά δοτικός και αισιόδοξος άνθρωπος, συνέχισε ο άνδρας.

-Με στήριξε σε πολύ σκοτεινές μου στιγμές. Δυστυχώς η ζωή μου άλλαξε τα σχέδια και χάσαμε επαφή. Έπρεπε για οικογενειακούς λόγους να επιστρέψω στην πόλη μου. Ήταν προγραμματισμένο να γυρίσω πίσω, όμως αυτό δεν έγινε ποτέ.

Το κορίτσι δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία στα λεγόμενα του. Προσπαθούσε τόση ώρα να καταλάβει γιατί αφού έβρεχε αυτός συνέχιζε να ποτίζει την αμυγδαλιά.

-Με συγχωρείτε, αλλά δεν έχει λόγο να ποτίζετε σήμερα. Πριν λίγο σταμάτησε η βροχή μην κουράζεστε άδικα.

-Το ξέρω κορίτσι μου, αλλά το ανέφερε η μητέρα σου ως τελευταία επιθυμία. Δεν γινόταν να της το αρνηθώ! είπε με τα μάτια ελαφρώς βουρκωμένα.

-Πάντα το αγαπούσε αυτό το δέντρο! Κάθε φορά που παίζαμε στον κήπο μου έλεγε για τον μύθο του και την αξία της ελπίδας στην ζωή μας.

-Μύθο; Τι μύθο μπορεί να έχει ένα δέντρο; αποκρίθηκε με απορία ο άνδρας.

-Είναι μια υπέροχη ιστορία, είπε το κορίτσι και ξεκίνησε την αφήγηση.

-Κάποτε στην Θράκη υπήρχε μια γοητευτική πριγκίπισσα, η Φύλλις, που ερωτεύτηκε παράφορα τον Δημοφώντα ,τον γιο του Θησέα που επέστρεφε από τον Τρωικό πόλεμο. Αποφάσισαν να παντρευτούν ώστε να επισημοποιήσουν τον έρωτα τους και να ζήσουν για πάντα ευτυχισμένοι.

Όμως μετά από ένα σύντομο διάστημα ο Δημοφώντας νοσταλγούσε την Αθήνα και σταδιακά έσβησε ο ενθουσιασμός από το πρόσωπο του. Η Φύλλις πληγωνόταν με την μελαγχολική όψη του αγαπημένου της και για αυτό αποφάσισε ως ένδειξη αγάπης και εμπιστοσύνης να τον αποχωριστεί για λίγο.

Η ερωτοχτυπημένη πριγκίπισσα έμεινε μόνη στην πατρίδα της να περιμένει τον εκλεκτό της για χρόνια, ώσπου στο τέλος δεν άντεξε και πέθανε από τη θλίψη της. Όμως οι θεοί, γνωρίζοντας την ερωτική ιστορία του ζευγαριού, την μεταμόρφωσαν σε δέντρο για να μπορεί να περιμένει για περισσότερα χρόνια τον αγαπημένο της.

Μετά από πολύ καιρό και όταν ο Δημοφώντας επέστρεψε τελικά στη Θράκη βρήκε την αγαπημένη του σαν ένα ξερό δέντρο χωρίς άνθη στη μέση του παγωμένου τοπίου. Μετανιωμένος και γεμάτος ενοχές αγκάλιασε τον κορμό της και τότε εκείνη έβγαλε ανθούς εξαλείφοντας με αυτό τον τρόπο το θάνατο.

Το κορίτσι με αυτή την ιστορία ένιωσε να επιστρέφει πίσω, στην παιδική της ηλικία, αγκαλιά με την μητέρα της και χαμογέλασε.

‘’Σε αυτή την αμυγδαλιά όταν εγώ δεν θα είμαι εδώ θα βρεις αυτό που σου λείπει ‘’της έλεγε συνέχεια.

Την αισθανόταν να στέκεται δίπλα της, να της κρατάει το χέρι σφιχτά ξανά και η απουσία της δεν ήταν τόσο αισθητή. Το νερό ξαφνικά σταμάτησε και η μορφή του μυστηριώδη άνδρα άλλαξε με μιας. Μέσα από το βλέμμα του το κενό ,τα βουρκωμένα μάτια του πλέον ξέσπασαν σε λυγμούς σαν η τρυφερή αυτή ιστορία να τον συγκλόνισε περισσότερο από τον ίδιο τον θάνατο.

-Είστε καλά, θέλετε λίγο νερό; ρώτησε αγχωμένα το κορίτσι.

Ο άνδρας έπεσε στο χώμα σχεδόν αποχαυνωμένος, έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί με το γραφικό χαρακτήρα της Ελπίδας και το έδωσε στο κορίτσι.

«Αυτό που σου ανήκει θα το βρεις κάτω από την ποτισμένη αμυγδαλιά».

-Τι είναι αυτό;

-Πριν από κάποιους μήνες επέστρεψα μόνιμα εδώ και συνάντησα τυχαία την μητέρα σου. Σε κάθε συζήτηση μας με προετοίμαζε για το τέλος της. Μια μέρα μου έδωσε αυτό το γράμμα και με υποχρέωσε να ορκιστώ πως θα το ανοίξω την μέρα που θα πεθάνει και όχι νωρίτερα. Γέλασα, μου φάνηκε παράξενο γιατί δεν μπορούσα να καταλάβω τι εννοεί, αλλά δεν της χάλασα το χατίρι. Αρκετά την είχα πληγώσει στο παρελθόν, δεν ήθελα να επαναλάβω τα λάθη μου. Σήμερα διάβασα για πρώτη φορά το γράμμα... απάντησε ο άνδρας με τρεμάμενη φωνή.

Το κορίτσι συνέδεσε τα γεγονότα μα δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει την αλήθεια. Η ζωή της στέρησε την μητέρα της και της έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσει τον πατέρα της. Ο κόσμος της γκρεμίστηκε, δεν μπορούσε να συλλάβει πως η μητέρα της είχε σκηνοθετήσει τόσο αποτελεσματικά το κάλεσμα της μοίρας. Τα πόδια της δεν την βαστούσαν, κάθισε κάτω από την αμυγδαλιά, διπλά από τον άνδρα, επικρατούσε απόλυτη σιγή. Ο ήλιος εξαφάνιζε σταδιακά τα σύννεφα, το φως του ξεπρόβαλε από τις αστραφτερές του ηλιαχτίδες, τα πουλιά κελαηδούσαν μελωδικά και ο πατέρας αγκάλιασε την κόρη του κάτω από την σκιά της ελπίδας.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΟΡΔΕΛΑΣ

Ο Άνθρωπος που έτρεχε πολύ

(Με αφορμή την συμπλήρωση 10 χρόνων χωρίς τον ΚΑΛΟ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟ)

"Επόμενος σταθμός: Σύνταγμα..."

Δε ξέρω πως βρέθηκα στο κέντρο. Ξεχάστηκα σήμερα. Σκοπός μου ήταν να κατέβω λίγες στάσεις νωρίτερα και από εκεί να περπατήσω για λίγο στην ήδη πολύβουη Λεωφόρο Αλεξάνδρας μέχρι να διασταυρωθώ με τη Βασιλίσσης Σοφίας. Λίγα μέτρα πιο πέρα θα ξεκινούσα την καθημερινή μου ρουτίνα στο μεγάλο κατάστημα τροφίμων όπου εργάζομαι, στο τμήμα της αποθήκης.

Κοντεύει 08:30 και έχω αργήσει ήδη στη δουλειά. Νιώθω περίεργα σήμερα. Αν και δεν έχω πολύ ώρα που ξύπνησα, έχω ένα περίεργο αίσθημα. Άσχημο, όμορφο, δε μπορώ να καταλάβω. Είναι αυτό που σε κάνει να βυθίζεσαι σε σκέψεις, χωρίς πολλές φορές να ξέρεις και το γιατί. Απλά χάνεσαι μες' στο μυαλό σου και μαζί χάνεις την επαφή με το περιβάλλον. Κάπως έτσι είμαι τώρα, κάπως έτσι βρέθηκα και στο κέντρο. Περπατώ αμέριμνος ανάμεσα στα καταστήματα, τον κόσμο που τρέχει να προλάβει, τον απίστευτα εκκωφαντικό και ενοχλητικό θόρυβο που ποτέ μου δεν είχα προσέξει. Μα δε με νοιάζει και, παρά την καθυστέρηση στη δουλειά μου, έχω ένα υπέροχο αίσθημα αδιαφορίας. Κλείνω τα μάτια μου, σηκώνω ψηλά το κεφάλι και αφήνω τον ήλιο να τρυπώσει απ' τα κλειστά βλέφαρα μου μέχρι να με τυφλώσει. Προσπαθώ να κρατηθώ και ένα ηλίθιο χαμόγελο με βοηθάει να σφίξω περισσότερο τα μάτια μου...

Τι περίεργο... ο ήλιος χάνεται και οι πρώτες ψιχάλες πέφτουν στο πρόσωπο μου "ξυπνώντας" με από αυτό το μικρό λήθαργο. Ανοίγω τα μάτια μου και... είναι όλα ασπρόμαυρα. Σαν μια παλιά ασπρόμαυρη ταινία. Τι μου συμβαίνει; Μένω ψύχραιμος και παρατηρώ κάτι ακόμα πιο παράδοξο, μπορώ και ακούω τις συζητήσεις των ανθρώπων που κοιτάζω. Ακόμα και μέσα στα καταστήματα. Στέκομαι και τους ακούω από μακριά...

- Εεε καιρός του ήταν, κοτζάμ Αμερική και δε μπορούσε τόσα χρόνια να τον βρει.

- Σιγά που δεν ήξεραν που ήταν ο Μπιν Λάντεν. Τώρα θέλησαν, τώρα τον φάγανε.

- Όλο για θανάτους ακούμε, τι κακό κι αυτό!

- Άκουσες και για τον Βέγγο εε, πάει ο καημένος.

- Τι, πέθανε;

- Σήμερα το πρωί, πριν από λίγο. Το είπαν τώρα στο ραδιόφωνο. Ταλαιπωρήθηκε πολύ τους τελευταίους μήνες. Ήταν λέει στον Ερυθρό Σταυρό εδώ και καιρό...

Μια κοφτή ανάσα ήταν η αντίδραση μου. Σαν και αυτή του ετοιμοθάνατου λίγο πριν ξεψυχήσει. Στάθηκα για ώρα εκεί και παρατηρούσα. Όπου κι αν κοιτούσα, ο Θανάσης Βέγγος κυριαρχούσε στην κουβέντα όλων. Οι περισσότεροι

σχολίαζαν κάποια απ' τις ατάκες του ή κάποια σκηνή του στον κινηματογράφο. Όλοι τους όμως, έδειχναν μια θλίψη μετά το άκουσμα του θανάτου του.

Συνεχίζω να τα βλέπω όλα σε φόντο ασπρόμαυρο. Αρχίζω να φοβάμαι, μα πριν προλάβω να το σκεφτώ και πολύ, ένας φοβερά ενοχλητικός τύπος περνάει από δίπλα μου με πολύ ταχύτητα και με σκουντάει άγαρμπα. Γυρίζω γεμάτος θυμό να τον βρίσω μα... είναι αυτός! Στέκεται δίπλα μου! Είναι ο Βέγγος! Ακριβώς όπως τον γνώρισα στις ταινίες του. Τρέχει απ' τη μια παρέα στην άλλη, τους πιάνει γλυκά απ' τον ώμο με μία ευγένεια και γελάει με τις διηγήσεις τους. Γελάει μαζί τους σα να θυμάται τις στιγμές που αναφέρει ο καθένας και τις μιμείται. Είναι απίστευτο. Γελάω και εγώ και τρέχω να τους φωνάξω...

- Εεε ξυπνάτε, δε τον βλέπετε; Τι πεθαμένος, ζωντανός είναι ο άνθρωπος και στέκεται δίπλα σας!

Κανείς δε μου απαντά και συνεχίζουν...

Το σκηνικό αλλάζει απότομα. Βρίσκομαι μπροστά σε ένα πανέμορφο εκκλησάκι εκεί στο κέντρο. Έχω πάψει να ανησυχώ και ξέρω πλέον πως αυτό που ζω δεν είναι αληθινό. Ο χώρος είναι γεμάτος στεφάνια και μαυροφορεμένους. Είμαι στην κηδεία του. Η ώρα περνάει, το εκκλησάκι γεμίζει όπως και ο περίβολος του. Ο κόσμος συνεχίζει να έρχεται, κάποιοι κρατώντας και ένα λουλούδι. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι της καθημερινότητας που συνάντησα και νωρίτερα. Πλέον δε τρέχουν, δε βιάζονται για τίποτα. Μια παύση στη μουντή καθημερινότητα του καθενός, με ένα λουλούδι στο χέρι για να χαιρετήσει τον καλό του άνθρωπο. Η ησυχία είναι πλέον περισσότερο ενοχλητική. Στριμώχνομαι στο πλήθος και κάνω την κίνηση να πλησιάσω στο εσωτερικό του ναού. Πριν προλάβω να φτάσω... τον συναντώ και πάλι. Κάθεται ακριβώς απ' έξω σε ένα πεζουλάκι. Έχει γείρει μπροστά τα χέρια και τους ώμους του και με σκυμμένο το κεφάλι κοιτάζει στο έδαφος. Δε μπορώ να δω το πρόσωπο του και τον πλησιάζω. Στέκομαι ακριβώς από πάνω του...

- Κύριε Βέγγο, εγώ μπορώ και σας βλέπω.

Σήκωσε το πρόσωπο του, ήταν δακρυσμένος. Είχε αυτό το γνώριμο και ταλαιπωρημένο βλέμμα των ταινιών του λίγο πριν το '80.

- Καλέ μου άνθρωπε, μα γιατί κλαίτε; Είμαι πλέον καλά! Νιώθω ήδη καλύτερα. Δε με βλέπεις, είμαι ξανά νέος. Να κοίτα, μπορώ πάλι και τρ...

Και έτρεξε. Έφυγε τρέχοντας, όπως συνήθιζε άλλωστε να κάνει.

Τώρα κάθομαι εγώ στο πεζουλάκι και χαμογελάω. Τον βλέπω να απομακρύνεται και σκέφτομαι πως ζω πραγματικά ένα... όνειρο;!

Ώρα 06:50. Ξημέρωσε. Ο ήλιος τρυπώνει μέσα από τις γρίλιες του κλειστού παραθύρου. Ανοίγω τα μάτια μου και μόλις συνειδητοποιώ τι μου συνέβη γελάω, γελάω δυνατά ύστερα από μια πολύ δυσάρεστη είδηση που ήταν αυτή που με ξύπνησε.

Τελικά δεν είναι και τόσο να σε ξυπνάει το ραδιόφωνο.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΙΟΥ

Το όνειρο

Άνοιξε τα μάτια του και το χαμόγελο παρέμεινε ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Τι όμορφο όνειρο ήταν αυτό! Πόση αγαλλίαση τον γέμισε! Ήταν όμως ώρα να ξυπνήσει. Αυτό το καταραμένο ξυπνητήρι τον έκοψε πάνω στο καλύτερο. Έμεινε για λίγο ακίνητος με τα μάτια στραμμένα στο ταβάνι και το μυαλό βυθισμένο ακόμα στο όνειρο. Τότε ένιωσε το χέρι της να τον αγκαλιάζει στη μέση.

«Ξύπνησες, αγάπη μου;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον με εκείνο το γεμάτο αγάπη βλέμμα.

«Πρέπει να σηκωθώ, θα αργήσω στη δουλειά», της απάντησε κοφτά, απομάκρυνε το χέρι της από πάνω του και έκατσε στην άκρη του κρεβατιού γυρνώντας της την πλάτη. Έβαλε τα χέρια του μέσα στα μαλλιά του και προσπάθησε να βγει από το όνειρο τρίβοντας το τριχωτό της κεφαλής του. Ένιωσε τα χέρια της να του χαϊδεύουν την πλάτη.

«Μα εσύ πρέπει να ονειρεύτηκες κάτι πολύ όμορφο. Το είδα στο πρόσωπό σου όταν άνοιξα τα μάτια μου. Είχες μια έκφραση ευφορίας. Τι ονειρεύτηκες;»

Δεν μπορούσε να της πει τι ονειρεύτηκε, δεν θα τον καταλάβαινε. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ένιωθε εκείνος. Εγκλωβισμένος.

«Λοιπόν, το βράδυ θα φάμε έξω. Μη μαγειρέψεις σήμερα. Ευκαιρία να ζωγραφίσεις. Τόσο καιρό παραπονιέσαι ότι δεν βρίσκεις χρόνο πια».

«Πόσο καιρό έχουμε να φάμε έξω; Να βγούμε από δω μέσα; Να διασκεδάσουμε; Ούτε που θυμάμαι. Αχ, τι να φορέσω;»

«Ό,τι και να φορέσεις, κουκλάρα θα είσαι!»

«Μα τι όνειρο είδες και ξύπνησες τόσο ευδιάθετος; Μου θυμίζεις τον πρώτο καιρό που γνωριστήκαμε, τότε που δεν με χόρταινες».

«Πάω να ετοιμαστώ για τη δουλειά». Της έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο και χώθηκε στο μπάνιο. Κοιτούσε τον εαυτό του στον καθρέφτη και έβλεπε τους προβληματισμούς του. Ήταν τόσο ζωντανό εκείνο το όνειρο. Πόση ευχαρίστηση ένιωθε όταν τύλιγε τα χέρια του γύρω από τον λαιμό της και άρχισε να τον σφίγγει, να τον σφίγγει, να τον σφίγγει μέχρι που η πνοή της βγήκε από τα σωθικά της. Τι ανακούφιση του έφερε αυτή η κατάληξη. Μα δεν μπορούσε να της το πει. Δεν θα τον καταλάβαινε. Στην καλύτερη περίπτωση θα γινόταν μεγάλος καβγάς. Στη χειρότερη θα σηκωνόταν και θα έφευγε. Αλλά την είχε συνηθίσει. Και ήταν κομμάτι της εικόνας του. Τι θα έλεγε ο κύκλος του; Πώς θα αντιδρούσαν οι γνωστοί του; Πώς θα το δικαιολογούσε στους δικούς του; Μπορεί να μην ήταν η τέλεια σχέση, ήταν όμως το κομμάτι που συμπλήρωνε το παζλ. Καλοπληρωμένη δουλειά, γρήγορο αυτοκίνητο, ακριβό σπίτι, όμορφη γυναίκα. Την είχε ανάγκη.

«Λέω να φορέσεις το κόκκινο φόρεμα, εκείνο που αφήνει τους ώμους ακάλυπτους. Είσαι πολύ γοητευτική όταν το φοράς», της είπε μόλις βγήκε από το μπάνιο.

«Το κόκκινο φόρεμα... Έχεις δίκιο, τονίζει και τον μακρύ λαιμό μου».

«Τον μακρύ λαιμό σου, ναι!» Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από τον λαιμό της. Ήταν όντως ελκυστικός. Την πλησίασε, τύλιξε τα χέρια του γύρω από τον λαιμό της, ένιωσε τους παλμούς της. Στη συνέχεια την κράτησε σφιχτά από τη μέση και άρχισε να φιλάει τον λαιμό της με πάθος.

«Θα αργήσεις στη δουλειά, μωρό μου», του ψιθύρισε στο αυτί.

«Δεν πειράζει, είσαι τόσο όμορφη σήμερα, δεν μπορώ να σου αντισταθώ». Όσο φιλούσε τον λαιμό της, τόσο οι εικόνες από το όνειρο περνούσαν από μπροστά του σαν ταινία.

«Είσαι τόσο διαφορετικός σήμερα. Μα τι ονειρεύτηκες τέλος πάντων;»

«Ονειρεύτηκα, ονειρεύτηκα, ονειρεύτηκα... εσένα! Και μένα, και τους δύο μαζί. Κι εσύ μου είχες δοθεί απόλυτα, όπως καμία άλλη γυναίκα σε άντρα ποτέ. Η ψυχή σου ήταν δική μου και η πνοή σου πνοή μου».

«Έτσι ακριβώς νιώθω για σένα».

«Το ξέρω. Και γι' αυτό σε αγαπώ τόσο πολύ. Δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς εσένα».

«Δε χρειάζεται, δεν θα με χάσεις ποτέ, θα είμαστε για πάντα μαζί».

«Ναι, μωρό μου, για πάντα μαζί».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΝΤΙΝΙΑΚΟΥ

Μπορούμε να Ελπίζουμε για μια Καλύτερη Ψυχική Υγεία;

Η Θάλεια απομονωνόταν όλο και περισσότερες φορές στα διαλείμματα του σχολείου. Τη μόνη της παρέα αποτελούσε ένα μικρό ξυλάκι καλαμιάς που το είχε μαζέψει από την παραλία το καλοκαίρι. Το ξυλάκι αυτό το κουνούσε με την παλάμη του χεριού της στερεοτυπικά και το κοιτούσε με μεγάλη προσοχή. Όποτε αγχωνόταν περιφερόταν επαναλαμβανόμενα με γρήγορο βηματισμό σε όλο το σχολικό προαύλιο με το βλέμμα καρφωμένο στο έδαφος και τα χέρια αγκιστρωμένα στο ξυλάκι καλαμιάς, το οποίο αρνιόταν να αποχωριστεί. Όταν οι συμμαθήτριες της την κορόιδευαν, γιατί εκείνη δεν καταλάβαινε τα αστεία που λέγανε μεταξύ τους και τον κώδικα που χρησιμοποιούσαν για να μιλήσουν για “κοριτσίστικα ζητήματα”, εκείνη αδυνατώντας να αντιδράσει έπαιρνε το βιβλίο της ιστορίας στο διάλειμμα και απομνημόνευε με μία της ματιά ολόκληρα κεφάλαια. Η δασκάλα της στο Δημοτικό ήταν πολύ ικανοποιημένη από την επίδοση της μα πολύ δυσαρεστημένη από την αδυναμία της να κοινωνικοποιηθεί. Μια μέρα οι συμμαθητές της κάνανε επίτηδες θόρυβο μέσα στην τάξη, με αποτέλεσμα εκείνη να ταραχθεί και να ξεσπάσει.

Σταματήστε πια. Τί σας έφταιξα εγώ; Κάθε μέρα, όλη μέρα γελάτε μαζί μου και με κοροϊδεύετε.

Αυτό είπε φωναχτά με όλη της την δύναμη, δίχως να υπάρξει η παραμικρή αίσθηση μετάνοιας από τον περίγυρο της.

Αμέσως στην τάξη έφτασε ο διευθυντής και την κάλεσε στο γραφείο του δίχως να τιμωρήσει κανένα άλλο από τα παιδιά για τον τρόπο που της φέρονταν τόσα χρόνια.

Γιατί τσιρίζεις, Θάλεια; Εδώ βρισκόμαστε στο σχολείο κι όχι στο σπίτι μας. Έχω παρατηρήσει ότι φέρεσαι περίεργα κι αναστατώνεις και τους άλλους συμμαθητές σου. Αύριο θα έρθουν οι γονείς σου να τους μιλήσω, τους έχω ειδοποιήσει. Α και σε παρακαλώ όταν σου μιλάω να με κοιτάς στα μάτια και να κατεβάσεις τα χέρια από τα αυτιά σου, γιατί αυτό που κάνεις είναι αγένεια.

Την επόμενη μέρα οι γονείς της Θάλειας έφτασαν στο σχολείο. Ο διευθυντής τους μιλούσε για δύο ώρες μέσα στο γραφείο του. Όταν τέλειωσαν την συζήτηση η Θάλεια τους περίμενε έξω στο προαύλιο σε ένα παγκάκι.

Τι ονειρεύεσαι παιδί μου για την ζωή σου; ρώτησε ο πατέρας.

Να μπορώ να αποδεχτώ τον εαυτό μου, είπε η Θάλεια.

Ήρθε η ώρα λοιπόν, εφόσον το επιθυμείς κι εσύ, να πάμε σε ένα μέρος όπου θα σε βοηθήσουν να αποδεχτείς τον εαυτό σου , αλλά και τον κόσμο που υπάρχει γύρω σου , δίχως να ταράζεσαι με το παραμικρό.

Ο διευθυντής πρότεινε στους γονείς της να επισκεφτούν ένα μέρος, το οποίο θα την βοηθήσει να ανακαλύψει τον εαυτό της, έτσι της το παρουσίασαν. Η κοινότητα σε εκείνο το μέρος λειτουργούσε ως οικογένεια και είχε ιδρυθεί από ένα πρωτοπόρο παιδοψυχίατρο που είχε πιέσει την άρχουσα διοίκηση του νοσοκομείου η δομή αυτή που ασχολείται με τις δυσκολίες των εφήβων και των παιδιών ν’ αποσπαστεί από το νοσοκομείο και να ενταχθεί μέσα στην κοινότητα. Έτσι τα παιδιά και οι έφηβοι δεν θα την συνέδεαν με το νοσοκομειακό περιβάλλον.

Η Θάλεια, αν και διστακτική στην αρχή, ακούγοντας τους γονείς της να την συμβουλεύουν με σκοπό να κάνει το όνειρο της πραγματικότητα, – δηλαδή να αποδεχτεί τον εαυτό της, κι όχι τιμωρητικά όπως της απηύθυνε τις προάλλες τον λόγο ο διευθυντής – δέχτηκε.

Μετά από μία εβδομάδα επισκέφτηκαν, λοιπόν, την κοινοτική δομή ψυχικής υγείας παιδιού κι εφήβου. Στο πρώτο ραντεβού, η οικογένεια της έδωσε το ιστορικό στην κοινωνική λειτουργό. Στα ραντεβού που ακολούθησαν η Θάλεια έλυσε αρκετούς γρίφους με λαβύρινθους και βρήκε όλες τις διαφορές στις δραστηριότητες που της έβαλε ο εργοθεραπευτής. Επίσης η ευχαρίστηση που βίωνε μέσα από τις δραστηριότητες που σχετίζονταν με την κίνηση του σώματος, τα παιχνίδια με τις μπάλες και το κούνημα στην αιώρα, της ενίσχυσε την αυτοπεποίθηση και το συναίσθημα. Οι ασκήσεις αυτές συνέβαλαν στην εξοικείωση με τα αισθητηριακά ερεθίσματα και την ανάλογη ανταπόκριση στα θορυβώδη ερεθίσματα που τόσο την ενοχλούσαν. Κάπως έτσι ξεκίνησε να αισθάνεται αμέριστη περηφάνια για τον εαυτό της, πράγμα που το έβλεπαν οι γονείς της στο χαμόγελο της στο τέλος κάθε συνεδρίας. Έπειτα συνάντησε την λογοθεραπεύτρια, που την επιβράβευε με πολλά αυτοκόλλητα κάθε φορά που αποπεράτωνε επιτυχώς τις λεκτικές δοκιμασίες. Στη συνέχεια, μίλησε με τις δύο ψυχολόγους , για ό,τι την απασχολούσε. Η Θάλεια έβγαινε από τις κατοπινές ψυχοθεραπευτικές συνεδρίες ανακουφισμένη και ήρεμη. Τότε παρατήρησαν οι γονείς της ότι για πρώτη φορά τους κοίταξε κατάματα, κι όχι στο έδαφος όπως συνήθιζε να κάνει. Μέσα από την ψυχοθεραπεία απέκτησε σημαντικές δεξιότητες για να διαχειρίζεται τα συναισθήματα της. Επίσης έμαθε και πώς να απαντά στους συμμαθητές της, δίχως να αναστατώνεται κάθε φορά που εκείνοι την κορόιδευαν. Οι δάσκαλοι στο Δημοτικό συνέχιζαν ν’ αδυνατούν να την καταλάβουν , ωστόσο βολεύτηκαν με το γεγονός ότι εκείνη δεν εκδήλωσε άλλα ξεσπάσματα εντός του σχολικού πλαισίου. Το τελευταίο και πιο κρίσιμο ραντεβού έγινε με την παιδοψυχίατρο. Τότε πήρε και την επίσημη διάγνωση.

“Αυτισμός υψηλής λειτουργικότητας, σύνδρομο Άσπεργκερ”. Οι γονείς ενημερώθηκαν και το σχολείο επίσης. Η δομή αυτή την αγκάλιασε με τρόπο που δεν την είχε αγκαλιάσει ποτέ κανείς, ούτε η μάνα της. Η Θάλεια αποδέχτηκε την διαφορετικότητα της και αυτό την βοήθησε επίσης να είναι πιο ήρεμη. Πραγματοποίησε το όνειρο της και προχώρησε τη ζωή της. Το μέρος αυτό την βοήθησε να συνειδητοποιήσει πως η πραγματική αλλαγή πηγάζει από μέσα μας και πως πάντα υπάρχουν εξειδικευμένοι άνθρωποι που προτίθενται να συμβάλλουν σε αυτόν τον σκοπό. Έτσι όλα άλλαξαν…

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΣΦΑΚΙΑΝΟΥ

Ονειρώδη Βήματα

Στεκόμουν στην άκρη του μικρού παραθύρου και απλώς κοιτούσα τον κόσμο. Έναν κόσμο αλλιώτικο θαρρείς από τα συνηθισμένα, καμωμένο από πανύψηλους ανθρώπους, γκρίζους και λίγο καμπουριαστούς, ξεθωριασμένη φύση λίγο πριν τη χειμωνιάτικη γύμνια της και στο βάθος το μαλαματένιο όρος με τις φλογερές κορφές του και τους υγρούς πρόποδές του, πνιγμένους στ' ασημόνερα της βαθιάς και ανταριασμένης θάλασσας.

Παραξενεύτηκα.

Ήταν σαν έβλεπα δύο διαφορετικές εικόνες ενωμένες σε μία.

Ζαλισμένος θα ήταν ο ήλιος, σκέφτηκα χαμογελώντας στραβά, κι ακουμπούσε τις φωτεινές ακτίνες του μονάχα εκεί που ο ίδιος ήθελε, αν και ομολογουμένως τούτος ο εγωισμός του δημιουργούσε αξεπέραστη αντίθεση μέσα στα κουρασμένα μάτια μου. Τα έτριψα με δύναμη μήπως και κατάφερνα να τα κρατήσω λίγο ακόμη ανοιχτά.

Πόσες ώρες να είχαν περάσει άραγε;

Κοίταξα το ρολόι μου.

Το ακριβό καντράν ήταν ραγισμένο και οι μικροδείκτες του σταματημένοι κι οι δύο στον αριθμό έντεκα.

«Πότε έγινε αυτό;» μονολόγησα ξαφνιασμένη.

Το ρολόι αυτό ήταν δώρο στον άντρα μου. Από εμένα. Τέσσερα χρόνια πριν. Δεν μου έκανε έκπληξη που το φορούσα εγώ γιατί πάντα μου άρεσε να του κλέβω τα πράγματά του. Μόνο που ήμουν σχεδόν σίγουρη πως το φορούσε εκείνος σήμερα το πρωί. Άφησα το ¨σχεδόν¨ να κατευνάσει τη σύγχυση και το φόβο μου και επέστρεψα το βλέμμα μου στον κόσμο. Τον αλλιώτικο. Ένιωσα για λίγο πως ασφυκτιώ κολλημένη στο λευκό περβάζι του τετράγωνου παραθύρου και ανάσανα βαθιά, μα κατευθείαν με έπιασε βήχας. Ο λαιμός μου σαν να βομβαρδίστηκε ξαφνικά από αναθυμιάσεις καπνού. Ύψωσα τα μάτια μου και είδα ένα λευκό σύννεφο να ακουμπάει τις τριγωνικές κι απότομες κορφές του χρυσού όρους μα λόγιαζα την απόσταση πολύ μακρινή για να τον εισπνεύσω από το σημείο που βρισκόμουν. Έντρομη συνειδητοποίησα πως έπρεπε να απομακρυνθώ από το παράθυρο αν ήθελα να επανέλθει το οξυγόνο στο αίμα μου.

Πισωπάτησα αρκετά βήματα, αλλά μάταια. Αν και το δωμάτιο στο εσωτερικό του ήταν μεγάλο εγώ ένιωθα σαν εγκλωβισμένη και παρ' όλη την προσπάθεια μου, βρισκόμουν στο ίδιο σημείο! Ακίνητη στο καταραμένο περβάζι, αναγκασμένη να κοιτάζω την παράδοξη θέα εμπρός μου.

«Κουράστηκα!», ούρλιαξα και σφάλισα με δύναμη τα βλέφαρά μου. Ένιωθα την καρδιά μου εκτεθειμένη και απροφύλακτη στον κίνδυνο και τον εαυτό μου ανίκανο να την προστατεύσει.

Και τότε, την στιγμή της προσωπικής μου παραίτησης, ένας ήχος χάιδεψε ανεπαίσθητα τα αυτιά μου.

«Περπάτα...»

Το χάδι ήταν απαλό σαν δροσερό αεράκι.

Κράτησα μέχρι και την αναπνοή μου για να τον αφουγκραστώ καλύτερα.

«Περπάτα...»

Ναι, ήμουν σίγουρη πια πως η φωνή άνηκε στον άντρα μου!

Άνοιξα απότομα τα μάτια μου και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Καμία αλλαγή. Οι ίδιοι ξεθωριασμένοι γκριζωποί άνθρωποι να σέρνονται καμπουριαστοί χωρίς κανέναν προορισμό. Ο άντρας μου ήταν φωτεινός και όμορφος. Με ψυχή και δύναμη. Θα ξεχώριζε.

Με μια ξαφνική κίνηση, σκαρφάλωσα στο περβάζι και ακολούθησα τον ήχο της φωνής του. Δεν περπατούσα όπως μου φώναζε, μα έτρεχα! Έτρεχα κι ένιωθα σαν εισβολέας με τόση ησυχία γύρω μου! Δεν κοίταξα πίσω ούτε μισό δευτερόλεπτο. Στην σκέψη πως θα έβλεπα το αναθεματισμένο περβάζι η ψυχή μου έσβηνε.

Πετάχτηκα κάθιδρη από το διπλό κρεββάτι.

Μου πήρε μερικά βασανιστικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω που βρισκόμουν και να τιθασεύσω το ανελέητο καρδιοχτύπι μου. Οι γρήγορες ανάσες κόπασαν κι αυτές μα η αίσθηση του κινδύνου όχι. Η φωνή του άντρα μου ηχούσε ακόμη στ' αυτιά μου ολοζώντανη... Ή μήπως όχι; Δεν ήταν φωνή αυτό που άκουγα. Ο ήχος του τηλεφώνου ήταν.

Σηκώθηκα και με άτσαλα βήματα έτρεξα στην κουζίνα. Κοίταξα φευγαλέα το μεγάλο ρολόι στον τοίχο και η ώρα ήταν έντεκα και μισή το βράδυ. Απάντησα στο άγνωστο νούμερο. Αυτή ήταν και η τελευταία στιγμή που θυμάμαι από εκείνο το βράδυ. Το ύστερα... κενό.

Τρία χρόνια είχαν περάσει κι ακόμη άκουγα πεντακάθαρη τη φωνή του άντρα μου να μου φωνάζει "περπάτα!"

Κι αυτό κάνω... Περπατάω.

Με το σπασμένο ρολόι του μονίμως φορεμένο στον καρπό μου, σταματημένο στην ώρα που κόπηκε βίαια το νήμα της ζωής του σ' εκείνο το φρικτό τροχαίο δυστύχημα έξω από το ξεθωριασμένο κτήριο της πάλαι ποτέ πασίγνωστης ποτοποιίας "το Μαλαματένιο Όρος".

Περπατάω λοιπόν.

Ζω, γελάω, κλαίω, χορεύω, τραγουδάω!

Περπατάω και φτάνω όπου δεν μπορώ!

Το ίδιο κι αυτός...

Μέχρι κάποτε να ανταμώσουμε ξανά.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΑΛΑΤΖΗΣ

Η Αναζήτηση του Θησαυρού

Ο Νίκος ήταν ένας άνθρωπος που πάντα ήθελε να εξερευνήσει το άγνωστο και να βιώσει μία μεγάλη περιπέτεια στη βαρετή ζωή του. Έκανε εξερευνήσεις και συνήθως αναζητούσε να βρει κάτι πολύ σπάνιο ώστε να τον γράψει η ιστορία και να γίνει διάσημος. Άρα, δεν ήθελε να ζήσει μόνο μία περιπέτεια αλλά να κατακτήσει και τη δόξα.

Ο Νίκος ζούσε στην Κάρπαθο μαζί με την οικογένεια του, δηλαδή τη μητέρα του, τον παππού του και τη γιαγιά του. Ο πατέρας του τον είχε εγκαταλείψει όταν ήταν μόλις πέντε χρόνων. Αγαπούσε όλη του την οικογένεια αλλά είχε μία ιδιαίτερη αδυναμία στον παππού του, Γιώργο. Του είχε μεγάλη λατρεία διότι μαζί έζησαν τις μεγαλύτερες περιπέτειες όταν ήταν μικρός. Πήγαιναν για ψάρεμα, για πεζοπορία στο βουνό, διάβαζαν τρομακτικές ιστορίες και όλα αυτά έμειναν στο μυαλό του Νίκου ως οι καλύτερες στιγμές της παιδικής του ηλικίας. Βέβαια, η περιπέτεια που θα ζούσαν τώρα δεν θα είχε καμία σχέση με τις προηγούμενες. Το ταξίδι τους για την αναζήτηση ενός θησαυρού μόλις ξεκινούσε.

Ήταν Τετάρτη πρωί και ο Νίκος με τον παππού του έκαναν μπάνιο στη θάλασσα. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα και η θάλασσα ήταν τόσο ήσυχη και τόσο καθαρή ώστε μπορούσε κανείς να καθίσει μέχρι το βράδυ και να την απολαμβάνει. Η συγκεκριμένη παραλία ήταν κάπως ερημική και είχε ελάχιστο κόσμο. Δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό και τα φύλλα των δέντρων ήταν καταπράσινα. Όλα έμοιαζαν τόσο ονειρεμένα.

Ο Γιώργος μιλούσε στο Νίκο για γεγονότα που έζησε όταν ήταν νέος με τα ακριβά αυτοκίνητα που οδηγούσε. Ήταν το αγαπημένο του θέμα αφού είχε μανία με τα αυτοκίνητα και συγκεκριμένα με τα γρήγορα αυτοκίνητα. Όμως μία οικονομική καταστροφή τους έκανε να τα χάσουν όλα. Αυτό πίκραινε πολύ τον Γιώργο σε όλη του τη ζωή.

Την ώρα που συζητούσαν ο Νίκος παρατήρησε ότι υπήρχε ένα σκάφος λίγο πιο βαθιά. Σκέφτηκε λοιπόν να πλησιάσουν το σκάφος μήπως και πιάσουν συζήτηση με τον ιδιοκτήτη του αφού δεν άντεχαν άλλο την ερημιά της παραλίας. Ήταν και οι δύο ιδιαίτερα κοινωνικοί και τους άρεσε να πιάνουν συζήτηση με αγνώστους. Αφού ήξεραν και οι δύο καλό κολύμπι ξεκίνησαν για να φτάσουν στο σκάφος. Όταν έφτασαν δεν είδαν κανέναν πάνω σε αυτό. Σκέφτηκαν ότι μπορεί ο ιδιοκτήτης να έκανε κατάδυση και για αυτό το λόγο δεν ήταν πουθενά. Όμως λίγα δευτερόλεπτα αργότερα παρατήρησαν πως υπήρχε αίμα στο νερό – και μάλιστα πολύ αίμα.

Ο Νίκος και ο Γιώργος σοκαρίστηκαν και χωρίς πολύ σκέψη πήδηξαν αμέσως πάνω στο σκάφος για να δουν τι συνέβη. Αυτό που αντίκρισαν ήταν αποτρόπαιο. Είδαν έναν άνθρωπο νεκρό, πυροβολημένο πολλές φορές. Το σκάφος ήταν γεμάτο αίματα και από ένα σημείο έμπαζε νερά. Σε λίγο θα βυθιζόταν. Ο Νίκος είχε ένα προαίσθημα πως κάτι υπήρχε στο σκάφος. Το ένστικτο του αυτό του έλεγε. Ο Γιώργος του είπε να πάρουν τηλέφωνο αμέσως την αστυνομία, αλλά εκείνος σκέφτηκε κάτι άλλο. Κάτι πολύ επικίνδυνο. Μόλις το άκουσε ο Γιώργος έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ο Νίκος ήθελε να ψάξουν για στοιχεία στο σκάφος ώστε να λύσουν μόνοι τους το έγκλημα.

Στην αρχή ο Γιώργος είχε τις αμφιβολίες του, αλλά μετά σκέφτηκε πως αν έλυναν το έγκλημα θα γινόντουσαν οι ήρωες του νησιού και πως θα έμπαιναν και στο μάτι του αστυνόμου Σαρρή ο οποίος πάντα δεν τον χώνευε. Όμως αυτό ήταν κάτι παραπάνω από ένα έγκλημα και σύντομα θα το ανακάλυπταν. Το σκάφος βούλιαζε και έπρεπε να ψάξουν πολύ γρήγορα για να ανακαλύψουν κάτι. Ο Νίκος ανέβηκε στο κατάστρωμα και εκεί βρήκε ένα μπαούλο γεμάτο χαρτιά. Άρχισε να ψάχνει μανιωδώς τα χαρτιά αλλά δεν βρήκε τίποτα που να τα συνδέει με τον πυροβολισμό του ιδιοκτήτη του

σκάφους. Ο Γιώργος όμως βρήκε κάτι πάνω στο τιμόνι. Ήταν ένα χαρτί γεμάτο με αίματα, όμως αφού το σκούπισε λίγο μπόρεσε να διακρίνει τι ακριβώς ήταν. Κατάλαβε αμέσως πως ήταν χάρτης που οδηγούσε κάπου. Φώναξε το Νίκο και του το έδειξε αμέσως. Τότε και οι δύο κατάλαβαν κάτι. Συνειδητοποίησαν ότι ήταν χάρτης θησαυρού.

Το σκάφος είχε βουλιάξει σχεδόν και έπρεπε να φύγουν γρήγορα. Είχαν πειράξει τον τόπο του εγκλήματος και γνώριζαν και οι δύο πως θα είχαν μπλεξίματα. Επειδή είχε ήδη νυχτώσει κάλεσαν τον Γιάννη, έναν ψαρά ο οποίος ήταν εκεί κοντά και τους γνώριζε και τους δύο. Ήξερε πως αυτός δεν θα μιλούσε πουθενά και ότι θα τους άφηνε να αναζητήσουν την αλήθεια χωρίς να μπει εμπόδιο στο δρόμο τους.

Μετά από λίγη ώρα ο Γιάννης έφτασε, αλλά ο Γιώργος έκρυψε τον χάρτη του θησαυρού γιατί δεν ήθελε να καταλάβει κάτι αφού μαζί με το Νίκο θα τον αναζητούσαν. Δεν θα άφηναν τέτοια ευκαιρία να πάει χαμένη σε καμία περίπτωση. Φυσικά όμως, δεν έπρεπε να μάθει κανείς τίποτα, ακόμα και ο ίδιος ο Γιάννης.

Μόλις λοιπόν έφτασαν στη στεριά ο Γιάννης ξανοίχτηκε πάλι στη θάλασσα αφού ψάρευε πάντα το βράδυ. Ο Νίκος και ο Γιώργος τον ευχαρίστησαν και πήγαν προς το αυτοκίνητο επειδή ήταν πολύ αργά και θα ανησυχούσαν στο σπίτι.

Εκείνο το βράδυ παππούς και εγγονός δεν κοιμήθηκαν ούτε λεπτό. Το μυαλό τους είχε κολλήσει στο πως θα έβρισκαν τον θησαυρό, αλλά όχι μόνο αυτό. Ήθελαν να εξιχνιάσουν το έγκλημα διότι ένας αθώος έχασε τη ζωή του. Αυτό φυσικά δεν έπρεπε να μείνει ατιμώρητο. Όλη αυτή η ιστορία έμοιαζε με ένα παζλ στο οποίο έλειπαν πολλά κομμάτια και με την αναζήτηση του θησαυρού θα ένωναν και τα υπόλοιπα. Ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρο πως οι δολοφόνοι θα αναζητούσαν τον χάρτη και μάλιστα πολύ σύντομα. Άρα, έπρεπε να βρουν το θησαυρό πρώτοι και να κυνηγήσουν τους δολοφόνους. Υπήρχε όμως και ένα ακόμα θέμα, και άκουγε στο όνομα Σαρρής. Ο αστυνόμος δεν θα τους άφηνε σε ησυχία αν ανακάλυπτε όλα όσα του έκρυψαν.

Το επόμενο πρωί ο Νίκος και ο Γιώργος άρχισαν να μελετάνε διεξοδικά τον χάρτη. Από ότι κατάλαβαν ο θησαυρός βρισκόταν σε μία βραχονησίδα πολύ βαθιά στο πέλαγος. Θα ήταν δύσκολο όχι μόνο να φτάσουν εκεί αλλά και να αποκτήσουν πρόσβαση στο νησί το οποίο ήταν ιδιαίτερα αφιλόξενο. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά υπήρχαν και οι δολοφόνοι που κυκλοφορούσαν ελεύθεροι, έτοιμοι να σκοτώσουν τον οποιοδήποτε για αυτόν τον θησαυρό.

Πήγαν λοιπόν στη μαρίνα με τα σκάφη και νοίκιασαν ένα μεγάλο σκάφος με εντοπισμό τοποθεσίας έτσι ώστε αν κινδύνευαν να μπορούσαν να τους βρουν. Ανοίχτηκαν προς το πέλαγος και ξεκίνησαν την πολυπόθητη αναζήτηση του θησαυρού. Καθώς βρίσκονταν σε πολύ μεγάλο βάθος παρατήρησαν κάτι που δεν ήταν καθόλου καλό. Το σύστημα εντοπισμού του σκάφους είχε χαλάσει για έναν ανεξήγητο λόγο. Πάγωσαν και οι δύο και τότε ήταν που συνειδητοποίησαν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Όμως δεν είχαν σκοπό να το βάλουν κάτω διότι και οι δύο είχαν πολύ θάρρος και πίστη σε ό,τι έκαναν. Άλλωστε ήταν αχτύπητο δίδυμο και ήθελαν να ζήσουν αυτή την περιπέτεια μαζί. Πέρασαν τρεις ώρες και τελικά έφτασαν στο νησί πριν το σούρουπο. Την ώρα όμως που έφτασαν ο καιρός άρχισε να επιδεινώνεται και τα ήρεμα νερά της θάλασσας αντικαταστάθηκαν με μανιώδη κύματα. Ο Νίκος πρότεινε να φύγουν αλλά ο Γιώργος είπε πως δεν είχαν ελπίδες να διανύσουν μία διαδρομή τεσσάρων ωρών με τόσο αγριεμένη θάλασσα. Οπότε η μόνη τους ελπίδα ήταν το νησί.

Το νησί ουσιαστικά αποτελούταν από μικρά βραχάκια τα οποία οδηγούσαν στην κορυφή αλλά για να τα ανέβει κανείς θα έπρεπε σίγουρα να είχε τις ικανότητες ενός έμπειρου ορειβάτη. Δεν είχαν όμως άλλη επιλογή. Αν έμεναν λίγο ακόμα στο σκάφος θα αναποδογύριζε και τότε θα πέθαιναν σίγουρα ή από τα κύματα ή από τους καρχαρίες για τους οποίους

φημιζόταν αυτό το μέρος.

Έτσι λοιπόν πήδηξαν από τη βάρκα αφού έριξαν πρώτα την άγκυρα, και έπειτα ξεκίνησαν το σκαρφάλωμα. Τα βράχια ήταν τόσο απότομα και αν έκαναν το λάθος να κοιτάξουν κάτω ήταν σίγουροι πως θα έπεφταν. Πέρασε μία ώρα και τελικά κατάφεραν και έφτασαν στην κορυφή της βραχονησίδας. Η θέα ήταν τόσο μαγική που νόμιζαν ότι ήταν στην κορυφή του κόσμου. Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα. Είχαν φτάσει στην κορυφή αλλά δεν υπήρχε κάτι εκεί που να θύμιζε θησαυρό. Για την ακρίβεια δεν υπήρχε τίποτα εκεί πάνω, ούτε καν η είσοδος σε μια σπηλιά. Είχαν φτάσει εκεί που ήθελαν αλλά δεν είχαν ιδέα τι να κάνουν ούτε πως να κατέβουν.

Ο Γιώργος έβγαλε τον χάρτη για να ρίξει μία ματιά μήπως βρει την άκρη. Τον κοιτούσαν πολύ ώρα με το Νίκο, χωρίς αποτέλεσμα. Κάποια στιγμή όμως έγινε κάτι αναπάντεχο. Ξέσπασε μία δυνατή βροχή και ο χάρτης άρχισε να βρέχεται και εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Γιώργος και ο Νίκος διέκριναν κάτι. Ο θησαυρός ήταν πράγματι στο νησί αλλά όχι στην κορυφή του. Ήταν στον πάτο της θάλασσας. Πιθανόν αυτός που είχε σχεδιάσει το χάρτη έκανε αυτή την πονηριά, ώστε οι κλέφτες να μην μπορούν να ανακαλύψουν τίποτα. Από τη μία χάρηκαν που βρήκαν την άκρη στο μυστήριο, από την άλλη όμως δεν είχαν ιδέα πως θα κατέβαιναν τους βράχους με τόσο αντίξοες συνθήκες και φυσικά πως θα κολυμπούσαν ως τον πυθμένα.

Την ώρα που προσπαθούσαν να σκεφτούν το επόμενο τους βήμα, είδαν από μακριά ένα σκάφος να έρχεται. Πανικοβλήθηκαν και οι δύο επειδή νόμιζαν πως ήταν η λιμενική αστυνομία και θα έπρεπε να δώσουν εξηγήσεις. Όμως τα πράγματα ήταν πολύ χειρότερα. Όταν πλησίαζε το σκάφος είδαν πως δεν πρόκειται για λιμενική αστυνομία αλλά για τους δολοφόνους. Είχαν όπλα και φαίνονταν αποφασισμένοι να βρουν το θησαυρό. Ήταν συνολικά τρία άτομα με πολύ τρομακτικά πρόσωπα.

Ο Γιώργος και ο Νίκος ήξεραν πως αυτό δεν θα είχε καλή κατάληξη διότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος διαφυγής. Μόλις οι δολοφόνοι τους πλησίασαν άρχισαν να πυροβολούν. Οι σφαίρες έπεφταν σαν τρελές και το σκηνικό θύμιζε ταινία τρόμου. Ο Νίκος τότε είχε μία φρικτή ιδέα. Σκέφτηκε να πηδήξουν στη θάλασσα. Από τη στιγμή που δεν είχαν άλλη επιλογή το έκαναν.

Λίγες ώρες αργότερα κανείς δεν είχε νέα για τον Νίκο και τον Γιώργο. Όλο το νησί τους αναζητούσε και κυρίως η οικογένεια τους. Ο αστυνόμος Σαρρής είχε οργώσει το νησί και επίσης είχε βάλει το λιμενικό να ψάχνει ανοιχτά του πελάγους. Η καταιγίδα συνεχιζόταν και δυσκόλευε πολύ το έργο της αστυνομίας. Όμως οι ελπίδες δεν είχαν χαθεί τελείως ακόμα αφού τους έψαχναν και όλοι οι ψαράδες του νησιού.

Αφού είχε ξημερώσει και η καταιγίδα ηρέμησε, ο Γιάννης, ο φίλος του Γιώργου, ξανοίχτηκε με τη βάρκα του για να τους αναζητήσει και εκείνος. Την ώρα που έψαχνε είδε αρκετό αίμα στο νερό και ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρος πως η κατάληξη δεν θα ήταν καλή. Κάποια στιγμή έφτασε σε ένα ξερονήσι. Αφού κατέβηκε από τη βάρκα άρχισε να τους αναζητάει. Τελικά στάθηκε τυχερός. Αν και αυτό που αντίκρισε μόνο τύχη δεν ήταν. Μπορεί να τους βρήκε αλλά τους βρήκε νεκρούς. Είχαν χάσει υπερβολικό αίμα και φαινόντουσαν από τα χίλια μέτρα πως ήταν νεκροί. Ο Γιάννης έβαλε αμέσως τα κλάματα, όχι μόνο επειδή ο φίλος του και ο εγγονός του δεν ζούσαν ποια αλλά και από την τεράστια συγκίνηση όταν είδε πως έπιανε ο ένας το χέρι του άλλου.

Οι μέρες πέρασαν και βαρύ πένθος είχε κατακλύσει την οικογένεια του Νίκου και του Γιώργου. Η μητέρα του Νίκου Άννα και η γιαγιά του Αγγελική δεν μπορούσαν να πιστέψουν αυτό που είχε συμβεί. Ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Έχασαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και δεν ήξεραν το γιατί. Αυτό το γιατί βασάνιζε και τις δύο.

Η απορία τους όμως θα λυνόταν σύντομα. Δύο μήνες μετά το τραγικό συμβάν ο αστυνόμος Σαρρής χτύπησε την πόρτα της Άννας και της Αγγελικής και είχε να τους πει πολλά. Αρχικά τους είπε πως ο Γιώργος και ο Νίκος πέθαναν στην αναζήτηση ενός θησαυρού. Τους έδειξε το χάρτη και τους τα εξήγησε όλα. Όμως τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Όταν η Άννα είδε τον χάρτη τον αναγνώρισε αμέσως. Συγκεκριμένα αυτός ήταν ένας χάρτης που ανήκε στον πατέρα του Νίκου. Το παράξενο όμως ήταν αλλού. Ο πατέρας του Νίκου είχε βρει το θησαυρό και μόλις πήρε τα λεφτά τους εγκατέλειψε. Όσο για τον χάρτη τον είχε καταστρέψει αμέσως μετά την εύρεση του θησαυρού. Ήταν αδύνατον να υπάρχει αυτός ο χάρτης αφού ο πατέρας του Νίκου είχε τελειώσει με την αναζήτηση του θησαυρού 20 χρόνια πριν.

Ο αστυνόμος Σαρρής σοκαρίστηκε με αυτά που άκουσε και έτσι πήρε την απόφαση να πάει ο ίδιος στο σημείο που υποδείκνυε ο χάρτης. Μόλις όμως έφτασε εκεί υπήρχε μόνο το απέραντο γαλάζιο. Δεν υπήρχε βραχονησίδα. Εκείνη την ώρα περνούσε ένα σκάφος από εκεί και ο Σαρρής ρώτησε τους ιδιοκτήτες αν υπήρχε πράγματι βραχονησίδα. Τότε έλαβε μία απάντηση που τον σόκαρε. Του είπαν πως υπήρχε πριν είκοσι χρόνια μία βραχονησίδα σε αυτό το σημείο αλλά και πως βυθίστηκε από ένα μεγάλο σεισμό. Τότε ο Σαρρής έψαξε όλα τα στοιχεία για τον πατέρα του Νίκου. Πράγματι είχε εξαφανιστεί τότε. Άρα, παρόλο που δεν ήθελε να το παραδεχτεί, βαθιά μέσα του ήξερε πως συνέβη κάτι που ξεπερνάει τη λογική.

Η υπόθεση έμεινε άλυτη για πάντα. Ο Σαρρής δεν μπόρεσε να κάνει κάτι για να ανακαλύψει την αλήθεια. Αυτό που συνέβη δεν ανήκει στη σφαίρα του φυσικού αλλά του υπερφυσικού. Ο Σαρρής έκανε διάφορες υποθέσεις στο πέρασμα των χρόνων και κατέληξε σε ένα υποκειμενικό συμπέρασμα. Ίσως ο πατέρας του Νίκου δεν είχε βρει το θησαυρό και πέθανε στην αναζήτηση. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το πνεύμα του να στοιχειώσει το νησί. Όμως όλα αυτά ήταν απλά υποθέσεις. Μπορεί να ήταν και η αλήθεια. Ποιος ξέρει; Κανείς δεν θα την μάθει ποτέ. Πάντως ο Νίκος και ο Γιώργος κρατούσαν ο ένας το χέρι του άλλου μέχρι την τελευταία στιγμή.

ΑΛΙΚΗ ΒΡΑΧΑΣΩΤΑΚΗ

Να Με Θυμάσαι

Ποτέ δεν της ήταν εύκολο να κοιμηθεί όταν άκουγε τους δείκτες του μηχανικού ρολογιού να χτυπούν.
Ο συνεχόμενος ήχος του δείκτη των δευτερολέπτων, της ήταν ανυπόφορος.

Στο δικό της σπίτι όλα τα ρολόγια ήταν ψηφιακά, και έπρεπε να βρει από πού ερχόταν αυτός ο ήχος, γνωρίζοντας ότι δεν υπήρχαν πουθενά στους τοίχους ρολόγια στο παλιό σπίτι των παππούδων της.
Σηκώθηκε από το κρεβάτι της για να βρει το ρολόι που τώρα είχε αρχίσει να την εκνευρίζει και που ολοένα ο ήχος του δυνάμωνε, κάνοντας τον εκνευρισμό της ακόμη μεγαλύτερο.

Μόλις πάτησε στο ξύλινο πάτωμα, εκείνο έτριξε, τρομάζοντας την για λίγο, όμως μετά πλησίασε στο παλιό ξύλινο κομοδίνο που βρισκόταν στην άκρη του δωματίου, δίπλα από την πόρτα, και άνοιξε το συρτάρι. Έψαξε για το ρολόι που έκανε όλο αυτόν το θόρυβο. Σήκωσε το λευκό μαντήλι τσέπης και διέκρινε κεντημένα, με ασημένια κλωστή, τα αρχικά Ε.Ε, και κάτω από το μαντήλι είδε ένα μικρό χρυσό κουτί. Είχε όμορφα σκαλίσματα που έμοιαζαν χειροποίητα, το κοίταξε καλύτερα και στην μια του πλευρά είδε τα ίδια αρχικά σκαλισμένα με ασήμι ενώ στην άλλη ήταν σκαλισμένη η φράση: “Να με θυμάσαι!”.

Το έβγαλε από το συρτάρι γεμάτη περιέργεια να δει τι ήταν μέσα στο κουτί. Ο εκνευρισμός και η νύστα της είχαν τώρα δώσει την θέση τους στην περιέργεια. Το άνοιξε και μέσα είδε ένα παλιό ρολόι τσέπης. Το αναγνώρισε αμέσως! Ήταν το ρολόι του παππού της. Μα αυτό δεν λειτουργούσε, δεν ήταν δυνατό να κάνει αυτό τον εκνευριστικό θόρυβο... Θυμάται τον παππού της να το κρατάει τότε που σαν παιδί περνούσε τις καλοκαιρινές της διακοπές στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς. Ήταν χτισμένο με ξύλο δίπλα σε μια λίμνη, περιφραγμένο με ένα λευκό φράχτη. Από όποια πλευρά κι αν κοίταζες έβλεπες μόνο καταπράσινα λιβάδια και καθαρό καταγάλανο ουρανό. Ακόμη και το βράδυ, ο ουρανός ήταν τόσο καθαρός που μπορούσες να διακρίνεις τα αστέρια και ολόκληρο τον γαλαξία.
Το ρολόι το είχε κρεμάσει ο παππούς με μια χρυσή αλυσίδα από το γιλέκο του και έφτανε μέχρι την τσέπη του παντελονιού του. Το έβγαζε μόνο όταν ήθελε να πει πως ήταν ώρα για φαγητό.
Με τα αδέρφια της περνούσαν άπειρες ώρες κολυμπώντας στην λίμνη και παίζοντας ξένοιαστα στα λιβάδια. Ο αδερφός της πάντα είχε το καλάμι του μαζί για να ψαρεύει, και η αδερφή της, παρόλο που ήταν η μεγαλύτερη, δεν αποχωριζόταν το μικρό κουρδιστό της παπάκι.

Τώρα που κοίταξε το ρολόι καλύτερα, παρατήρησε ότι δεν είχε κουρδιστήρι, όμως θα έπρεπε να είχε, επειδή εκεί στο πλάι του χρυσού πλαισίου φαινόταν το μικρό άνοιγμα που συνήθως έχουν αυτού του τύπου τα ρολόγια.

Γύρισε με το δάχτυλο της τους μικρούς εύθραυστους δείκτες του ρολογιού και ήταν σαν να άστραψε στο καντράν μια γαλάζια λάμψη. Δεν το φαντάστηκε, πραγματικά μια όμορφη λάμψη άστραψε στο δωμάτιο ξαφνικά και μια φωτεινή δίνη σχηματίστηκε μπροστά στα έκπληκτα μάτια της... Ένα φως που την είχε μαγέψει, άρχισε να σχηματίζει χρωματιστούς στρόβιλους. Συνέχισε να κοιτάζει, συνεπαρμένη από όλο αυτό που συνέβαινε μπροστά της. Άπλωσε το χέρι της να το αγγίξει, μα η λογική την σταμάτησε, τουλάχιστον για λίγο. Η περιέργεια την είχε κυριέψει. Άπλωσε ξανά το χέρι και αυτή η φορά δεν δίστασε. Ένιωσε την δύναμη του στροβίλου να τραβά το χέρι της προς το κέντρο του, τρόμαξε κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, αλλά η δίνη ήταν δυνατή και άρχισε σιγά σιγά να την τραβά ολόκληρη προς το κέντρο της.

Άνοιξε τα μάτια της, σαν να ξύπνησε από όνειρο. Δεν βρισκόταν πια στο κρεβάτι της. Δεν ήξερε που ήταν!

Πίσω της η δίνη στριφογύριζε ακόμη. Όπως ήταν πεσμένη κάτω, από την δύναμη της δίνης, τα χέρια της δεν ακουμπούσαν στο παλιό ξύλινο πάτωμα και είχαν μια παράξενη λάμψη, λαμπύριζαν, σαν να ήταν καλυμμένα με χρυσόσκονη. Κρατούσε ακόμη το χρυσό ρολόι.

Δεν ήταν πια στο δωμάτιο του παλιού σπιτιού!

Σήκωσε το βλέμμα της για να κοιτάξει γύρω της και έκπληκτη είδε πως έπεφτε χρυσόσκονη παντού! Είχε μείνει άναυδη από την τόση ομορφιά που έβλεπε. Σαν να έπεφτε αστερόσκονη από τον γαλαξία! Όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου είχαν μαζεύει και σπινθήριζαν γύρω της. Ήταν συνεπαρμένη από αυτό που της συνέβαινε, αν και δεν καταλάβαινε τί ακριβώς ήταν.

Όταν σηκώθηκε είδε τη λίμνη με τον λευκό φράχτη. Αμέσως αναγνώρισε το τοπίο. Μα πώς βρέθηκε έξω από το σπίτι; Κι εκεί, μέσα στα χρώματα και την λάμψη από την αστερόσκονη, φάνηκε μια γνώριμη φιγούρα, σα σκιά, να κρατά το ρολόι και να λέει με την ίδια απαλή και καλοσυνάτη φωνή: “Ελάτε! Είναι ώρα για μεσημεριανό!”.

Μα δεν γίνεται να είναι αυτός. Κι όμως, η φωνή του, το περπάτημα του, το ανάστημα του, ακόμη και το μπαστουνάκι που κρατούσε στο ένα χέρι για να τον στηρίζει, με το γαμψό χερούλι να διακρίνεται, και στο άλλο του χέρι να κρατάει το χρυσό ρολόι. Μόλις την πλησίασε, διέκρινε το χαμογελαστό και αγαθό του πρόσωπο, με τα μεγάλα γαλανά του μάτια να την κοιτούν.

“Δεν πεινάς; Έλα η γιαγιά έχει ετοιμάσει μεσημεριανό”.

Γύρισε και προχώρησε αργά προς το σπίτι, κρατώντας πάντα στο ένα χέρι του το ρολόι και στο άλλο το μπαστουνάκι του. Τα αδέρφια της την έσπρωξαν προσπερνώντας την τρέχοντας και αυτά προς την κατεύθυνση του σπιτιού, ακολουθώντας τον παππού.

Εκείνη είχε μείνει να κοιτά την λίμνη, το σπίτι, την όμορφη χρυσή σκόνη που έπεφτε από ψηλά, το χρυσό ρολόι στα χέρια της, νιώθοντας ανήμπορη να κάνει ένα βήμα, όμως η περιέργεια της εξακολουθούσε να την κυριεύει και ξεκίνησε αργά προς το σπίτι.Όσο πλησίαζε, ο αέρας έφερνε όλο και πιο κοντά της τις λαχταριστές μυρωδιές που έρχονταν από εκεί. Τις αναγνώριζε αυτές τις γεύσεις, ζεστή σπιτική μηλόπιτα, να κρυώνει στο περβάζι του παραθύρου, και ψητό κοτόπουλο στο φούρνο με πατάτες. Το κλασικό Κυριακάτικο γεύμα!

Πέρασε το κατώφλι και άνοιξε την ξύλινη πόρτα. Όλοι είχαν πάρει τις θέσεις τους στο τραπέζι. Κάθισε κι εκείνη. Η θέση της ήταν πάντα ανάμεσα στο αδέρφια της. Στο μικρό τραπεζάκι δίπλα στην πόρτα είδε το μικρό χρυσό σκαλιστό κουτί με τα αρχικά ‘Ε.Ε.’ και ίσα ίσα να ξεχωρίζει από το πλάι η φράση: “Να με θυμάσαι!”.

Κοίταξε τον παππού της.

“Έλλη..., Έλλη...!”, ακούστηκε η φωνή του ,”Ξύπνα!”.

Άνοιξε τα μάτια της και είδε τον παππού της να στέκεται στην πόρτα, δίπλα στο κομοδίνο, στο μικρό δωμάτιο με το παλιό ξύλινο πάτωμα. Ήταν πίσω στο κρεβάτι της και ήταν Κυριακή πρωί. Όλα ήταν ένα όνειρο. Ήταν πάλι παιδί, και κανένας ήχος από τους δείκτες του ρολογιού δεν την ενοχλούσε. Ντύθηκε γρήγορα και κατέβηκε στην κουζίνα. Εκεί η γιαγιά της ετοίμαζε το καθιερωμένο Κυριακάτικο γεύμα με τις μυρωδιές να λούζουν όλο το σπίτι.

Άνοιξε την ξύλινη πόρτα και βρέθηκε ξανά μπροστά στη λίμνη. Τα αδέρφια της ήταν ήδη έξω. Ο αδερφός της ψάρευε με

το καλάμι του και η αδερφή της κολυμπούσε στη λίμνη παρέα με το κουρδιστό παπάκι. Ένιωσε το χέρι του παππού της να την ακουμπά απαλά στον ώμο.

“Αυτό είναι για σένα”.

Το χρυσό ρολόι τσέπης μέσα στο χρυσό σκαλιστό κουτί, τα ίδια αρχικά ήταν χαραγμένα εκεί, ‘Ε.Ε.’ και η φράση “Να με θυμάσαι” . Κοίταξε τον παππού της και χαμογελαστά του απάντησε, “ Πάντα!”, και μετά βγήκε τρέχοντας από το σπίτι. Το όνειρο της τώρα φάνταζε μόνο σαν μια όμορφη ανάμνηση!

ΓΙΟΥΛΑ ΚΟΥΚΟΥΒΕΛΗ

Μια Ανάσα Από Μεσαίωνα

Την έβγαλαν απ'το αμάξι της που ήταν αραγμένο στη χωμάτινη αλάνα ενός αστικού λόφου και την έβαλαν σε ένα μικρό τζιπ με φιμέ τζάμια. Οι άντρες ήταν σκούρα ντυμένοι με μαύρα γυαλιά και καπέλα τζόκεϊ. Μπήκε μέσα πειθήνια κι έδειχνε ψύχραιμη, ακόμα κι όταν κάποιος της έδεσε και της έκλεισε τα μάτια με μια μαύρη μεγάλη μάσκα από εκείνες που φορά κανείς όταν κοιμάται. "Δεν πρέπει να βγάλεις τη μάσκα μέχρι να σου πούμε εμείς" άκουσε μια ανδρική φωνή. "Αν την βγάλεις ή κάνεις κάποια κίνηση να την μετακινήσεις θα αλλάξουν τα σχέδια" πρόσθεσε σε πιο αυστηρό τόνο.

Δεν είχε καμία πρόθεση και διάθεση η ίδια να χαλάσει αυτό που φανταζόταν ότι συνέβαινε. 'Ηταν αρκετά περιπετειώδες από μόνο του, δεν υπήρχε λόγος να το αλλάξει. 'Αλλωστε ήταν μια πρόταση που της έγινε, μια ινκόγκνιτο πρόταση και δεν άξιζε ν'ακυρώσει αυτή την «τιμή», ούτε κάτι τέτοιο την χαρακτήριζε σαν προσωπικότητα. Πάντα την ιντρίγκαραν καινοτόμες ιδέες και πρωτόγνωρες εμπειρίες και με αυτά τα κριτήρια επέλεξε το επάγγελμα της. Ως νεαρή προτιμούσε σενάρια με αστυνομική περιπέτεια κι επιστημονικής φαντασίας κι επιδόθηκε σε αυτά με τέτοιο πάθος που ήταν επόμενο να την αναδείξουν, όπως και έγινε. Τελευταία, ως μεγαλύτερη, δεν είχε τις σωματικές αντοχές για να φέρνει εις πέρας με επιτυχία τις ημι-κασκαντέρ σκηνές. Ωστόσο ως ηθοποιός από τις πιο φτασμένες της χώρας, είχε το πλεονέκτημα να επιλέγει πραγματικά όποια ταινία ή σειρά ήθελε για να πρωταγωνιστεί. Κι αυτές ήταν κυρίως μυστηρίου κι αστυνομικά θρίλερ.

Φυσικά πάντα έπαιζε τον ρόλο της υπερβολικά γοητευτικής ντετέκτιβ ή της συνεργάτιδος του ντετέκτιβ πρωταγωνιστή. Κι όχι άδικα, γιατί από την αρχή ξεχώρισε μέσω της εξωτικής της ομορφιάς με τις λάτιν καμπύλες και την απόκοσμη σαγήνη του προσώπου της - ήταν σαν βοσκοπούλα των σκοτσέζικων Χάιλαντς. Αυτό το μείγμα αντιφάσεων στην εικόνα της σε συνδυασμό με την εκλεπτυσμένη επιμέλειά της που θύμιζε στάρλετ του 50', ξυπνούσε άστατα κάθε μόριο «κοιμισμένης» τεστοστερόνης στα αρσενικά. Η σιλουέτα της δεν πληρούσε προδιαγραφές σούπερ μόντελ. Θα έλεγε κανείς ότι ήταν μια κοινή μεσογειακή, μόνο που η αδιάλειπτη συνέπεια της σε στερητικές δίαιτες κι η πολύωρη πιλάτες την έφερνε κοντά στον πρότυπο της αρχαίας Αφροδίτης. Τα μακρυά πυρόξανθα σπαστά μαλλιά της, η λευκή της επιδερμίδα και τα μικρά αλλά γεμάτα σαν ώριμες φράουλες χείλη μπέρδευαν τα ένστικτα, αναρωτιόσουν αν είχες μπροστά σου μια επιθυμητή «λολίτα» ή μια ντίβα του παλιού Χόλιγουντ.

Αυτά τα στοιχεία της ήταν που παρακίνησαν τον πλέον καταζητούμενο εκείνη την περίοδο, να ριψοκινδυνέψει μια επαφή μαζί της. Μετά από μια επιτυχημένη τρομοκρατική απόπειρα προ δύο μηνών, η οργάνωση «Τελική Λύση» ήταν το υπ'αριθμόν ένα θέμα στο αρχηγείο της αστυνομίας αλλά και στον ανήσυχο πολιτικό κόσμο. Αυτό δεν την έκανε να κοντοσταθεί στην απόφαση της. Κοιτώντας τότε την «πρόσκληση» στην επιστολή με τα τυπωμένα γράμματα, μετά την αρχική, εύλογη έκπληξη της, ακολούθησαν οι σκέψεις για το πως θα κάλυπτε τα ίχνη της ώστε να μη γίνει αντιληπτή απ'τον περίγυρο, πόσο μάλλον απ'την αστυνομία. 'Ενιωθε το αίμα της να καίει. Δεν είχε κάποιον δισταγμό για το τόλμημα της. Ξανάνιωθε σαν «ξαναμμένη» εικοσάρα και το μόνο που ευχόταν ήταν ο αρχηγός της «Τελικής Λύσης» να ήταν όπως τον φανταζόταν.

Το τζιπάκι φρέναρε και μετά με γρήγορους βηματισμούς κατέβηκαν στον δρόμο. Τελευταία αυτή, κατέβηκε ενώ την κρατούσαν απ'τα μπράτσα, αφού πρώτα πέρασαν μια κουκούλα στο κεφάλι της. Τότε πάγωσε η ανάσα και στέγνωσε το στόμα της. "Τελικά, μήπως δεν είναι όλο αυτό μια καθαρή περιπέτεια της μιας νύχτας;" σκέφτηκε. Με ταχύτατο,

αγωνιώδη ρυθμό οδηγήθηκε σε κλειστό χώρο που απ'τους θορύβους που αντηχούσαν έμοιαζε με διάδρομο. Ήταν ψυχρός και άδειος σαν τούνελ λεωφόρου.

'Ενιωσε να μπαίνει από μια πόρτα που της άνοιξαν. Ο νέος χώρος ήταν πιο ζεστός. Ξαφνικά βγήκε η κουκούλα και η μάσκα της κι αντίκρισε ένα νεανικό γυναικείο πρόσωπο με μαύρα γυαλιά και τραβηγμένα δεμένα μαλλιά. Παρότι ήταν σοβαρό, τα μαλακά χαρακτηριστικά του πρόδιδαν ότι ήταν περίπου εικοσιπέντε χρονών και μόνο το σωματικό της σφρίγος υπονοούσε κάποιο μαχητικό δυναμισμό. Ένα ξαφνικό μειδίαμα επιβεβαίωσε τις υποψίες της. "Καλώς ήρθατε! Μας συγχωρείτε για τους απότομους χειρισμούς, αλλά γίνονται βάσει πρωτοκόλλου. Θα αναγκαστώ κι εγώ να το ακολουθήσω, κάνοντας έναν μικρό έλεγχο στα ρούχα σας". Η ηθοποιός χαλάρωσε κάπως από την ευγένεια της φωνής της κοπέλας, δεν αποσπάστηκε όμως απ'το γεγονός ότι υποβαλλόταν σε σωματικό έλεγχο. Αφού ολοκληρώθηκε κάπως αμήχανα ο έλεγχος, η κοπέλα συνέχισε με πιο ζεστή φωνή: "αν επιθυμείτε μπορείτε να βγάλετε τα ρούχα σας και να φορέσετε μια ρόμπα. Είναι ικανοποιητική η θερμότητα στον χώρο που θα πάτε στη συνέχεια. Αν όχι, μπορείτε να περάσετε με τα ρούχα". Η ηθοποιός αρχικά δίστασε, αναλογιζόμενη το πόσο ευάλωτη θα φαινόταν. Πως θα κατόρθωνε ν'αποδράσει χωρίς ρούχα; Αμέσως όμως επικράτησε μια πιο λογική σκέψη: "Από τη στιγμή που διέσχισα αυτό το διάδρομο δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Άρα εκμεταλλεύσου μόνο το υποκριτικό σου ταλέντο".

Αποφάσισε να βγάλει τα ρούχα της με την ελπίδα ότι θα άξιζε το ρίσκο. Προχώρησε περνώντας μέσα από τη βαριά μεταλλική πόρτα που της άνοιξε η κοπέλα. Ο χώρος έμοιαζε κάθε άλλο παρά με έναν ψυχρό τεχνοκρατικό στα ερείπια κάποιου εργοστασίου, όπως φανταζόταν κυρίως λόγω των δικών της ταινιών. Ήταν μια σάλα περί τα εξήντα τετραγωνικά μέτρα με τείχους από ακατέργαστη πέτρα και ξύλο. Όλα τα έπιπλα είχαν το βαθύ χρώμα του κονιάκ και θύμιζαν μοναστηριακά. Στους τείχους ήταν καρφωμένες δάδες με χαμηλό φως αλλά ηλεκτρικές. Απ'την οροφή κρέμονταν δύο σκούροι μεταλλικοί πολυέλαιοι μεσαιωνικού τύπου αλλά κι αυτοί με ηλεκτρικές λάμπες. Κανένα γραφείο και κανένας υπολογιστής δεν υπήρχε, σε αντίθεση με ό,τι θα περίμενε κανείς για τον προσωπικό χώρο ενός «αρχηγού». Μόνο μια μακριά τραπεζαρία, ένα μικρό καθιστικό και, φυσικά, μια ευρύχωρη κρεβατοκάμαρα.

Ο φωτισμός ήταν αρκετά χαμηλός και μόνο ένα κηροπήγιο φώτιζε καλύτερα την άκρη της τραπεζαρίας, κάνοντας την να σκεφτεί πως εκεί ήταν η δική της θέση. Στην άλλη μεριά του τραπεζιού διέκρινε μια λεπτή σιλουέτα να κάθεται ήδη. "Καλησπέρα αγαπημένη μου", της είπε μόλις κάθισε, με φιλική αμεσότητα σα να γνωρίζονταν. "Η κοινή λογική λέει ότι δε θα τολμούσες να έρθεις. Απ'όσο όμως σε έχω παρακολουθήσει από μικρός, κάτι μου' λεγε μέσα μου ότι θα δεχτείς. Το ένστικτο μου ευτυχώς δε διαψεύστηκε".

"Από μικρός;" σκέφτηκε εκείνη. Μα πόσο χρονών μπορεί να ήταν για να της πει κάτι τέτοιο; Όντως ήταν αναγνωρίσιμη στα μίντια για δώδεκα συνεχή έτη, αλλά από πόσο μικρός τη γνώριζε; Χαμήλωσε το βλέμμα σαν να παρατηρούσε το πιάτο με το δείπνο μπροστά της αλλά πρόλαβε κι έριξε μια διερευνητική ματιά προς την απέναντι πλευρά. Έβλεπε ένα μικρό κεφάλι πάνω σε έναν μακρύ λαιμό. Τα μαλλιά έδειχναν ατημέλητα κι έκρυβαν σχεδόν το μισό πρόσωπο και το πηγούνι ήταν γωνιώδες στα όρια του αιχμηρού. Απ΄τα χέρια του πάνω στο τραπέζι συμπέρανε ότι επρόκειτο για μια σχεδόν ισχνή παρουσία.

Συνέχισε να της μιλά απρόσμενα φιλικά, έτσι που η ίδια χαλάρωσε τόσο που μπήκε γρήγορα στο διαλεκτικό του παιχνίδι. Η άνεση του σε συνδυασμό με την ιδιαίτερη αργκό που χρησιμοποιούσε, της δημιούργησε την εντύπωση ότι δεν ήταν μεγαλύτερος από τριαντάρης. "Ιδιοφυής και πολύ μικρότερος. Πολύ παραπάνω απ'τις προσδοκίες μου" σκέφτηκε κρυφογελώντας. Είχε περάσει περίπου μια ώρα που μιλούσαν αφότου τελείωσαν το δείπνο. Τότε, σε μια αναπάντεχη παύση του, εκείνη απόρησε. Τον παρατηρούσε να κοιτάζει διαπεραστικά το ποτήρι του με το υπόλειμμα

κρασιού. Έπειτα ξαναμίλησε: “Ξέρεις, είμαι θαυμαστής σου εδώ και πολύ καιρό. Προσκαλώντας σε, ριψοκινδυνεύω το κύρος μου στους συντρόφους και το ‘κεφάλι’ μου γενικά. Αλλά δύο μήνες κλεισμένος κοντεύω να τρελαθώ” εκμυστηρεύτηκε με ειλικρινές ύφος. Μετά από πέντε αγωνιώδη λεπτά σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς το μέρος της. Στάθηκε ενάμιση μέτρο μακρυά της κι έσβησε το κηροπήγιο. Την πλησίασε περισσότερο κι έπιασε το χέρι της. Τη σήκωσε αργά και μεθοδικά την οδήγησε να καθίσει πάνω στο τραπέζι. Το ένα του χέρι αγκάλιασε τη μέση της. Εκείνη ένιωσε μια μεθυσμένη ανάσα μαζί με το νεανικό του δέρμα. Κι αφέθηκε...

“Μαμά, μαμά ξύπνα!” άκουσε σα να βγήκε από κώμα. “Έλα σήκω, θα φύγω σε λίγο για το σχολείο. Δεν άκουσες το ξυπνητήρι;”. Η μικρή την σήκωσε και άρχισε να την τραβάει την προς το μπάνιο. Σε λίγο περπάτησε προς την κουζίνα, σα μεθυσμένη. Ο άντρας της καθόταν ήδη με το πρωινό έτοιμο διαβάζοντας τα νέα της ημέρας στο τάμπλετ. “Καλημέρα. Παρακοιμήθηκες” είπε σχεδόν αδιάφορα.

“Ω... ναι” απάντησε, με ένα ψήγμα ενοχής στη φωνή της. “Να προσέχεις που κυκλοφορείς. Ν’ αποφύγεις τα πολυσύχναστα μέρη. Η αστυνομία δεν έπιασε ακόμη την τρομοκρατική οργάνωση. Δε ξέρεις που θα είναι το επόμενο χτύπημα”, πρόσθεσε εκείνος κι αυτή η συμβουλή την επανέφερε σε αυτό που μόλις είχε δει και νιώσει.

Δέκα λεπτά αργότερα είχε μείνει μόνη της. Στην αυτόματη κίνηση ν’ανοίξει το ηλεκτρονικό της οργκανάιζερ, το χέρι της ακολούθησε μια δική του πορεία. Γκούγκλαρε τη φράση «μεσαιωνικά καταλύματα» και ταξίδεψε το μυαλό της με την ελπίδα ότι θα ξανάβρισκε εκείνη την ονειρική αίσθηση.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΚΟΥΤΣΑΝΔΡΕΑ

Ο Τυφώνας

Ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα. Φαίνεται πως στον ύπνο μου πάλευα με τον αόρατο εχθρό, γιατί είχα βρεθεί φαρδιά πλατιά στο πάτωμα. Κοίταξα το ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο ακριβώς πίσω μου και οι δείκτες έδειχναν 3:15. Έπιασα το κεφάλι μου και προσπάθησα να ανασάνω βαθιά ώστε να χαλαρώσω τους παλμούς μου που 'χόρευαν' σαν τρελοί. Με τα πολλά σηκώθηκα από το πάτωμα και προχώρησα προς το παράθυρο του δωματίου. Παραμέρισα την σκούρη μπλε, βαριά βελούδινη κουρτίνα και κοίταξα έξω τον σκοτεινό ορίζοντα του Εδιμβούργου και τον δρόμο ακριβώς κάτω από το παράθυρο μου. Το μόνο φως που υπήρχε ήταν από έναν στύλο ηλεκτρισμού λίγο πιο πέρα και η μόνη ένδειξη ζωής, στον κατά τ' άλλα έρημο δρόμο, ήταν μια καχεκτική γάτα που έψαχνε στον κάδο σκουπιδιών κάτι να την κρατήσει στην ζωή, κόντρα στο κάλεσμα του θανάτου.
Οι παλμοί μου πλέον είχαν βρει τον κανονικό τους ρυθμό, όμως ένοιωθα ακόμα ταραγμένη. Η σκέψη μου ήταν κολλημένη σε εκείνο το όνειρο, επειδή δεν ήταν η πρώτη φορά που το έβλεπα. Μία εβδομάδα έχω που μετακόμισα σε αυτό το διαμέρισμα της οδού Bellevue και από το πρώτο κιόλας βράδυ βλέπω το ίδιο όνειρο. Μια νέα και όμορφη κοπέλα που δεν έχω συναντήσει ποτέ και που, παρόλο που είναι περιτριγυρισμένη από ομίχλη, είμαι σίγουρη πως βρίσκεται μέσα σε αυτό το διαμέρισμα. Κοιτάζει έντρομη, με τα μεγάλα καστανά της μάτια ορθάνοιχτα, την ψηλόλιγνη αντρική φιγούρα που την πλησιάζει απειλητικά κι εκείνη ανοίγει το στόμα της διάπλατα για να φωνάξει, να ουρλιάξει για βοήθεια, όμως η φωνή της χάνεται. Απλώνει τα χέρια της προς την μεριά της
φιγούρας για να την κρατήσει μακριά της, όμως εκείνη την πλησιάζει όλο και πιο πολύ. Η κοπέλα κάνει βήματα προς τα πίσω, παραπατάει και πέφτει στο πάτωμα και τότε σχεδόν σέρνεται με όλες της τις δυνάμεις προς την πόρτα του διαμερίσματος. Και τότε η ομίχλη γίνεται πιο έντονη και την κυκλώνει και την τυλίγει και η αντρική φιγούρα γίνεται πιο ψηλή, πιο επιβλητική. Λες και ακουμπά στο ταβάνι. Κι εγώ σε μια άκρη, σαν θεατής, απλώς κοιτάζω. Προσπαθώ να τρέξω προς την μεριά της, να την βοηθήσω, μα δεν μπορώ να κινηθώ. Έχω παγώσει. Τα πόδια μου δεν υπακούνε και παρόλο που προσπαθώ κι εγώ να φωνάξω 'βοήθεια', δεν μπορώ. Δεν βγαίνει η φωνή μου.

Από την θέση που βρίσκομαι βλέπω το πρόσωπο της κοπέλας και τα χαρακτηριστικά της έχουν αλλοιωθεί από τον τρόμο. Αφήνει το σώμα της να πέσει στο πάτωμα, παρατημένη από κάθε προσπάθεια διαφυγής και, σε εμβρυική στάση, καλύπτει με τα χέρια της το κεφάλι. Και λες και αυτή η εικόνα της παραίτησης ηδονίζει την αντρική φιγούρα, εκείνη ψηλώνει και θεριεύει ακόμα περισσότερο πάνω από το πεσμένο σώμα. Και τότε η φιγούρα μετατρέπεται σε ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο που στέκεται ακριβώς πάνω από την κοπέλα και σιγά σιγά αρχίζει να κάνει κύκλους, ώσπου μεταμορφώνεται σε τυφώνα που κατεβαίνει και την πλησιάζει. Ο αέρας που δημιουργείται στον χώρο από την κίνηση του τυφώνα με κάνει να κλείσω τα μάτια μου, μα αυτός είναι και ο μόνος έλεγχος που έχω πάνω στο σώμα μου. Δεν μπορώ ακόμα να μετακινήσω τα χέρια και τα πόδια μου, δεν μπορώ να γυρίσω το κεφάλι μου στο πλάι ώστε να μην βλέπω, ούτε να φύγω από την θέση μου.

Όταν ανοίγω και πάλι τα μάτια, το μόνο που υπάρχει στον χώρο είναι αυτή η πυκνή, άσπρη ομίχλη. Η αντρική φιγούρα και η κοπέλα έχουν εξαφανιστεί και μαζί τους έχουν εξαφανιστεί και τα αόρατα δεσμά μου. Έχω και πάλι τον έλεγχο του σώματος μου, μπορώ να κουνήσω τα χέρια μου και να φύγω από την θέση στην οποία τόση ώρα ήμουν καρφωμένη. Τρέχω προς το σημείο όπου βρισκόταν προηγουμένως πεσμένο το σώμα της κοπέλας, μήπως και βρω κάτι που έχει απομείνει από εκείνη. Το μόνο που υπάρχει στο σημείο είναι ένας μεγάλος βυσσινί λεκές που έχει ποτίσει την

μπεζ μοκέτα. Και τότε είναι που ξυπνάω. Πάντα στο ίδιο σημείο. Μετά την θέαση αυτού του λεκέ επανέρχομαι στην πραγματικότητα. Λες και το υποσυνείδητό μου αρνείται να μου δείξει την συνέχεια σε αυτό το όνειρο.

Όμως πολλές φορές σκέφτομαι μήπως συμβαίνει το αντίθετο: Μήπως τελικά το υποσυνείδητό μου μου δείχνει όλα όσα έχουν γίνει μέσα σε αυτό το διαμέρισμα. Γιατί γνωρίζω ήδη πως πριν έρθω εδώ, το διαμέρισμα ήταν ξενοίκιαστο για πάνω από τέσσερα χρόνια. Και πλέον το νοιώθω, κάτι πολύ κακό έχει συμβεί εδώ μέσα. Κάτι που στοιχειώνει τον χώρο και τα όνειρα όποιου κατοικεί εδώ. Κι αν είμαι σίγουρη για κάτι, αυτό είναι πως πρέπει να ψάξω και να το μάθω...

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΗ

Ένα Όνειρο

Ξύπνησε απότομα. Έμεινε για λίγο ακόμα στο κρεβάτι κοιτώντας το λευκό ταβάνι, με την ελπίδα να μην ξαναδεί το ίδιο όνειρο. Όνειρο αλλόκοτο. Είναι φορές που δεν θέλει να ξυπνήσει και άλλες που θέλει να τελειώσει το μαρτύριο της. Όλα θολά εκτός από το συναίσθημα που της αφήνει κάθε πρωί.

Το όνομα της Ελπίδα. Φωτεινή παρουσία. Αισιόδοξη. Ιδεαλίστρια. Ανεξάρτητη.

Ένας Ωραίος Άνθρωπος. Αυτό λένε. Αλλά η Ελπίδα είναι πολλά παραπάνω ή μάλλον πολλά παραμέσα. Κατά βάθος κλειστή, ευαίσθητη, αυτοκαταστροφική.

Μεσήλικας πια, κάνει κάθε τόσο αναδρομές στο μακρύ και πρόσφατο παρελθόν της, προσπαθώντας να κατανοήσει το παρόν και να χαρτογραφήσει το μέλλον της. Τον τελευταίο καιρό τίποτα δεν την ικανοποιεί. Νιώθει τόσο μόνη και παράλληλα απομακρύνει όποιον προσπαθεί να την πλησιάσει. Όλοι της φαίνονται λίγοι και η καθημερινότητα ζοφερή. Τίποτα δεν ανταποκρίνεται στον ιδεατό κόσμο που έχει πλάσει στα όνειρα της.

Έχει μια καλή δουλειά. Στέλεχος σε πολυεθνική, διατηρεί επαφές με πολύ κόσμο εντός και εκτός συνόρων. Της αρέσει αυτή η επικοινωνία. Πάντα της άρεσε. Από παιδί της άρεσε να παρατηρεί τους ανθρώπους γύρω της. Μικρό κοριτσάκι καθότανε σε μία γωνία και παρατηρούσε γύρω της μικρούς και μεγάλους. Και έγραφε κάθε βράδυ στο ημερολόγιο της. Σελίδες ολόκληρες. Προσπαθούσε να τους διαβάσει. Να τους μελετήσει.

Η ζωή της όλη για τους άλλους. Όλοι να είναι καλά! Αυτό αρκούσε για να είναι και αυτή καλά. Πολλοί οι φίλοι της. Έδινε και την ζωή της για αυτούς. Αλλά ποτέ κανείς δεν την έμαθε. Ποτέ δεν ανοίχτηκε. Ακόμα θυμάται την μάνα της να της λέει να μην καταθέτει την ψυχή της, να προφυλάσσεται, να κρατάει πισινές. Για εκείνη. Όχι για τους άλλους.

Με τους φίλους της δεν το κατάφερε ποτέ. Πάντα είχε ελπίδα ότι αυτοί θα είναι πάντα εκεί. Δίπλα της. Και κάποιοι μείνανε και άλλοι φύγανε και μείνανε οι αναμνήσεις. Τα γέλια, τα ξενύχτια, οι αγκαλιές, οι όμορφες στιγμές. Και έτσι ένιωθε ζωντανή.

Και αυτός ο έρωτας. Παράξενο κεφάλαιο. Έχει ένα φόβο να αφεθεί. Την τρομάζει να αφεθεί. θέλει να πιστέψει, θέλει να το νιώσει, αλλά μπροστά της υψώνει πάντα ένα τοίχο. Κανείς δεν είναι αρκετός. Κανείς μετά από εκείνο τον παλιό της Έρωτα. Για αυτόν έκανε πέρα κάθε λογική και αυτός την πρόδωσε.

Και είναι και αυτό το όνειρο που επαναλαμβάνεται... Μέρα χαράς, όλα λαμπερά, εκείνη πανέμορφη μέσα στο κατάλευκο νυφικό της, γύρω της χειροκροτήματα και επευφημίες, αλλά εκείνη σιωπηλή. Με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα. Κάπου κάπου σηκώνει το κεφάλι της και χαμογελάει μουδιασμένα στο πλήθος. Η καρδιά της χτυπάει γρήγορα, τα χέρια της έχουν ιδρώσει. Το κεφάλι πάλι καρφωμένο στο πάτωμα. Παρακολουθεί ένα ένα τα βήματα της. Ώσπου ξάφνου φτάνει δίπλα σε αυτόν. Σηκώνει το βλέμμα της και παγώνει. Ο άντρας δεν έχει πρόσωπο*. Ένα παράξενο πλάσμα. Σκοτεινό. Απειλητικό. Ένας καθρέφτης της ψυχής της. Οι βαθύτεροι φόβοι της, το άγνωστο. Μένει μετέωρη, σαν να πατάει στο κενό. Άραγε, εάν πέσει θα την ακούσει κάποιος;

Αποφάσισε να μείνει ξαπλωμένη. Θα μείνει εκεί όλη την ημέρα να ψάξει αυτό που της λείπει. Ίσως κάπου θα το συναντήσει. Ίσως και πάλι όχι. Κλείνει πάλι τα μάτια της και εκεί βρίσκει όλα όσα ήθελε να έχει.

Να μην την φοβάσαι την Ελπίδα.

*Η αναφορά είναι σε ένα γνωστό πίνακα του Έντβαρτ Μουνχ, όπου ο ζωγράφος αποτυπώνει την υπαρξιακή αγωνία και το άγχος του ανθρώπου.

ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η Δολοφονία του Αφεντικού μου

Ήταν μια ηλιόλουστη Δευτέρα αν θυμάμαι καλά, ναι Δευτέρα ήταν, το θυμάμαι πολύ καλά σαν να έγινε χτες, παρόλο που έχουν περάσει δέκα με δώδεκα χρόνια, επειδή εκείνη την ημέρα είχαμε μαζευτεί όλοι για να γιορτάσουμε τα ογδοεικοστά-πέμπτα γενέθλια του πολυαγαπημένου μου αφεντικού Κυρ Χάρισον. Θα μου επιτρέψετε να κάνω μια μικρή αναφορά σε εκείνον, πριν συνεχίσω να σας εξιστορώ αυτήν την ιστορία. Ήταν ένας άνθρωπος φιλήσυχος, γενναιόδωρος, ένας τύπος έξω καρδιάς, πνευματώδης και ήξερε με τον τρόπου του να σε κάνει να ανοιχτείς, να γελάς με τα κρύα του ανέκδοτα, παρόλο που γνώριζε ότι δεν ήταν και τόσο αστεία όσο πίστευε, τι να κάνουμε δεν ήταν και το δυνατό του σημείο... τέλος πάντων. Όλοι είχαν έναν καλό λόγο για αυτόν και παρόλο που ήταν ένας αριστοκράτης ζούσε απλά και λιτά. Ήταν ένας πολύ καλός σύζυγος και πατέρας και όταν έχασε την γυναίκα του, του στοίχησε πολύ, με αποτέλεσμα να κλείνεται στο δωμάτιο του ακούγοντας όπερα και διαβάζοντας βιβλία, ήταν δύο αγαπημένες συνήθειες που απολάμβαναν και οι δύο και όταν την έχασε ήταν το μόνο που τον παρηγορούσε όποτε σκεφτόταν την γυναίκα του. Έκανε πολύ συχνά και φιλανθρωπίες και είχε φτιάξει ένα ίδρυμα στο όνομα της γυναίκας του για να στηρίζει τις οικονομικά αδύναμες ομάδες. Και όλοι, όταν συνέβη το τραγικό γεγονός που θα σας αναφέρω στην συνέχεια, είχαν απορήσει ποιος τον ήθελε νεκρό, καθώς στο χωριό ήταν πολύ αγαπητός και κανένας δεν τολμούσε να πει κακή κουβέντα για αυτόν: ήταν ο ευεργέτης του τόπου. Ωστόσο, είχε και πολλά κρυμμένα μυστικά και παρόλο που ήταν ο πιο σπουδαίος του χωριού μας, κανείς δεν ήξερε πολλά για αυτόν, ούτε από ποιο μέρος ερχόταν αλλά ούτε και ποιο ήταν το πραγματικό του επώνυμο, υπήρχε ένα μυστήριο γύρω του και οι πιο μεγάλοι έλεγαν διάφορες ιστορίες για το πώς έφτασε στο χωριό μας και πώς παντρεύτηκε την σύζυγο του.

Το όνομα Χάρισον ήταν ένα πολύ κοινό επίθετο στον τόπο μου και το αφεντικό μου το πήρε όταν παντρεύτηκε την σύζυγό του, επειδή εκείνη ανήκε σε πλούσια οικογένεια ενώ εκείνος ήταν ένας απλός εργάτης στα χωράφια της οικογένειας της. Όλοι, ξέραμε ότι ήταν ένας φτωχός εργάτης και ότι στην συνέχεια πολύ γρήγορα, λόγω του ζήλου του, εξελίχθηκε σε έναν πολύ καλό βιομήχανο της περιοχής και πλέον είχε γίνει πιο πλούσιος και από την οικογένεια της αγαπημένης του. Η οικογένειά της τον ζήλευε πάρα πολύ, κάτι που όλοι οι κάτοικοι το γνώριζαν, αφού από την αρχή της σχέσης τους δεν τον ήθελαν και είχαν απαγορεύσει στην μοναχοκόρη τους να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί του, λέγοντας πως ήταν ένας απλός εργάτης και την προόριζαν για έναν γιατρό που μόλις είχε έρθει να κάνει το αγροτικό του. Εκείνοι, όμως, ήταν ήδη πολύ ερωτευμένοι και δεν μπορούσαν να είναι ο ένας μακριά από τον άλλο και έτσι έβγαιναν στα κρυφά για μήνες μέχρι που έμεινε έγκυος στο πρώτο τους παιδί. Στην συνέχεια, το αφεντικό μου πήγε και την ζήτησε σε γάμο, αλλά οι γονείς της δεν το δέχτηκαν και τον έδιωξαν. Την επομένη, οι γονείς της για να αποφύγουν το σκάνδαλο έδωσαν στον γιατρό που προξένευαν στη κόρη τους ένα κάρο λεφτά για να την παντρευτεί και να αναλάβει εκείνος το μωρό. Το αφεντικό μου, αφού το μαθαίνει αυτό, την κλέβει και την παντρεύεται στα κρυφά. Όταν οι γονείς της το έμαθαν την αποκλήρωσαν και την έδιωξαν από το σπίτι, λέγοντας ότι ντρόπιαζε το όνομά τους. Αργότερα δυσκολεύτηκαν πολύ οικονομικά και με τον ερχομό του παιδιού τους ζούσαν φτωχικά, όμως στην συνέχεια τα κατάφεραν, έκαναν μια μεγάλη πενταμελή οικογένεια και ζούσαν πλουσιοπάροχα. Όταν η επιχείρηση των γονέων της πτώχευσε και ζήτησαν βοήθεια, ο κύριος μου ήθελε να τους βοηθήσει, αλλά η κυρά μου του το απαγόρευσε, επειδή όλο αυτόν τον καιρό ήταν πληγωμένη από την στάση των γονιών της και την μη αποδοχή του γάμου της. Έτσι τους άφησε να πεθάνουν φτωχικά, ούτε στην κηδεία τους πήγε – αν και αυτό το μετάνιωσε αργότερα και υπέφερε μέχρι το τέλος της

ζωής της.

Και εκείνος ένιωθε τύψεις που έγινε η αφορμή να μη μιλά η αγαπημένη του με την οικογένειά της. Όλα αυτά μου τα έλεγε κάθε φορά ο κύριος μου όταν του πήγαινα την εφημερίδα του και του έφτιαχνα το πρωινό, μου έλεγε όλα αυτά που έχει ζήσει, κάτι ιστορίες που μόνο που τις άκουγα ανατρίχιαζα από τον φόβο και το δέος. Για αυτό και δεν άκουγα ποτέ τις φήμες και τα κουτσομπολιά που διέδιδαν οι κάτοικοι του χωριού, γιατί, ξέρετε, σε μια τόση κλειστή κοινωνία πολλά λέγονται αλλά τα περισσότερα είναι αναληθή. Τόσο καιρό που δούλευα στην έπαυλη, είχα μάθει καλά τον κύριο μου και έβλεπα πως ήταν σαν ζευγάρι, ήταν και θα είναι ένα από τα πιο όμορφα ζευγάρια που έχω δει ποτέ στην ζωή μου, όποιος τους έβλεπε μαζί έβλεπε όλο αυτόν τον έρωτα και την αγάπη που είχαν ο ένας για τον άλλο. Πολλοί συγχωριανοί μου, όπως είχαν μάθει από τους δικούς τους, έλεγαν ότι επίτηδες την άφησε έγκυο για τα λεφτά της, κάτι που δεν πιστεύω, έλεγαν πολλά και διάφορα για το αφεντικό όταν ήταν πιο νέος και νομίζω πως έφυγε με ένα παράπονο και μια πικρία για τις άδικες συμπεριφορές απέναντι του. Επειδή και εγώ μεγάλωσα μέσα στην έπαυλη αυτή, ήμουν ο έμπιστος του, μου έλεγε τα πάντα, τι ένιωθε, τι σκεφτόταν και παίζαμε πολλές φορές σκάκι και πάντα με κέρδιζε ο άτιμος, είχαμε μια πολύ καλή σχέση, τον ένιωθα σαν τον πατέρα που δεν είχα. Μας είχε πάρει στο σπίτι του, εμένα και την μητέρα μου όταν εκείνη ήταν ακόμα με την κοιλιά στο στόμα και πάντα μας εκτιμούσε. Και τώρα, πιστεύω ότι ήρθε η ώρα για να σας πω τι πραγματικά συνέβη εκείνη την "χαρούμενη" ημέρα που κάθε άλλο παρά χαρούμενη ήταν.

Αρχικά, λόγω της γιορτής είχαμε πολλές προετοιμασίες να κάνουμε, οπότε ετοιμαζόμασταν για μια εβδομάδα. Τα παιδιά του με βοήθησαν πάρα πολύ στις προετοιμασίες, ήταν όλοι πανευτυχείς που μετά από τρία χρόνια από τον θάνατο της μητέρας του, ο πατέρας τους θα γιόρταζε τα ογδοεικοστά-πέμπτα γενέθλια με πολλούς καλεσμένους και με ένα πλουσιοπάροχο φαγοπότι. Όταν έφτασε η μέρα των γενεθλίων, είχα ένα άγχος και μια αγωνία για την γιορτή και για αυτόν τον λόγο είχα ξυπνήσει από τις έξι το πρωί. Έφαγα το πρωινό μου, ξεσκόνισα, καθάρισα και στην συνέχεια έφυγα για τα μαγαζιά. Πήγα να πάρω τα αγαπημένα του πούρα όπως μου ζήτησε από βραδύς, πήγα στην λαϊκή για να αγοράσω κάποια γεύματα για την εβδομάδα και κατευθύνθηκα πίσω στην έπαυλη. Με όλα αυτά είχε πάει εννέα το πρωί, και ήταν η ώρα που έπαιρνε ο κύριος μου τα πρωινά του φάρμακα. Πήγα στο υπνοδωμάτιο του να του δώσω τα φάρμακα του και τον είδα κάπως σκυθρωπό και με ένα ανήσυχο βλέμμα, κρατώντας στο χέρι του ένα γράμμα. Αφού κατάπιε τα φάρμακα του και πήγε μετά από λίγο στην τουαλέτα, από περιέργεια και γω το πήρα το γράμμα και το διάβασα, καθώς το είχε αφήσει στο κομοδίνο του.

Είχα σαστίσει με αυτά που διάβαζα, έτρεμαν τα χέρια μου, με είχε πιάσει ένας κόμπος στο στομάχι και για μην καταλάβει ότι το διάβασα, το έβαλα πίσω στην θέση του. Είχε πάει μία το μεσημέρι και ήταν η ώρα του φαγητού και έπρεπε να σερβίρω το αφεντικό μου, αλλά δεν είχα συνέλθει ακόμα απ᾽ αυτό που είχα διαβάσει το πρωί. Όλη την ώρα το σκεφτόμουν και δεν μπορούσα να πιστέψω αυτά που έλεγε το χαρτί. Το γράμμα είχε αποσταλεί από έναν κύριο Κ, έτσι έγραφε, με παραλήπτη τον Τόμας Τζόνσον και το γράμμα αυτό μιλούσε για μια ληστεία και δώδεκα νεκρούς πριν από εξήντα-πέντε περίπου χρόνια, τότε δηλαδή που πρωτοήρθε στο χωριό το αφεντικό μου και ότι ο κύριος Κ είχε αποφυλακιστεί εδώ και δέκα χρόνια και τον έψαχνε και ότι πολύ σύντομα θα ερχόταν να τον βρει να μιλήσουν. Αναρωτιόμουν πως ο κύριος μου θα μπορούσε να εμπλέκεται σε μια ληστεία και με τόσους νεκρούς και δεν τόλμησα να του ανοίξω κουβέντα γιατί δεν ήθελα να τον ενοχλήσω την ημέρα των γενεθλίων. Φάγαμε το μεσημεριανό μας και στην συνέχεια παίξαμε μπιρίμπα μέχρι να έρθουν οι πρώτοι καλεσμένοι.

Γύρω στις επτά το απόγευμα, ήταν η ώρα της κοπής της τούρτας, έφτασε στην έπαυλη μια παράξενη φιγούρα. Ήταν ένας γέρος με ένα ψεύτικο μάτι και ένα μπαστούνι, έδειχνε να καμπουριάζει και όλοι είχαμε ανατριχιάσει με την παρουσία αυτού του ξένου. Κόψαμε την τούρτα, δώσαμε όλοι τα δώρα μας και στην συνέχεια ο κύριος μου αποσύρθηκε

στο δωμάτιο του. Πρόσεξα ότι με αφορμή την παρουσία του παράξενου αυτού ανθρώπου είχε αλλάξει χρώμα και είχε μια ανησυχία που προσπάθησε με το χαμόγελο του να την κρύψει, αλλά εγώ τον καταλάβαινα πολύ περισσότερο από όλα του τα παιδιά, καθώς περνούσαμε πολλές ώρες μαζί και επειδή είχα διαβάσει το γράμμα το πρωί ήξερα ότι κάτι τρέχει και πήγα να το ψάξω. Μπήκα στο υπνοδωμάτιο και ακόμα και σήμερα θυμάμαι την εικόνα που αντίκρισα, το σοκ που ένιωσα. Ο κύριος μου είχε ένα μαχαίρι μπηγμένο στην καρδιά, ήταν ήδη νεκρός.

Μετά από αυτό δεν θυμάμαι πολλά, θυμάμαι μόνο την αστυνομία να με ρωτάει και εγώ να τους δείχνω το γράμμα και να λέω ότι είχε έρθει ένας περίεργος τύπος. Μετά από μέρες τον βρήκαν και ομολόγησε για τον φόνο. Ήταν μια πράξη εκδίκησης για μια παλιά ληστεία και τα χρόνια που πέρασε αυτός και οι άλλοι δύο φίλοι του στη φυλακή. Τελικά, αποδείχθηκε ότι οι τρεις τους μαζί με τον κύριο μου λήστεψαν και σκότωσαν δώδεκα ανθρώπους, με τον κύριο μου να παίρνει τα κλοπιμαία και να εξαφανίζεται και οι άλλοι τρεις να μπαίνουν ισόβια και οι δύο από αυτούς να πεθαίνουν στην φυλακή. Τα λεφτά που είχε ο κύριος μου ήταν τελικά ματωμένα και τα είχε κρύψει όταν πρωτοήρθε στο χωριό για να μην τον συνδέσουν με την ληστεία, ενώ στην συνέχεια τα χρησιμοποίησε για να κτίσει μια αυτοκρατορία...

Δυστυχώς είδα και την άλλη πλευρά του αφεντικού μου, που τόσα χρόνια μας την έκρυβε. Συμπεραίνοντας απ' αυτό ότι καλύτερα να έχεις τίμια λεφτά και μια καλή ζωή, παρά βρώμικα και μια ζωή μέσα στο ψέμα.

ΙΩΑΝΝΑ ΡΩΤΖΙΟΚΟΥ

Ποτέ μη λες ποτέ

Το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου ήταν συντονισμένο στον αγαπημένο του ραδιοφωνικό σταθμό και τα φώτα στους δρόμους με τις σταγόνες της βροχής δημιουργούσαν χρυσαφιές αντανακλάσεις στο παρμπρίζ. Στο δρόμο είχε μποτιλιάρισμα. Οδηγούσε για σχεδόν μία ώρα και ο χρόνος μέχρι να φτάσει στο σπίτι, του φαινόταν ατελείωτος. Του είχαν πει ότι σήμερα θα του απαντούσαν ηλεκτρονικά, αλλά μέχρι να φύγει από το λογιστικό γραφείο δεν είχε λάβει κάποιο μήνυμα.

«Καταραμένη πόλη», σκέφτηκε, «όσο και αν με γοητεύεις, αλλά τόσο με εκνευρίζεις ημέρες, σαν και αυτή».

Και ενώ ακούγονταν οι κόρνες από τα μποτιλιαρισμένα και σχεδόν σταματημένα στη Λ. Κηφισίας αυτοκίνητα, προσπάθησε από το κινητό του να ανοίξει το email του, αλλά μάταια. Αμέσως θυμήθηκε ότι για ακόμη μία φορά, δεν είχε πληρώσει το λογαριασμό του κινητού. Φευγαλέα, έπεσαν τα μάτια του στο sms που του είχε στείλει ο συμφοιτητής του ο Σταύρος: «Φίλε καλησπέρα! Κανονίσαμε και με τους άλλους να πάμε για ποτάκι στο κέντρο σήμερα, θα έρθεις;»

«Τι να του απαντήσω και πώς να του απαντήσω;», σκέφτηκε.

Αναστέναξε βαθιά, έσφιξε το αριστερό του χέρι πάνω στο τιμόνι, ακούμπησε το κεφάλι στο προσκέφαλο του καθίσματος και έκλεισε τα μάτια του, για μία στιγμή. Στο ραδιόφωνο έπαιζε την «Οδό Ονείρων» του Μάνου Χατζηδάκη. «Μακάρι, αυτή τη φορά να έχουν πάει όλα καλά. Αλλά και γιατί να μην έχουν πάει; Το είδα στο βλέμμα τους, ήθελαν να με προσλάβουν. Ήταν φιλικοί και θετικοί απέναντι μου», σκέφτηκε. Το μυαλό του ταξίδεψε στην περίοδο των φοιτητικών του χρόνων, όταν σπούδαζε λογιστική, τότε που κατά της διάρκεια της πρακτικής του, ήρθε για πρώτη φορά σε επαφή με το χώρο της δημοσιογραφίας. Ο ενθουσιασμός του ήταν τεράστιος!

«Αυτό θέλω να γίνω», είχε πει στον κατάκοιτο πατέρα του, όταν επέστρεψε το καλοκαίρι στο χωριό του. «Πρόσεξε Στέφανε, μην παρασύρεσαι από τη λάμψη και την εικόνα, τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται. Είναι χώρος δύσκολος και απαιτητικός», του είπε ο κύριος Νίκος, στοργικά.

«Μη φοβάσαι, μπαμπά. Δε με ξεγελούν. Αντιθέτως, στην εφημερίδα του ομίλου όλοι μου λένε ότι έχω έμφυτο ταλέντο, ότι η πένα μου είναι πολύ δυνατή και στο ραδιόφωνο όταν ακούνε τη φωνή μου στα διαφημιστικά ηχητικά, μου λένε ότι είναι πολύ χαρακτηριστική. Σου υπόσχομαι ότι θα τελειώσω τη σχολή μου, αλλά θα πηγαίνω παράλληλα και εκεί για να εξασκηθώ. Εντάξει, δε μου δίνουν και πολλά λεφτά, αλλά θα είναι ένα σημαντικό προσόν για το βιογραφικό μου και σίγουρα θα μου ανοίξουν πολλές πόρτες από εκεί», του απάντησε, σφίγγοντας με το αριστερό του χέρι τη δεξιά παλάμη του κυρίου Νίκου.

«Όπως νομίζεις, παιδί μου», άλλωστε τα όνειρά μας πρέπει να τα κυνηγούμε, γιατί αλλιώς μας κυνηγούν αυτά στον ύπνο μας. Και έπειτα τι θα ήταν η ζωή χωρίς κυνήγι; Δε θα είχε κανένα νόημα. Και όλα στο τέλος γίνονται, θα το δεις. Ποτέ μη λες ποτέ...», είπε με τρεμάμενη μα ζεστή φωνή και κοίταξε περήφανος το γιο του. Το καμάρι του, που τα είχε δώσει όλα για αυτόν. Για χρόνια εργαζόταν ασταμάτητα στα κτήματα, από το πρωί μέχρι το βράδυ, ώστε να εξασφαλίσει χρήματα για τις σπουδές του Στέφανου. Μέσα στη βουβή νύχτα, ακούστηκε μία βαριά ανάσα, ένα βαθύ βογκητό και το δεξί χέρι του κύριου Νίκου κοκάλωσε στο αριστερό χέρι του Στέφανου. Τα μάτια του είχαν καρφωθεί στο γιο του και το σώμα του απλωνόταν ακίνητο και ατάραχο πάνω στο κρεβάτι.

«Μη φύγεις, μπαμπά σε παρακαλώ» είπε ο Στέφανος με αναφιλητά «σε έχω ανάγκη πιο πολύ από ποτέ τώρα, σε παρακαλώ μη φύγεις», ενώ τα δάκρυα από τα μάτια του έτρεχαν χωρίς σταματημό.

Ξαφνικά ακούστηκε έντονα και με μεγάλη διάρκεια μία κόρνα. «Άντε ρε, δε βλέπεις μπροστά σου;», φώναζε ο οδηγός του πίσω οχήματος, φανερά εκνευρισμένος. «Άντε, ρε ξεκόλλα!» Ο Στέφανος άνοιξε απότομα τα μάτια του και μπροστά του είδε το δρόμο άδειο. Η κυκλοφορία είχε αποκατασταθεί και τα οχήματα κινούνταν σχεδόν κανονικά. Κατέβασε τον συμπλέκτη και συνέχισε να οδηγεί. Η βροχή είχε σταματήσει και το ρεπερτόριο του ραδιοφώνου είχε αλλάξει σε ξένη μουσική. Και επιτέλους μετά από μία ώρα και σαράντα πέντε λεπτά έφτασε στο μικρό διαμέρισμα του. Έβαλε γρήγορα τα κλειδιά στην πόρτα, την έκλεισε με δύναμη, πέταξε τη τσάντα του γραφείου και το ξεθωριασμένο μαύρο μπουφάν του στον καναπέ και κατευθύνθηκε σχεδόν τρέχοντας στον υπολογιστή του. Κάθισε ατσούμπαλα στην πολυθρόνα και άνοιξε το email του. Στα εισερχόμενα υπήρχε μήνυμα από τη δημοσιογραφική εταιρεία.

«Αγαπητέ Στέφανε, ελπίζουμε αυτή η επιστολή να σας βρίσκει καλά. Αρχικά θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε για τη συμμετοχή σας στη διαδικασία επιλογής νέων δημοσιογραφικών στελεχών, καθώς και για το χρόνο που μας διαθέσατε κατά τη διάρκεια της συνέντευξης. Το βιογραφικό σας είναι εξαιρετικό όπως και η εν γένει παρουσία σας. Ωστόσο, λόγω του υψηλού επιπέδου των υποψηφίων και βάσει της αξιολόγησης των φακέλων, δεν έχετε επιλεχθεί για την τελική φάση τη διαδικασίας. Ελπίζουμε αυτή μας η απάντηση να μη σας αποτρέψει από μελλοντική αίτησή σας στην εταιρεία μας.

Σας ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία και καλή συνέχεια σε ό,τι και αν κάνετε.

Με εκτίμηση, Ντίνα Κορέτη,

προϊσταμένη Τμήματος Ανθρωπίνου Δυναμικού, Δημοσιογραφικής Εταιρείας Ρ.Ι.»

«Δε μπορεί», είπε «δε γίνεται, μα άλλα μου έλεγαν κατά τη διάρκεια της συνέντευξης. Βαρέθηκα! Τέλος!» και πέταξε με δύναμη τον υπολογιστή στο πάτωμα. Τότε ήρθε στο μυαλό του η πρώτη μέρα που εργάστηκε στο πλαίσιο της φοιτητικής πρακτικής του σε έναν από τους μεγαλύτερους δημοσιογραφικούς ομίλους της χώρας. Στούντιο, φώτα, κάμερες, μικρόφωνα, μακιγιάζ όλα του φάνταζαν μαγικά! Αρχικά ήταν το παιδί που πήγαινε τους καφέδες και το φαγητό στα μεγάλα στελέχη (εκδότες, αρχισυντάκτες, δημοσιογράφοι, κ.ο.κ.). Αλλά αυτό δεν του αρκούσε, ήθελε να μάθει πώς παράγονται, πώς γράφονται οι ειδήσεις και γιατί όχι να παρουσιάσει κάποτε το δελτίο ειδήσεων. Μία μέρα και ενώ είχε πάει στο κυλικείο για τους καφέδες των στελεχών, είδε τον Αλέξη Δημητρά, παραγωγό τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών εκπομπών. Είχε ακούσει από πολλούς να λένε ότι ο Δημητράς ήταν ο άνθρωπος – κλειδί εκεί μέσα. Ο Στέφανος χωρίς να το σκεφτεί πολύ, του ζήτησε να εργαστεί δίπλα του.

Ο Δημητράς εντυπωσιάστηκε από το θάρρος που βρήκε ο Στέφανος να του μιλήσει, ενώ κατά τη διάρκεια της σύντομης συνομιλίας μαζί του διέκρινε έναν νέο εύστροφο, φιλομαθή και πειθαρχημένο. Άλλωστε, εκείνη την περίοδο της οικονομικής κρίσης είχαν απολυθεί ήδη αρκετά άτομα και οι απαιτήσεις στη ροή του ραδιοφωνικού και τηλεοπτικού προγράμματος ήταν αυξημένες. «Ένας ακόμη βοηθός σαν και αυτόν εδώ τον μικρό, θα είναι χρήσιμος», σκέφτηκε. «Λοιπόν, υπάρχουν πολλά θέματα που μπορείς να βοηθήσεις», του είπε «όπως να βγεις έξω στο δρόμο για να συλλέξεις επιτόπου πληροφορίες , τις οποίες μετά θα μεταφέρεις σε εμένα, να βοηθάς κάποιους άλλους να γράφουν τα άρθρα τους γιατί μπορεί να μην προλαβαίνουν και ενίοτε μπορείς να γράφεις και τα δικά σου. Και καταλαβαίνεις πιστεύω, ότι σε κάποια ζητήματα οι ισορροπίες είναι πολύ λεπτές. Για αυτό αυτές τις πληροφορίες θα τις λες άμεσα σε εμένα για να τις

φιλτράρω. Για παράδειγμα, σε ένα σοβαρό συμβάν, όπως στην εξιχνίαση μιας ανθρωποκτονίας, δε μπορούμε πάντα να είμαστε επικριτικοί απέναντι στις αρχές. Απαιτούνται κάποιοι πιο στρογγυλεμένοι και σύνθετοι χειρισμοί. Καλώς ήλθες στον κόσμο της δημοσιογραφίας, μικρέ! Θα σαγηνευτείς! Αύριο στις 14.00 σε περιμένω στο γραφείο μου».

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο Στέφανος εκστασιαζόταν με τη δημοσιογραφία. Απορροφούσε σαν σφουγγάρι τα όσα διάβαζε και μάθαινε από την ειδησεογραφία, έγραφε ακατάπαυστα, πραγματοποιούσε επιτόπιες έρευνες για ζητήματα κοινωνικού, αστυνομικού και δικαστικού ενδιαφέροντος - που απασχολούσαν την επικαιρότητα και δεν έφευγε από το σημείο αν δεν μάθαινε ακριβώς τι είχε συμβεί, αναζητούσε πληροφορίες, έκανε συγκριτικές μελέτες, συνομιλούσε με εκείνους που μπορούσαν να τον βοηθήσουν και φυσικά το μεγαλύτερο μέρος του υλικού, το παρέδιδε στον Δημητρά. Αυτό όμως που λάτρευε πιο πολύ στο ρεπορτάζ ήταν η αναζήτηση της αλήθειας, αυτή η συνεχής προσπάθεια να φτάσει στην άκρη του νήματος. Δεν ανεχόταν την αδικία και το ψέμα, ήθελε να μαθαίνει ακριβώς τι έχει συμβεί.

Νωρίς το πρωί, έφευγε από τη γκαρσονιέρα του στους Αμπελόκηπους για το Πανεπιστήμιο και αμέσως μετά πήγαινε στα γραφεία του ομίλου. Κάθε βράδυ γυρνούσε κατάκοπος, μα γεμάτος ικανοποίηση. Τι και αν το όνομά του φαινόταν σπάνια στα ρεπορτάζ και στα άρθρα! Δεν τον ενδιέφερε, πολύ σύντομα θα γινόταν και αυτό! Γιατί είχε αγγίξει το όνειρο!

«Στέφανε, όταν τελειώσει η πρακτική σου θα σε προσλάβουμε κανονικά. Μακάρι, όλοι οι επαγγελματίες δημοσιογράφοι να ήταν σαν και εσένα», του είχε πει Δημητράς. Το χρονικό διάστημα της πρακτικής τελείωσε και ο Στέφανος αποφοίτησε από το Τμήμα Λογιστικής. Αλλά η πολυπόθητη πρόσληψη δεν έγινε ποτέ. «Θα το δούμε Στέφανε, θα το δούμε, είμαστε λίγο πιεσμένοι αυτό τον καιρό. Θα σε ενημερώσω μέσα στις επόμενες ημέρες για την εξέλιξη. Θα ξαναμιλήσουμε άμεσα», του απάντησε, όταν ο Στέφανος τον ρώτησε τι έγινε με την αίτησή του.

Απογοητευμένος από την απάντηση ο Στέφανος κατάλαβε ότι έπρεπε να εργαστεί τουλάχιστον αρχικά σε κάτι ίσως που δεν του άρεσε και τόσο πολύ, ώστε να εξασφαλίσει τα ελάχιστα ως προς το ζην. Έτσι έπιασε δουλειά σε ένα λογιστικό γραφείο. Παράλληλα και επειδή η αγάπη που έτρεφε για τη δημοσιογραφία ήταν μεγάλη, έγραφε αμισθί σε μία τοπική και μικρή εφημερίδα ενός φίλου του, του Γιάννη, ενώ ταυτόχρονα τον βοηθούσε στην έκδοσή της. Κάθε βράδυ ξαγρυπνούσε γράφοντας και διαβάζοντας την επικαιρότητα και κάθε πρωί έφτανε αργοπορημένος στο λογιστικό γραφείο, ένα γραφείο στοιβαγμένο από φακέλους, πληκτικό και βαρετό. Με οτιδήποτε και αν καταπιανόταν εκεί μέσα δεν χαιρόταν. Μόνο αριθμοί, αριθμοί και κουτάκια, κουτάκια...Άλλωστε, δούλευε προσωρινά εκεί μέσα, καθώς από μέρα σε μέρα, είχε την κρυφή ελπίδα ότι θα του έρθει η πολυπόθητη απάντηση.

Και οι μέρες έγιναν εβδομάδες, οι εβδομάδες μήνες και οι μήνες χρόνια. Και όλα αυτά τα χρόνια είχε καταθέσει αναρίθμητες αιτήσεις σε εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς για να εργαστεί ως ερευνητικός δημοσιογράφος. Κάποιες φορές του είχαν απαντήσει θετικά αλλά με όρους και προϋποθέσεις που και ο ίδιος πλέον δεν δεχόταν (με εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς και εξαντλητικά ωράρια εργασίας) ενώ άλλες φορές λάμβανε την ίδια κοινότυπη απάντηση: «Σας ευχαριστούμε που συμμετείχατε στη διαδικασία...».

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του καθιστικού και σέρνοντας τα βήματά του μέχρι την κουζίνα, έφτιαξε ένα ζεστό τσάι του βουνού, για να ηρεμήσει. Καθώς το έπινε και μύριζε το άρωμα του, αναπολούσε τον πατέρα του και το ορεινό χωριό του στην Αρκαδία. «Δε βαριέσαι», είπε σχεδόν από μέσα του «μπορεί και να μην είναι γραφτό μου να γίνω αυτό που πάντα ονειρευόμουν. Και το λογιστικό γραφείο, καλό είναι. Μάλλον όταν ορθώνονται συνεχώς εμπόδια μπροστά μας είναι για το καλό μας».

Την επομένη έφτασε στο γραφείο πρώτος απ' όλους και το απόγευμα ήταν ο τελευταίος που κλείδωσε την πόρτα.

Την ίδια μέρα τηλεφώνησε στον φίλο του τον Γιάννη και του είπε ότι δε θα μπορεί πια να τον βοηθάει με τους ίδιους ρυθμούς στην εφημερίδα, γιατί είχαν αυξηθεί οι απαιτήσεις στο γραφείο. Το επόμενο χρονικό διάστημα αφιερώθηκε εξολοκλήρου στο αντικείμενο που είχε σπουδάσει, στη λογιστική. Σύντομα η παραγωγικότητά του είχε ξεπεράσει κατά πολύ κάθε προηγούμενο. Ο προϊστάμενος του παρατηρώντας αυτή τη θεαματική αλλαγή στη συμπεριφορά και στην αποδοτικότητά του, του πρότεινε να γίνει αναπληρωτής του καθώς επίσης να αυξηθεί ο μισθός του.

Ο χρόνος κυλούσε ήσυχα και γρήγορα. Πλέον, πλήρωνε με συνέπεια τους λογαριασμούς και το ενοίκιο, έβγαινε πιο συχνά με τους φίλους του για βόλτα στα όμορφα στέκια της Αθήνας και ανανέωσε την γκαρνταρόμπα του, αγοράζοντας μεταξύ άλλων και ένα καινούριο μπουφάν. Όμως, κάποια βράδια επέστρεφε στον ύπνο του εκείνο το ίδιο όνειρο: κρατούσε στα χέρια του ένα μικρόφωνο και περπατούσε στους δρόμους της Αθήνας.

Ήταν παραμονή της Πρωτοχρονιάς και ενώ ετοιμαζόταν να βγει για φαγητό με τους φίλους του, άκουσε στο ραδιόφωνο για τη δολοφονία μίας 24χρονης στο κέντρο της Αθήνας. Το δημοσιογραφικό δαιμόνιο άρχιζε να τον τριβολίζει. Ακύρωσε το ραντεβού και πήγε στο σημείο για να δει τι είχε συμβεί. Όταν έφτασε, ο χώρος είχε αποκλειστεί μέχρι να φτάσει ο ιατροδικαστής. Από τη θέση που βρισκόταν, μόλις και με μεγάλη δυσκολία είδε την άκρη του άψυχου κορμιού της κοπέλας στο δρόμο. Συγκλονίστηκε. Έμεινε εκεί μέχρι τα ξημερώματα, συνομιλώντας με αστυνομικούς, περαστικούς και άλλους πολίτες που ήταν μάρτυρες. Το κορίτσι λεγόταν Έλενα και ήταν από την Ουκρανία.

«Πόσο κρίμα» σκέφτηκε, «γιατί, γιατί; 24 χρονών μόνο. Αδιανόητο! Στη σημερινή εποχή να σκοτώνονται άνθρωποι, νέες γυναίκες, χωρίς φραγμούς...Πόσο άδικο!» Σύμφωνα με τις πληροφορίες που συγκέντρωσε η κοπέλα ήταν θύμα σεξουαλικής εκμετάλλευσης κυκλώματος trafficking. Όταν επέστρεψε στο διαμέρισμα, άρχισε να γράφει μανιωδώς το άρθρο του, με τίτλο «Για την Έλενα». Το πληκτρολόγιο του υπολογιστή είχε πάρει φωτιά, έγραφε με τέτοια ένταση και έξαρση που σύντομα είχε τελειώσει. Ήταν ένα άρθρο καταπέλτης στο οποίο στηλίτευε τον τρόπο που λειτουργούν οι αρχές και την ολιγωρία των αρμοδίων για την εξιχνίαση αυτών των υποθέσεων. «Τις πταίει κύριοι, τις πταίει; Για ποιο λόγο δεν αντιμετωπίζονται αυτά τα φαινόμενα και υποθάλπονται οι άνθρωποι που βρίσκονται πίσω από αυτά κυκλώματα;», ήταν η οργισμένη φράση με την οποία έκλεινε, μία φράση με την οποία απευθυνόταν στους υψηλά ιστάμενους της πολιτείας και στους απανταχού ιθύνοντες. Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην τοπική εφημερίδα του Γιάννη.

Η εικόνα της νεκρής Έλενας είχε μείνει χαρακτηριστικά εντυπωμένη στο μυαλό του. Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Την επομένη της Πρωτοχρονιάς πήγε κανονικά στο γραφείο του. Αφού αντάλλαξαν ευχές με τους συναδέλφους και φάγανε τα καθιερωμένα εορταστικά γλυκίσματα, μετά από λίγο άρχισε να μελετά τους φακέλους των πελατών του. Προς το μεσημέρι, ένα άγνωστο νούμερο τον καλούσε στο κινητό του.

«Παρακαλώ», είπε.

«Καλησπέρα σας», ακούστηκε μία γυναικεία φωνή. «Τηλεφωνώ από το βρετανικό πρακτορείο του West Channel στην Ελλάδα. Είστε ο κ. Στέφανος;»

«Μάλιστα», αποκρίθηκε.

«Καλησπέρα Στέφανε. Είμαι η Λάουρα Κέιν, ανταποκρίτρια ειδήσεων του West Channel και αρχισυντάκτρια του Πρακτορείου στην Ελλάδα. Διαβάσαμε το άρθρο σου για την Έλενα, το οποίο αναπαράχθηκε σε πολλά εθνικά και διεθνή μέσα και...»

«Αλήθεια αναπαράχθηκε; την διέκοψε ο Στέφανος, «δεν το ήξερα».

«Ναι. Ήταν πολύ πετυχημένο. Ήταν συγκλονιστικός ο τρόπος που περιέγραψες ό,τι είδες και έπειτα έγραψες μεγάλες και ανείπωτες αλήθειες. Μας άρεσε πολύ ο τρόπος με τον οποίο εκφράζεσαι αλλά και το πώς προσέγγισες ένα τόσο ευαίσθητο θέμα. Αναρωτιόμασταν αν ήθελες να συνεργαστείς μαζί μας. Οι εργασιακές συνθήκες είναι πολύ καλές, θα σου δοθεί η δυνατότητα για ζωντανές εμφανίσεις και αναμεταδόσεις στο δελτίο ειδήσεων του καναλιού, ο μισθός.....» και συνέχισε δίνοντας του πληροφορίες.

Για μερικά δευτερόλεπτα, ο Στέφανος αισθάνθηκε πώς το αριστερό του χέρι που κρατούσε το κινητό, είχε παγώσει και το μυαλό του είχε θολώσει. «Μήπως μου κάνουν πλάκα;» αναρωτήθηκε. Τελικά, στο τέλος της τηλεφωνικής τους συνομιλίας, κανόνισαν να βρεθούν το απόγευμα στα γραφεία του πρακτορείου για να συζητήσουν κάποιες παραπάνω λεπτομέρειες. Άφησε το κινητό πάνω στη στοιβάδα των φακέλων. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Άνοιξε το παραθυρόφυλλο. Στήριξε τα χέρια του στο περβάζι του παραθύρου και άφησε τη σκέψη του να πλανιέται αόριστα στα αυτοκίνητα της οδού Ακαδημίας. Ήταν μία ηλιόλουστη χειμωνιάτικη ημέρα. Το ελαφρύ αεράκι χάιδεψε το πρόσωπό του και οι ηλιαχτίδες χρωμάτισαν και ζέσταναν το κορμί του. Έπιασε με το δεξί του χέρι τον αριστερό καρπό, που τον αισθανόταν ακόμα μουδιασμένο και έκλεισε για λίγο τα μάτια του. «Ποτέ μη λες, ποτέ», σιγοψιθύρισε, «Α, ρε πατέρα..., πόσο μου λείπεις...»

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Το Κλειδί

Η εικόνα ήταν ταυτόχρονα ειδυλλιακή και τρομακτική. Βρισκόταν στη μέση της αυλής ενός πανέμορφου, παλιού σπιτιού. Θα μάντευε ότι δεν είναι μακριά από την Αθήνα, αλλά σίγουρα εκτός κέντρου, κάπου προς τα Βόρεια προάστια.

Στην αυλή υπήρχαν λίγα δέντρα, κυπαρίσσια κυρίως και παμπάλαιες ελιές. Και γύρω γύρω χώμα, που ο αέρας σήκωνε πότε πότε με αποτέλεσμα να φαίνεται το σπίτι θολό και άρα ακόμα πιο παλιό, σαν μια φωτογραφία με παλλαϊκό φίλτρο "σέπια".

Προχώρησε προς την κεντρική σκάλα που οδηγούσε σε έναν κυκλικό ημιυπαίθριο χώρο, στην ευθεία του οποίου υπήρχε μια μεγάλη, βαριά πόρτα. Από μέσα ακουγόταν φασαρία.

Άνοιξε τελικά με ευκολία την πόρτα και αντίκρισε πολλές γνωστές και άγνωστες φάτσες. Η Μ., ο Π., η Κ. και άλλοι βρίσκονταν σ' ένα σχετικά άδειο σαλόνι που περιτριγυριζόταν από κλειστές πόρτες.

"Πού είμαστε; Πως βρεθήκαμε εδώ;", ρώτησε τη Μ.

Εκείνη με χαλαρό μεν, αλλά ξεκάθαρα θυμωμένο ύφος της "θύμισε" πως ξεκίνησαν για κείνη την εκδρομή που σχεδίαζαν καιρό "με τα παιδιά", αλλά μια ομάδα από ένστολους, "με φουλ φέις", τους μετέφεραν σε αυτό το κατά τ' άλλα υπέροχης αρχιτεκτονικής σπίτι, και δεν τους αφήνουν να φύγουν.

Εκείνη τη στιγμή, όντως εμφανίστηκε ένας από αυτούς και με σταθερή και δυνατή φωνή εξήγησε πως είναι όλοι ελεύθεροι να κυκλοφορούν στους κοινόχρηστους χώρους του σπιτιού και στην αυλή, αλλά για τα δωμάτια υπάρχει άλλη διαδικασία.

Όπως είπε, υπάρχουν ορισμένα δωμάτια τα οποία κάθε δώδεκα ώρες γεμίζουν με ένα αέριο που αν είσαι μέσα και το εισπνεύσεις, πέφτεις σε βαθύ, πολύωρο ύπνο: "Αν η καρδιά σου είναι ζεστή και το μυαλό σου υγιές, τότε δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα. Όμορφα όνειρα θα σ' επισκεφτούν και θα πλάσεις τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες. Αν όμως, κυριευτείς από άγχος και τρόμο γι' αυτό που συμβαίνει, οι ώρες θα είναι ατέλειωτες και τα λεπτά επίπονα".

Επικράτησε πανικός. Κάποιοι έκλαιγαν, αλλά οι περισσότεροι φώναζαν φανερά εκνευρισμένοι ότι είναι "απαράδεκτο" και τι "σόι παιχνίδι είναι αυτό", ενώ άλλοι άρχισαν να τρέχουν προς την έξοδο.

"Βλέπω ότι κάποιοι θέλουν να φύγουν", είπε σκωπτικά ο ένστολος. "Δεν θα το πρότεινα, αλλά δεν είναι αδύνατο. Σ' ένα από τα δωμάτια θα βρείτε την Επιτροπή. Αρκεί να τους πείτε μια ιστορία και αν ικανοποιηθούν, θα σας δώσουν το κλειδί της εξώπορτας για να φύγετε".

Όσο οι φωνές δυνάμωναν, εκείνη μαζί με τα τρία άτομα που σίγουρα γνωρίζονταν καλά, προχώρησαν προς την αυλή. Δεν πλησίασαν την εξώπορτα, αλλά κάθισαν χαλαρά κάτω από ένα δέντρο και άρχισαν να συζητούν για το καινούργιο – πάλι – "κακό" που τους βρήκε. Πλέον έτσι έχουν συνηθίσει. Μια "νορμάλ" μέρα δεν περνάει.

Αναπόφευκτα, ο καθένας με τη σειρά του πήρε το λόγο και έδωσε τη δική του εξήγηση για το τι "μας έφερε ως εδώ". Η Μ. είπε πως όλα αυτά είναι κρατικές παρεμβάσεις προκειμένου να μην γίνουν οι πορείες την επόμενη εβδομάδα και πως πρέπει να πηδήξουν απλά από τα κάγκελα ("τι θα κάνουν, θα μας σκοτώσουν;", είπε). Η Κ. σχολίασε πως όλοι οι άλλοι

έγκλειστοι φαίνονται πολύ “περίεργοι”, ότι δεν της αρέσει καθόλου αυτή η κατάσταση και πρότεινε να κάνουν ό,τι τους λένε οι ένστολοι προκειμένου να φύγουν μια ώρα αρχύτερα. Ο Π. δεν απέφυγε να κάνει μια μακροσκελή ανάλυση που αν και πυροδότησε κάποιες αντιδράσεις, τελικά δεν κατέληξε κάπου.

Εκείνη άκουγε προσεκτικά, αλλά δεν πήρε το λόγο. Άλλωστε μετά τον Π. η κουβέντα είχε ξεφύγει σχεδόν από το θέμα.

Σκέφτηκε πως έτσι γίνεται πάντα. Το κοινό τους χαρακτηριστικό είναι μια μόνιμη αναζήτηση εμπειριών, αλλά όλο κάτι συμβαίνει και φέρνει τον έναν απέναντι στον άλλο.

Αυτό που εκείνη ήθελε ήταν να κάτσουν όλοι μαζί και σαν ομάδα να βάλουν έναν στόχο και να τον πετύχουν. Όμως, τελικά, ξοδεύονται πάντα σε ατέρμονες συζητήσεις, χωρίς καμία δυνατότητα κατάληξης.

Έτσι η ώρα περνούσε, και η Κ. σηκώθηκε πρώτη για να πάει σ’ ένα από τα δωμάτια να ξεκουραστεί. Πιστεύοντας στην καλή πρόθεση όλων, σκέφτηκε ότι ακόμα και να πέσει σε ύπνο, το πολύ-πολύ να της έρθει έμπνευση και να βρει την ιστορία που θα ικανοποιήσει την Επιτροπή για να την αφήσει ελεύθερη.

Η Μ., αφού πρώτα “στόλισε” την Κ. με χαρακτηρισμούς και βαρύγδουπες προειδοποιήσεις όπως ότι είναι “υπερβολικά πρόθυμη”, ότι “δεν έχει νεύρο” και ότι “θα το μετανιώσει”, σηκώθηκε με ένταση και κατευθύνθηκε προς τα κάγκελα.

Ο Π. κράτησε το χαρακτηριστικό του, ελαφρώς ειρωνικό, μειδίαμα και δήλωσε πως αυτό που συμβαίνει είναι “πρωτόγνωρο” και πως αξίζει να κάνει λίγο υπομονή για να δει “πού το πάνε”.

Εκείνη ήταν σίγουρα πολύ περισσότερο αγχωμένη και η ιδέα του εγκλεισμού σ’ ένα δωμάτιο με ένα αγνώστου προελεύσεως αέριο της έκοβε τα πόδια. Ωστόσο, περιηγήθηκε στους χώρους του σπιτιού, παρατηρώντας τα πρόσωπα γύρω της και προσπαθώντας να καταλάβει ποιοι κατάφεραν να πάρουν το κλειδί της ελευθερίας.

“Να”, σκέφτηκε, “αυτός βγήκε από την πόρτα αυτή με αυτοπεποίθηση ότι ξέρει πού πάει”. Χωρίς δεύτερη σκέψη, μπήκε στο δωμάτιο από το οποίο τον είδε μόλις να βγαίνει.

Όντως, επτά μαυροφορεμένοι άνθρωποι (τρεις γυναίκες με ταγιέρ και τέσσερις άντρες με κοστούμι) κάθονταν σ’ ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι, ο ένας δίπλα στον άλλον, πιάνοντας μόνο την μπροστά πλευρά του τραπεζιού. “Είστε η Επιτροπή;”, ρώτησε και αυτοί χασκογέλασαν μεταξύ τους, αφήνοντας να τους ξεφύγουν κάποια σχόλια του τύπου: “όχι, είχαμε ραντεβού για μπιρίμπα αλλά τελικά είμαστε πολλοί”.

Αφού ξεπέρασαν γρήγορα τη φάση αυτή, σοβάρεψαν και της είπαν: “Ακούμε”. “Την ιστορία σας, παρακαλώ”.

Εκείνη πάγωσε. Ξεκίνησε κομπιάζοντας να λέει μια ιστορία που είχε ακούσει για κάποιον που είχε πάει σ’ ένα δάσος, αλλά έχασε τον δρόμο και βρέθηκε κάποιος τυχαία που τον βοήθησε, αλλά τελικά γνωριζόντουσαν από παιδιά και τον προσκάλεσε στο σπίτι του και....

“Πολλά ‘και’”, την διέκοψε κάποιος από την Επιτροπή και της έδειξε την πόρτα.

“Ίσως την επόμενη φορά...”.

Οπισθοχώρησε εκείνη, σαστισμένη και με τα πρώτα σημάδια της απελπισίας εμφανή στο πρόσωπό της. “Δε θα φύγω ποτέ από δω”, μονολόγησε.

Κλείνοντας όμως την πόρτα πίσω της, είδε πως στο πάτωμα είχε πέσει ένα κλειδί. Τσέκαρε ότι δεν την κοιτάει κανείς, έσκυψε και το μάζεψε στα γρήγορα. Με γρήγορο βήμα και σχεδόν μηχανικά κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα.

Έβαλε το κλειδί και άνοιξε. Έξω επικρατούσε απόλυτη ηρεμία. Τα χρώματα, όμως, ήταν περιέργως έντονα. Τα αυτοκίνητα, τα ρούχα των ανθρώπων, τα παράθυρα των σπιτιών. Κίτρινο, μοβ, πράσινο, μπλε ρουά.

Κοντοστάθηκε.

Έκανε μισό βήμα πίσω και με το χέρι της ακόμα στο κλειδί τράβηξε την πόρτα.

Γύρισε τρέχοντας στο δέντρο όπου είχε νωρίτερα συναντήσει τη Μ., τον Π. και την Κ.

Ήταν και οι τρεις εκεί και – ως συνήθως – κουβέντιαζαν έντονα. Έκρυψε το κλειδί στην τσέπη της και κάθισε.